

4 Νεογραφία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47 (78)
24 ΑΥΓ. 1940 - Ε'

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΛΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΥΤΕΑ 1. Τζορτζ
16.8.85
36000

7
18

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε. Ο. Ν.
κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΣΕΑ, ὅστις καὶ ἐκπρὸς τοῦ
τοῦτο ἀνταπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ
Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'.-ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δροφός)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
» » Συντάξεως 34-425

ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 47-24 Αὐγούστου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη-
μνητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160-200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80-100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40-50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
» Ἀμερικῆς Δολ. 6
» Ἀγύπτου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητες) καὶ
Σχολικὰς Ἐφορίας, ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκδόσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Πῶς μπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία
ἓνα παιδί καὶ γιὰτί

Κάθε ἄνθρωπος, εἴτε μικρὸς εἶναι εἴτε μεγάλος, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃ ὅσον τὸ δυνατόν οἰκονομία. Ἐκεῖ καθεὶς νὰ δημιουργῇ κάτι τὸ περίσσειον, τὸ ὁποῖον ἀπο-
ταμιεύων αἰσθάνεται χαρὰν καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Οἱ γονεῖς μας καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδελφία μας ποὺ ἔχουν ζήσει περισσότερα χρόνια αἰσθάνονται βαθεῖα τὴν ἀνάγκην τῆς οἰκονομίας, ἢ ὅποια εἶναι ἀρετὴ πολιτισμέ-
νου ἀνθρώπου. Ἀλλὰ καὶ σ' ἐμᾶς τὰ παιδιά ὅταν ἀνα-
λογισθῶμεν τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα ποὺ περνοῦν οἱ καὶ μένοιοι οἱ γονεῖς μας γυρίζοντας ὀλημερίς τὸ ἀλῆτρι
στὸ χωράφι, καὶ τὰς στερήσεις ποὺ ὑποφέρουν γιὰ νὰ
στεῖλουν ἐμᾶς στὸ σχολεῖον, πόσον πρέπει νὰ εἶναι μεγα-
λυτέρα ἡ οἰκονομία! Τὸ παιδάκι πλασμένο παιγνιδι-
αὶ καὶ ἀνίσχυρο, σκορπᾷ τὰ πάντα καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ
ἴδιο τὸ παιδάκι ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ οἰκονομία σὲ κάθε σι-
γῇ. Ὅταν διατηρῇ τὰ ρούχα του καθαρά καὶ τὰ προ-
σέχη νὰ μὴν τὰ σχίζῃ δὲν εἶναι μιὰ οἰκονομία; Δὲν εἶναι
εὐχάριστο τὸ παιδάκι αὐτὸ στὸν ξένον, δὲν εἶναι τὸ κα-
μῆρι τῶν γονέων του, ὁ ζηλευτὸς συμμαθητὴς καὶ ὁ
ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ διδασκάλου; Ὅταν μεταχειρί-
ζεται τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καλῶς καὶ μὲ
τάξι, δὲν δημιουργεῖ ἓνα μικρὸ περίσσειμα στὸν πτωχὸν
πατέρα; Τὰ μολύβια του, τὰ κοντύλια του ὅταν εἶναι
τακτικὰ καὶ προσεκτικὰ δὲν δημιουργεῖ καὶ χαρὰ στὸ
σπίτι του; Στὴν ἐορτὴν τοῦ ἡ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ποὺ
παίρνει μπουναμάδες δημιουργεῖ ἓνα δικό του κεφάλαιον.
Τὶ θὰ τὸ κάμῃ; Τὸ καλὸ καὶ λογικὸ παιδάκι ὀλίγα ἀπὸ
τὸ κεφάλαιόν του θὰ ρίξῃ στὸν κουμπαρὸν τοῦ ποὺ μὲ λα-
χτάρα περιμένει νὰ γεμίσῃ. Καὶ πόσες φορές αὐτὸς ὁ
κουμπαρὸς δὲν φέρνει τὴν παρηγορίαν σὲ δυστυχισμένους
γονεῖς. Ἡμπορεῖ ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του καὶ ν' ἀφαιρήσῃ
κάτι καὶ νὰ τὸ χαρίσῃ εἰς ἓνα πτωχὸν μαθητὴν ποὺ οὐτε
ἓνα μικρὸ κουνελάκι δὲν ἔχει. Μὲ ἓνα μικρὸ δῶρο πόσῃ
χαρὰ θὰ αἰσθάνῃ καὶ αὐτὸ τὸ παιδάκι! Τὸ κοριτσάκι
ποὺ πάντα συντροφεύει καὶ βοηθᾷ τὴν καλὴν τοῦ μητέρα
στὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ πολλές φορές κάνει οἰκονομία
χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει. Μήπως καὶ αὐτὴ ἡ βελόνα ποὺ
θὰ τὴν σηκώσῃ δὲν θὰ χρησιμεύσῃ; Δὲν θὰ ἐξυπηρετήσῃ
στὴν ὥρα τῆς ἀνάγκης; Περιμαζεύον τὸ κοριτσάκι καὶ
τακτοποιοῦν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκει δὲν δημιουργεῖ ἓνα περί-
σσειμα στοὺς καλοὺς γονεῖς του; Καὶ ὅταν μεγαλώσῃ δὲν
θὰ εἶναι ἡ χαρὰ τῶν γονέων του, τὸ καύχημα τῶν ἀδελφῶν

του, καὶ ὁ πολυτιμότερος σύντροφος τοῦ συζύγου; Πολλὰ
παιδάκια σκορποῦν τὸ ψωμάκι καὶ ἄλλα τὸ βλέπουν στὰ
χεράκια τῶν ἄλλων παιδιῶν καὶ τὸ λαχταροῦν. Ξεχνοῦν
τὸ ποίημα:

Μὴν τὸ σκορπᾶτε τὸ ψωμί
παιδιά εὐτυχισμένα,
ποὺ γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ σταλιά
χρειάστηκε πολλὴ δουλειά.
Πολλὰ πτωχὰ στὸ δρόμο αὐτὸ
ψωμί δὲν ἔχουν ἀρκετὸ,
δὲν ἔχουν τόσο νὰ χαροῦν
κι' ἄμα τὸ βλέπουν λαχταροῦν.

Ξεχνοῦν τὴν ὥραία συμβουλὴ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρ-
χηγοῦ: «Οὐτε ἓνα κομματάκι γῆς νὰ μὴ μείνῃ ἀκαλλιε-
ρητο». Ἀκόμη καὶ οἰκονομία στὸ χωράφι! Οἱ γονεῖς μας
ζητοῦν ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν χρήματα νὰ κτίσουν στὸ χω-
ριὸ μας σχολεῖον ποὺ εἶναι ἔτοιμον νὰ γκρεμισθῇ καὶ
κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τριάκοντα παιδιά. Ποῦ νὰ
τὰ εὕρῃ ἡ κυβερνήσις; Ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰς ἀποταμιεύσεις
τῶν ἀνθρώπων. Δὲν θὰ ἠθέλαμεν καὶ μεῖς νὰ εἶχαμεν
συγκοινωνία μὲ τὸ Αἶγιον, ποὺ τὸν χειμῶνα τὸ χωριὸ μας
κλείεται πανταχόθεν ἀπὸ τὰ λαγκάδια καὶ μένομεν κλει-
σμένοι ὡσάν νησιῶτες; Βεβαίως. Ποῦ ὅμως θὰ εὕρῃ τὰ
χρήματα ἡ κυβερνήσις διὰ νὰ φτιάσῃ δρόμους; Πάλιν
ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν καλῶν ἀνθρώπων. Συνηθίζον
λοιπὸν ἀπὸ μικρὸ παιδάκι τὴν τάξιν καὶ οἰκονομίαν,
καὶ ἀποταμιεύον εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον τὰ
περισσεύματα, θὰ αἰσθάνεται χαρὰν καὶ θὰ βλέπῃ τὸ
μέλλον μὲ θάρρος, διότι θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ
οἰκονομικῶς στὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας τῆς προσα-
ρτηνῆς ζωῆς. Συνηθίζον τὸ σῶμα του εἰς τὴν λιτότητα
καὶ τὸ σεμνόν, θὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν του μὲ σπανίας
ἀρετάς, τὴν καλῶσύνην καὶ τὴν ἀθωότητα. Θὰ γίνῃ κα-
λὸς πολίτης, ὠφέλιμος εἰς τὴν οἰκογένειάν του, στὸ χωριὸ
του καὶ τὴν Μεγάλην Πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θὰ
ἔχῃ μόνον ἐκεῖνος σπῖτια ὥραϊα καὶ περιουσία πλουσία,
ἀλλὰ καὶ τὸ χωριὸ του θὰ στολίσῃ ὁμορφὴν ἐκκλησίαν,
καὶ ὑγιεινὸν σχολεῖον. Πολλὰ πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ θὰ
μνημονεύουν τὸ ὄνομά του στὴν καθημερινή του πρo-
σευχὴ καὶ ἡ πατρίδα μας ἀθάνατο θὰ γράψῃ τὸ ὄνομα
του.

ΛΙΤΕΡΑΡΙΚΗ Π. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
Μαθήτρια Δ' Τάξεως
Γκρέκα — Αἴγιον

«Η Νεοφάνεια»

ΥΠΕΡΨΥΧΙΑ

Ἐπρεπε νὰ περάσῃ ἡ Χώρα τὰς ἀπροκλήτους, αἰφνι-
διαστικές καὶ πρὸ παντὸς ἀναιτίους δοκιμασίας, ποὺ ἐπέ-
ρασε τὸ τελευταῖον εἰκοσαήμερον, διὰ ν' ἀποκαλύψωμεν
πάλιν, οἱ Ἕλληνες, αὐτὸ ποὺ ἦτο πάντοτε τὸ ξεχωριστὸν
στοιχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ μας χαρακτήρος, ἡ ἰδιουτυπία τῆς
ψυχῆς μας καὶ ποῦ χωρὶς αὐτὴν ὅλη ἡ τρισχιλιετής ζωὴ
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ γεμᾶτη ἀπὸ φῶς δόξης, ἀνδραγαθημά-
των καὶ μαρτυριῶν, θὰ ἔμενεν ἀνεξήγητος. Ἐννοοῦμεν τὸ
βαθύτατον καὶ βαθύτατον ἀνδροπρεπὲς αἰσθημα τῆς τιμῆς,
ποὺ εἰς εὐτυχεῖς καὶ εἰς δυστυχεῖς ὥρας, δὲν ἔπαυσε νὰ
ρυθμίζῃ, κυριαρχικὰ ἰσχυρὸν καὶ νὰ διέπῃ τὰς ὁμαδικὰς
ἐκδηλώσεις τοῦ Λαοῦ μας. Ἐπρεπε νὰ ζήσωμε τὰς ἐντόνας
δραματικὰς συγκινήσεις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, διὰ ν' ἀντιλη-
φθῶμεν, ὅτι δὲν μᾶς ἄλλαξαν οἱ ταπεινοὶ καιροί. Ὅτι δὲν
μᾶς ἀπεμάρανεν οὐτε ὁ εὐτελής ὠφελισμὸς, οὐτε ὁ τα-
πεινὸς ὀλισμὸς, ποὺ ἀποσυνθέτει Χώρας καὶ Λαοὺς καὶ
παρασκευάζει μέσα εἰς τὰς φλόγας καὶ τὰ ἐρείπια ἐνὸς
ἀποκαλυπτικοῦ πολέμου τὴν δύσιν καὶ τὴν καταρρέουσιν
τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου. Ἐπρεπε νὰ διαγράψῃ ἐπάνω
ἀπὸ τὸν καταγάλανον οὐρανὸν μας ἡ σκιά τῆς ἀπειλῆς,
διὰ νὰ τιναχθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας (ὅπως ἡ στά-
χτη ἐπάνω ἀπὸ τὴν βραδέως φλεγόμενην θράκα) ἡ ἐπί-
πλαστος νάρκη, ποὺ τὸ ἀλόγιστον ἐμπόριον τῶν ἰδεῶν τῆς
παρακμῆς ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν, ἐργαζό-
μενον ἀνενόητον καὶ ἀνεξέλεγκτον ἐπὶ δεκαετηρίδας,
ἐπήγαγε νὰ ἐγκολάψῃ, διαστρέφον καὶ παραμορφῶν τὴν
ἑλληνικὴν μας αἰσθησὴν τῆς ζωῆς. Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρηθῇ
καὶ ἐναντίον μας, μὲ ὅλα τὰ φοβερά μέσα, τῶν ὁποίων
ἄλλοι ἐδοκίμασθη μὲ τόσῃν ἐπιτυχίαν ἢ ἀποτελεσματικώ-
της, ὁ ψυχολογικὸς ἐκθιάσμος, διὰ ν' ἀνακαλύψωμεν κατὶ
ποῦ μερικοὶ καὶ μεταξὺ μας ἀκόμη, ἐπήγαγιναν νὰ τὸ λη-
σμονήσουν. Τὸ πόσον δηλαδὴ διάφορος εἶναι ὁ τρόπος μὲ
τὸν ὁποῖον ἀντιδρᾷ ἡ ψυχὴ μας, ἀπὸ τὸν τρόπον τῶν ἄλ-
λων Λαῶν.

Εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς μελετητὰς ὁ ἑλληνικὸς
κόσμος ἔδωσε κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, μὲ ὅλην τὴν στά-
σιν του, μὲ τὴν συγκρατημένην του ἀξιοπρέπειαν καὶ μὲ
τὴν ὑπέροχόν του ἀκαμψίαν, γόνιμον ἀλλὰ καὶ δύσκολον
θέμα πρὸς ἔρευναν. Δύσκολον, διότι εἰς τὴν λύσιν του
εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃ κανεὶς μὲ τὰς καθιερωμένας εἰς
τὴν ἐποχὴν μας μεθόδους. Ἄν κατορθώσουν νὰ φθάσουν
εἰς τὸ βάθος του, θὰ ἡμπορέσουν νὰ ἐξηγήσουν διὰ τί εἰς
τὸ ξάγαντον τῶν βουνῶν καὶ τῶν βράχων τῆς περιέργου
αὐτῆς Χώρας, ποὺ τοὺς πυρᾶνει ὁ ἥλιος καὶ ὅπου ἡ φύσις
εἶναι τόσο φειδωλὴ καὶ λιτὴ καὶ δύστροπος, καὶ ὁ ἀγὼν
τῆς ζωῆς τόσο τραχὺς καὶ ἀνίλεος, ἀλλὰ καὶ τὸ φῶς
τόσον σκληρὸν καὶ διάχυτον, ὥστε νὰ πνίγῃ τὰς σκιάς,
καὶ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ κρύπτονται πούθενά φόβοι καὶ δει-
λίαι καὶ μαλθακότητες, ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰ-
δῆ καὶ ἔχουν ἀξίαν, μόνον ὅταν ξέρῃ καὶ ὅταν μπορῇ νὰ τὰ
ζῇ κανεὶς καὶ νὰ τὰ χαίρεται μὲ τὸ κεφάλι ὀρθό καὶ
μὲ τὴν καρδιάν ἀνοιχτὴ καὶ τὰ αἰσθήματα ἀδούλωτα. Θὰ
ἐξηγήσουν τότε ἓνα πλῆθος φαινομένων καὶ πραγμάτων,
ποῦ μὲ τὰ ἰσχύοντα σήμερον μέτρα τῆς γνώσεως καὶ τῆς
σοφίας καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὰ μέτρα τῆς σπινθηρῆς ἠθικῆς
— τῆς ἠθικῆς ποὺ ἀνέχεται ἓναν πόλεμον, ποὺ πυρπολεῖ τὰς
εὐρωπαϊκὰς ἐστίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ ἐξοντώσῃ μὲ τὸν λι-
μὸν τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, διὰ τὸ ἄδηνον, διὰ τὸ ἀν-
ασφαλέστατον, μᾶλλον, γέρας τῶν πρώτων ὧν, τῶν πε-
τρελαίων, τῶν μετάλλων καὶ τῶν καυστῶν, ποὺ τὰ
κρατοῦν ἄλλαι ἀφυπνισμέναι ἤδη ἡ ἀφυπνιζόμεναι καὶ
δυσήνιοι ἡπειροὶ — δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῶν. Θὰ ἐξη-
γήσουν πῶς ἓνας φράχτης, εἰς τὴν ἀβάθῃ ἄκραν τῆς λιμε-
θαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου, ἐπὶ ἑτὶ ἐπρόβαλλε τὰ ἀσθενῆ
τοῦ χῶματος καὶ τίς λιγοστὲς πέτρες, εἰς τὰ κτυπήματα
ἐνὸς πανισχύρου στρατοῦ, πανισχύρου εἰς πλῆθος καὶ

πανισχύρου εἰς πολεμικὴν τέχνην, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Θὰ
ἐξηγήσουν πῶς ἓνα ἄσπλον πλῆθος γυναικῶν, ὅταν ἀπε-
μονώθῃ ἀπὸ τοὺς διώκτας του, ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον, μὲ
τὸν φόβον μόνον ὅτι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ ταπεινωθῇ
ἀπὸ τὴν ψαῦσιν τῶν χειρῶν ἀλλοφύλων ἀνδρῶν, ἐξέλεξεν
ἐκούσιως τὴν συντριβὴν καὶ τὴν ἐξάφνισιν εἰς τὴν ἀδυσ-
σον τοῦ κρημνοῦ. Θὰ ἐξηγήσουν καὶ τὸ Κοῦγκι καὶ τὸ
Ἀρκάδι, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν γιγάντειον ἐκείνον ἄνδρα, ποῦ,
ὅταν τὰ κανόνια τῶν πανισχύρων στόλων τῆς Εὐρώπης
ἔσπαναν τὸν κοντὸν τῆς ἑλληνικῆς σημαίας εἰς τὴν ἑπαλ-
ξιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὠρθώθῃ μὲ δῖον του τὸ ἀνάνστημα διὰ
νὰ τὴν ὑψώσῃ μὲ τὰ χεῖρά του, ἀντικρύζων μᾶτι μὲ μᾶτι,
ἓνας αὐτός, ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστέα ἀνθρώπος, τὸν θάνατον
καὶ τὴν πανίσχυρον Εὐρώπην. Θὰ ἀντιληφθοῦν ἔτσι καὶ θὰ
κατανοήσουν καὶ τὴν στάσιν τοῦ Λαοῦ μας αὐτῶν τῶν
ἡμερῶν. Τοῦ Λαοῦ, ποὺ ἐνῶ ἡ πύκνωσις του ἔκαμε ἀκόμη
πλέον δύσκολον τὴν ζωὴν του καὶ ὁ πόλεμος τῶν ἄλλων
— μὲ τὸν ὁποῖον αὐτὸς οὐτε ἠθέλησεν οὐτε θέλει νὰ ἔχῃ
σχέσιν καὶ τοῦ ὁποῖου βλέπει καθαρώτατα φοβεράν καὶ
τραγικὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὴν ἔκθασιν καὶ τὰς συ-
ννεπείας — τοῦ ἀποκλείει κάθε μέρα καὶ νέας πηγὰς καὶ
νέας δυνατότητας παραγωγικῆς ἐργασίας καὶ ἀπειλεῖ νὰ
τοῦ στερήσῃ τὰ στοιχειώδη ἐφόδια τοῦ βίου, ὅταν ἠσθάνθῃ
φανερὰν καὶ ἀπειλητικὴν τὴν ἐπιβουλὴν ἐναντίον τῆς τι-
μῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, ἀντὶ νὰ πτοηθῇ καὶ νὰ λι-
ποψυχῇ, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τῆς ἀγοραίας μαθημα-
τικῆς λογικῆς, ἐπρωτίμῃς νὰ κάμῃ ὁδὸν τὴν ὑπέροχον
σοφίαν τῶν ὑπερφάνων αἰσθημάτων του. Καί, συγκρατῶν
τὴν ὀργὴν του καὶ κυριαρχῶν ἐπ' αὐτῆς, ἀπαξιῶν τὸ ἔλεος
τῶν ἰσχυρῶν, νηφάλιος καὶ σιωπηλὰ ἀποφασιστικὸς, ἀπε-
φάσισε — μὲ τὰ πτωχότερα τοῦ στρώματός διδόντα τὸ πα-
ράδειγμα — ν' αὐξήσῃ τὰς στερήσεις του, νὰ παρατηρήσῃ
ἐκούσιως ἀπὸ ἓνα ἀκόμη μέρος τῶν λιτῶν καθημερι-
νῶν τοῦ χρήσεων, διὰ ν' ἀναπληρώσῃ τὸ πολεμικόν, τὸ
ὁποῖον ἀνάνδρως τοῦ ἐτορπίλισαν, κάμνωνας τὸ πλοῖον
αὐτὸ σύμβολον τῆς πληγωθείσης ἐθνικῆς του τιμῆς. Διὰ
νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του κατὰ πρῶτον λόγον καὶ
εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς μὴ φίλους ἔπειτα, τὴν ὑπό-
σχέσιν καὶ τὴν βεβαίωσιν, ὅτι μὲ τὴν ἰδίαν ἀταραξίαν καὶ
μὲ τὸ ἴδιον ἀκαμπτὸν θάρρος δὲν θὰ διατάξῃ, ἂν τὸ κα-
λέσῃ ἡ ἀνάγκη, νὰ παίξῃ τὰ πάντα καὶ τὰ πάντα νὰ
θυσιάσῃ, ἐάν κάποιος, ὁποιοσδήποτε, ἐχθρὸς, θὰ ἐδοκί-
μαζῇ νὰ θίγῃ κάτι ἀπὸ τὴν γῆν ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσαν του,
ἀπὸ ὅ,τι εἶναι δικαίωματι ἀγώνων καὶ δικαίωματι αἱμα-
τος ἰδικόν του ἢ νὰ μειώσῃ τὴν κυριάρχον χρῆσιν τῆς
ἐθνικῆς του ἰδιοκτησίας, μὲ τὴν ὁποῖαν εἶναι ταυτισμένη
ἡ τιμὴ ἡ δική του, ἡ τιμὴ τῶν πατέρων καὶ τῶν τέ-
κνων του.

Θὰ συσχετίσουν καὶ θὰ συγκρίνουν τότε τὴν στάσιν
τοῦ αὐτοῦ καὶ θὰ ἴδουν καθαρώτατα, ὅτι εἰς τὴν καθολικώ-
τητά τῆς ἔχει τὴν ἰδίαν πηγὴν μὲ τὰς ἄλλας, ποὺ ἐμνη-
μονεύσαμεν προηγουμένως. Ἀπορρέει ἀπὸ τὴν αὐτὴν αἰ-
τίαν. Ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον αἰσθήσεως τῆς ζωῆς,
ποὺ ἦτο καὶ ἔμενεν ὁ ἴδιος, διὰ μέσου τῶν χρόνων καὶ
τῶν αἰώνων, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ
εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, διότι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ θεωρίαι
καὶ τὰ κηρύγματα τῆς εὐρωπαϊκῆς παρακμῆς δὲν ἐστά-
θησαν ἱκανὰ νὰ τὸν νοθεύσουν ἢ νὰ τὸν ἀλλοιώσουν. Θὰ
παραδεχθοῦν τότε καὶ θὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ὁποιαδήποτε
μεταβολαὶ καὶ ἀναστατώσεις καὶ ἀν ἀπειλοῦνται, ὅσα
καὶ ἂν σχεδιάζωνται ἢ γαλκεῖνται σχέδια ἐπιβουλῶν, ἡ
Χώρα αὐτὴ δύναται ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὸ μέλλον μὲ ἀσά-
λευτον ἐμπιστοσύνην. Διότι γνωρίζει, ὅτι ἡ ὑπερψυχία τοῦ
ἀνθρωπίνου τῆς πληρώματος, τὴν ἀσφαλίζει ἀδιασείστως
ἐναντίον ὅλων τῶν ἐνδεχομένων καὶ ὅλων τῶν κινδύνων.

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΙΒΑΔΕΙΑ

Όσο πλησίαζα μία μέρα της περασμένης εβδομάδος στη Λιβαδειά τόσο ξυπνούσαν στο μυαλό μου οι αρχαίοι θρίαμβοι. Όλη αυτή η περιοχή κλείνει τα λείψανα πόλεων, οικισμών, κτισμάτων, την ανάμνησι γεγονότων που γεμίζουν σελίδες δλόκληρες της ελληνικής ιστορίας. Θήβαι, Ήλέκτρων Πέλαι, Άλιάρτος, Όρχομενός, χίλια άλλα ονόματα που ξυπνούν αρχαίες δόξες και άλλες νεώτερες. Έδω στο 116 χιλιόμετρο είναι ή όνομαστή Πέτρα, όπου έδόθη ή όμώνυμη μάχη, κατά τον άγωνά του 1821 και που τραγούδησε ό Θεόδωρος Όρφανίδης, τόν άγώνα που άρχισε στη Βλαχιά ό Άλέξανδρος Ύψηλάντης και που τόν τελείωσε στην Πέτρα ό άδελφός του Δημήτριος. Στο 123 χιλιόμετρο σώζονται τά έρείπια τών αρχαίων Άλαλκομενών και σε μικρή απόστασι τά έρείπια της αρχαίας Κορωνείας, που κατέστρεψαν οι ρωμαίοι. Στο 132 χιλιόμετρο στο δρόμο από τάς Άθήνας είναι ό σταθμός της Λεβαδείας και σε άλλα έπτá περίπου χιλιόμετρα ή πόλις, που την βλέπουμε νά σκαρφάλωνη σε καταπράσινες πλαγιές. Κτισμένη από τόν Άθηναίο Λεβάδη κάτω από την Όμηρικη Μίδεια, ήταν γνωστή στην αρχαιότητα για τό μαντείο της του Τροφώνιου, για τό όποιο ύπηρχε ή παροιμία «έκ Τροφώνιου μεμάντευται». Η παροιμία δηλούσε άνθρωπο κυριευμένο από φόβο, γιατί ή κατάθασις στο μαντείο γινόταν με φοβερές για τόν έπισκέπτη δοκιμασίες. Αυτό έσυμβουλευθήκαν ό Κροΐσος και ό Μαρδόنيος, σωζόταν δέ άκόμη επί Πausανίου και Πλουτάρχου στόν Β' αιώνα μ. Χ., που όλα τά βοιωτικά μαντεία είχαν σιγήσει.

Ρωμαίοι, Φράγκοι, Καταλανοί, Τούρκοι πέρασαν από τη Λιβαδειά, που έξυμνούν τά δημοτικά τραγούδια. Ό τελευταίος ξένος κυρίαρχος ήταν ό Άλή πασάς, γιατί κατόπιν ήρθε ή Έπανástasis του 21, που έσωσε την Έλλάδα και την Λιβαδειά από την δουλεία, μά που έγινεν άφορμή νά πάθη φοβερές καταστροφές

Άν θελήσουμε νά προχωρήσουμε λίγο από τό σταθμό της Λιβαδείας θά βρεθούμε μπροστά στόν τύμβο τών Μακεδόνων που έπεσαν στα 338 π. Χ. στη μάχη της Χαίρωνείας. Είναι έπιχώμα κυκλικό ύψους 7 μέτρων και διαμέτρου 70, στο όποιο στα 1902 ξιναν

άνασκαφές για νάρθουν στο φώς κάλπες νεκρικές, όπλα και άγγεία του Δ' π. Χ. αιώνας. Σε μικρή απόστασι άκόμη βρίσκουμε τά έρείπια της Χαίρωνείας και κοντά στο χείλος του δρόμου τόν περιώνυμο λείοντα, που ύψώνοταν στο πολυάνδριο όπου έτάφησαν τά όστα τών Έρολοχιτών και τών Θηβαίων που έπεσαν στη μάχη της Χαίρωνείας. Έδω ένήργησεν άνασκαφάς ή Άρχαιολογική Έταιρία και ανίδρυσε τόν λείοντα στο βάθρο που έσυμπλήρωσεν ή ίδια. Ό λείων παράσται καθήμενος και τό όλο μνημείο έχει ύψος 8.50 μ.

Θάταν πολύ όμως στο σύντομο αυτό χώρο νά δώση κανείς εικόνα της αρχαιολογικής ζώνης της Λεβαδείας και νά ζωντανέψη την άνάμνησι τώων γεγονότων που διεδραματίσθησαν δλόγυρα στις έκατονταετηρίδες της ελληνικής ζωής. Είναι τώσον πολλά που θά χρειάζονταν τεύχη πολλά του περιοδικού μας. Έπειτα και ή σημερινή Λιβαδειά έχει τά θέλητρά της, έχει την έντονη ζωή που την καθιστά μία από τις περισσότερες ένδιαφέρουσες πόλεις της έπαρχιακής Έλλάδος. Τά νερά της που ύμνουν τά δημοτικά τραγούδια, οι κάμποι της, ή έργατική της των κατοίκων της, όλα συντελούν

«Έννοήσαμεν όλοι ότι ή γεωγραφική μας θέσις μέσα εις τόν μεσογειακόν κόσμον και ή ιδιομορφία της Χώρας μας επιβάλλουν νά είμεθα ισχυροί, άλλως θά άντεμετωπίζαμεν τόν κίνδυνον της έξαφανίσεως, όπως πολλάκις μάς συνέβη κατά τό παρελθόν.

Ίσχυροί πρώτον πολεμικώς, και διά τόν λόγον αυτόν κάμνομεν όλας τάς σχετικές θυσίας. Άλλά δέν άρκει ή πολεμική ισχύς. Πρέπει νά είμεθα ισχυροί και εις τόν πολιτισμόν και τόν τεχνικόν και ιδιαιτέρως εις τόν ήθικόν πολιτισμόν, νά έχωμεν δέ πρό πάντων ιδιόν μας πολιτισμόν, που νά πηγάζη από τά έγκατα της ψυχής μας. Άλλά εάν είμεθα μόνον πολεμικώς ισχυροί και όχι ισχυροί κατά τόν πολιτισμόν, θά όμοιάζωμεν με τά σιδηρόφρακτα όμοιώματα τών ιπποτικών πολεμιστών που βλέπομεν εις τά μουσεία, φοβερά την όψιν, άλλα άδειαν άπό μέσα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ώστε νά έξασφαλίξη εύημερία και άκμή.

Κι' έδω όμως μου έδόθη ή άπόδειξις ότι όσα θά μπορούσε νά παρατηρήση κανείς στην Άθήνα κι' όσα μου έδόθη ήδη ή εύκαιρία νά παρατηρήσω, τά διαπιστώνω και στη Λιβαδειά, και έδω τά παιδιά είχαν άκολουθήσει πριν λίγα χρόνια τό γενικό ρυθμό. Τό κακοστράτισμα τών μεγάλων είχε έπίδρασι και στούς μικρούς. Τά ίδια της Άθήνας. Πυρήνες, συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, άπεργίες, άσέβεια, άπειθαρχία, μία γενική άρρυθμία στα παιδικά μυαλά. Ήταν ή περίοδος που προηγήθη της μεταβολής που έσωσε τόν τόπο.

Σήμερα στην κεντρική πλατεία της Λεβαδείας ύψώνεται ένα κτίριο, ένα κτίριο με μία τεραστία πινακίδα. Είναι τό κτίριο που στεγάζει την Όργάνωσι Νεολαίας. Σ' αυτό μέσα τά παιδιά άνέκτησαν τόν έαυτό τους. Από αυτό ξεκινούν κάθε μέρα οι φάλαγγες τών έλληνοπαίδων, που τούς βλέπει κανείς τέλειους στρατιώτες, ξεκινούν τά έλληνόπουλα για τά όποια έγινε όπως μία φορά ιδεώδες και σκοπός ή Έλλάδα και μόνο ή Έλλάδα.

Και είναι νά μην εύλογη κανείς την ώρα που έφερε αυτή τη μεταβολή;

Χρ. Έμ. Άγγελομάτης

Χρ. Έμ. Άγγελομάτης

«Κι' ΕΓΩ, ΠΑΠΠΟΥΛΗ!»

Άγαπητοί μου φίλοι,

Μιά από τις πιο ύποβλητικές και συγκινητικές εικόνες της θυμαστικής παραστάσεως της «Έρής Φλόγας» στο φυσικό θέατρο της Ε. Ο. Ν. στόν Λυκαβητό, ήταν ή άναπαράστασι του κρυφού σκολειού στα χρόνια της σκλαθιάς. Από διάφορα σημεία, με μικρά φωτα στα χέρια, τά Έλληνόπουλα έρχονταν στην κρυφή σπηλιά, που την είχαν για σχολείο τους. Κι' ό παπάς-δασκάλος, έμπνευσμένος ιεραπόστολος της εθνικής ιδέας, που καλλιέργησε πιο πολύ τά άνώτερα πατριωτικά ιδανικά στις ψυχές τους παρά τις ξηρές γνώσεις στο πνεύμα τους, άρχισε, με φωνές και λόγια προφήτου, νά κηρύττει τό εθνικό εύαγγέλιο στούς μικρούς μαθητάς του. Και τά παιδιά, συγκινημένα, συνεπαρμένα, ένθουσιασμένα, με φωνή δονημένη από πίστι και αποφασιστικότητα, τόν έβεβαίωσαν ότι θά έκτελέσουν τό καθήκον τους προς την Πατρίδα. Και τό ένα έπειτα από τό άλλο φώναζαν:

— Κι' εγώ, παππούλη! Κι' εγώ, παππούλη! —

Ξαφνικά, από τόν άντικρυνό πελώριο βράχο, όπου είχαν σκαρφάλωσει τά παιδιά της Ε. Ο. Ν. και παρακολουθούσαν με θρησκευτική σιωπή τό ύπέροχο ξετύλιγμα της Ιστορίας της Πατρίδος τους, άκούσθηκε μία κρυστάλλνια παιδική φωνή, που όσο λεπτή και τρυφερή κι' άν ήταν, γέμισε με τόν άγνό της ήχο την ιερή άτμόσφαιρα:

— Κι' εγώ, παππούλη!

Δέν την περίμενε κανείς. Δέν ήταν μέσα στο πρόγραμμα. Γι' αυτό πολλά πρόσωπα θεατών γύρισαν προς τό μέρος της φωνής με άπορία: μερικά χαμογέλασαν με συγκατάθασι και άλλα συνωφρώθηκαν με άυστηρότητα μπροστά στην άπρόσκλητη έπέμβασι. Βλέποντας κανείς μέσα στο σκοτάδι τόν σκούρον όγκο του βράχου νά ύψώνεται γαλήνιος και περήφανος προς τόν ουρανό, χωρίς νά διακρίνη τούς φαλαγγίτες που έκρυβε στη σκοτεινή άγκαλιά του, νόμιζε ότι είχε μιλήσει ό ίδιος ό βράχος, ότι είχε άνοιξει για μία στιγμή την αιώνόβια καρδιά του και την άφήκε ν' άποκριθή ή ίδια στο εθνικό κήρυγμα που άντηχούσε από την άντικρυνή σπηλιά.

— Κι' εγώ, παππούλη!

Ναί, μικρέ μου φαλαγγίτη, ή φρέσκια κι' άπαλή φωνή σου, που αύθόρμητα, άσυγκράτητα, έξω από τό πρόγραμμα και την τάξι, έξεπήδησε από την άγνή ψυχή σου την ιερή εκείνη στιγμή, δέν ήταν μόνο ή δική σου άτομική φωνή. Ήταν ή φωνή της ψυχής όλων τών συναγωνιστών σου, που δεμένοι, ένωμένοι, συνταυτισμένοι πάνω σε κείνον τόν βράχο με τά ίδια αισθήματα και με τά ίδια ιδανικά, βρήκαν στη δική σου φωνή την έκφρασι της κοινής ψυχής τους.

Κι' εγώ, παππούλη!

Κι' εσύ βέβαια, Έλληνική Νεολαία! Έσύ πρό πάντων! Η φωνή σου, ή καθαρή κι' άγνή φωνή σου, που άντήχησε από τό βράχο του Λυκαβητού εκείνο τό βράδυ, δέν άπαντούσε άπλώς στόν έμπνευσμένο παπά και δάσκαλο του κρυφού σκολειού. Άπαντούσε στην ίδια τη φωνή της Ιστορίας, που, με τό στόμα του άόρατου έκφωνητού, σου έξηγούσε από τόν άντικρυνό βράχο την ύψηλή Μοίρα της Φυλής μας, που είναι ή άσέβστη, ή αιώνια «Έρής Φλόγα» του Πολιτισμού.

Εκεί κοντά σου, μαζί σου, όπως πάντα, ήταν κι' ό έμπνευσμένος Όδηγός του Έθνους, που πρώτος σε είχε προσέξει, πρώτος σε είχε νοιώσει και πρώτος σου είχε φωνάξει τό μεγάλο κήρυγμα: «Σήκω έπάνω, Έλληνική Νεολαία!» Νά εισθε θέβαι οι, περισσότεροι άπ' όλους μας, πιο βαθεία άπ' όλους μας, άκουσε εκείνο τό βράδυ τη φωνή σου, έννοιωσε στο πιο άληθινό του νόημα τό αύθόρμητο μήνυμα που έστειλες από τόν βράχο σ' αυτόν και στο Έθνος δλόκληρο και σκίρτησε από Ικανοποίηση, από χαρά και από πίστι στα αισθήματά σου, στη δράσι σου και στο μέλλον σου, που είναι και τό μέλλον της Πατρίδος μας.

Με όλη μου την άγάπη
Μελής Νικολαΐδης

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ό Κ.Ε.Ν. κ. Άλέξανδρος Κανελλόπουλος επί τη εύκαιρία της 4ης Αυγούστου άπέστειλε προς τόν Άρχηγόν τό κάτωθι τηλεγράφημα:

Α. Ε. ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Ύπουργείον Έξωτερικόν

Έκφάζων μυχιαίτατα συναισθήματα Φαλαγγιτών, Φαλαγγιστών, Σκαπανέων, Σκαπανιστών, συγκλονίζοντα σύγκορμον άναστηθείσαν ύφ' Ύμων Έλληνικήν Νεολαίαν, λαμβάνω την τιμήν εύσεβάσως νά παρακαλέσω Ύμās, Άρχηγόν και Πατέρα όλων μας, όπως εύαρεστούμενος άποδεχθίτε επ' εύκαιρία χαρμοσύνου Έπετείου λυτρωτικής Έθνικής Έπαναστάσεως δλοψύχους εύχάς άπάντων μελών Ε.Ο.Ν., όπως ό Ύψιστος ένισχύη Άρχηγόν Έλληνικού Λαού και Έλληνικής Νεολαίας εις μεγάλες έργον σωτηρίας της Πατρίδος και σās χαρίζη δύναμιν, ύγειαν, χαράς, νίκας και πάμπολλα έτη διά την διεξαγωγήν του άγώνος του όδηγόντος τό Έθνος εις την έκπλήρωσιν τών μεγάλων του πεπρωμένων, του έγκαινιάζοντος νέαν ένδοξον εποχήν Έλληνικής Ιστορίας, του άποτελούντος την έκφρασιν τών τοιμηροτέρων προσδοκιών και πόθων του Έλληνισμού και του χαράσσοντος την έφεξής άνταξίαν της Ιστορίας και της άποστολής του σταδιοδρομίας του, την όποιαν σφυρηλατείτε. Πλήρεις πίστεως μέχρις έχάτων εις τά ιδανικά της 4ης Αυγούστου, πλήρεις άποφασιστικότητος, ένθουσιασμού, όρμητικής μαχητικότητος και άκλονήτου θελήσεως που Σεΐς διά παντός μάς ένεφύσησατε, παρακαλούμεν δεχθίτε διαβεβαίωσιν μας ότι ως άτομα και ως σύνολα θά μείνωμεν παντού, πάντοτε και έν παντί πιστοί εις τόν ιερόν όρκον που έδώσαμε και εις την θέσιν εις την όποιαν μάς έκάματε την μεγίστην τιμήν νά μάς τάξετε ως στρατιώτας αγωνιστάς της Έπαναστάσεως και τών ιδανικών του άγώνος διά την Έλλάδα και τό μέλλον της, τό όποιον δημιουργείτε, το άγώνος του δικού Σας Άρχηγέ, εις τόν όποιον τό Έθνος δλόκληρο με πρωτοπόρο την Ε.Ο.Ν. σās άκολουθεί ως Σωτήρα, Λυτρωτήν και Πατέρα. Εορτάζοντες με άγαλλίασιν διαβεβαίωμεν ότι συνεχίζομεν και θά συνεχίζωμεν πάντοτε τόν άγώνα αυτόν, εις τόν όποιον δλοκληρωτικά άφιερώθωμεν διά παντός. Ζήτω ό Άρχηγός, Ζήτω ή 4η Αυγούστου. Μετά άπολύτου πίστεως, βαθυτάτης άφοσίσεως και λατρείας και άπεριορίστου σεβασμού και έμπιστοσύνης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΛΛΟΣ

Κυβερνητικός Έπίτροπος Νεολαίας

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Κυβερνητικόν Έπίτροπον Ε.Ο.Ν

Ένταύθα

Εύχαριστώ θερμώς ύμās, Φαλαγγίτας, Φαλαγγιστάς, Σκαπανείς και Σκαπανιστάς, δι' εύχάς επ' εύκαιρία 4ης Αυγούστου. Εύχαριστώ έπίσης διά πίστιν σας, προσπάθειας και ένθουσιασμόν σας προς έπίτευξιν μεγάλων σκοπών Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρόεδρος Κυβερνήσεως
Γεν. Έπιθεωρητής Ε.Ο.Ν.

Τὸ Βασιλικὸν ναυτικὸν ἐδέχθη, ἀνύποπτον καὶ ἀνείδω-
ποίητον, ἄτιμον πλῆγμα, εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου, τὸ πρῶ-
τῆς 15 Αὐγούστου. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ὑγρὸν τάφον τοῦ
εὐδρόμου μὲ τὸ τιμημένον ὄνομα, ὁ Λαὸς τῆς χώρας αὐ-
τῆς, ὑπερνικῶν τὴν στιγμιαίαν κατάπληξιν, τὴν ὁδύνην
καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἑνὸς ἄλλου, ἰδιαί-
τέρως οἰκεῖον εἰς αὐτὸν αἶσθημα. Ἀπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς
ὑπερρήφανου ἀταραξίας, μὲ τὸ ὅποιον ἐδιδάχθη νὰ θωρα-
κίσῃ τὴν ψυχὴν του, κάθε φορὰν ποῦ ἡ Μοῖρα τοῦ ἐπεφύ-
λαττεν ἐναντιότητος καὶ ἀσυμφόρας. Ἡ παγκόσμιος συ-
νέλιξις, ὁμόφωνος ἐξακρατήρησεν, ἐδίδασκε καὶ ἐστιγμα-
τίσε τὴν πράξιν, τῆς ὁποίας ἔγινε θῦμα τὸ ὠραῖον ἑλλη-
νικὸν πλοῖον. Καὶ ἡ κρίσις τῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει φόβος
ν' ἀνθεωρηθῇ ποτέ. Θά βαρύνῃ ἐπὶ αἰῶνας αἰῶνων, ἀδυ-
σώπητος, τοὺς ἀνδρόφους τορπιλλιτάς. Ἐπὶ εἴκοσι ἐπτὰ
χρόνια, ἡ «Ἑλλη», περιήγαγεν ἀνὰ τὰς θαλάσσας, εἰς τὸν
ἰστόν της, τιμῖαν, ἀκηλίδωτον καὶ ὑπερήφανον τὴν γαλα-
νὴν σημαίαν μὲ τὸν λευκὸν σταυρὸν τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἐπο-
χὰς πολέμων καὶ εἰρήνης. Ἐπὶ εἴκοσιν ἐπτὰ ἔτη ἐκρά-
τησεν ὕψηλὰ τὴν ἀνδρικὴν παράδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυ-
τικοῦ. Εἰς ἐχθροὺς καὶ εἰς φίλους ἐγνώριζε νὰ δεικνύῃ,
ἀκάλυπτα τὴν πρῶταν, τὸ σῆμα καὶ τὰ ὄπλα της, ὡς
γνήσιος πολεμιστῆς. Ὁ φθόνος ὅμως τοῦ περρωμένου
δὲν τῆς ἐχάρισε τέλος ἀντάξιον τῆς ζωῆς της. Ἡ «Ἑλλη»
δὲν ἀπέπευσε τὴν νύκτα πρὸς τὴν 15 Αὐγούστου διὰ
μάχην. Οὐτε δι' ἀνίχνευσιν ἐχθροῦ. Οὐτε ἀνέμενεν οὐτε
ὑπαπτεῖτο ἐχθρόν. Ἐπλευσε διὰ νὰ παραστή, μὲ τὸ εὐ-
λαθὲς πλήρωμα τῶν αξιωματικῶν καὶ τῶν ναυτῶν της,
εἰς τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος. Ἐκεῖ,
μέσας εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν θρησκευτικῆς κατανύξεως, ἐ-
γένετο θῦμα δολοφονικῆς ἐνέδρας. Οἱ τορπιλλιταὶ τῆς
τῆς ἑπληξάν ἐν καταδόσει, χωρὶς νὰ τολμήσουν νὰ ἐμφα-
νίσουν τὸ πρόσωπον τοῦ πλοίου των. Ἄν ἀνήκουν εἰς
συντεταγμένον ναυτικόν, κάθε ἄλλο παρὰ τιμὴν προ-
σπερίσαν εἰς τὸ ναυτικόν των. Ἄν ἀνήκουν εἰς Πατρίδα,
κάθε ἄλλο παρὰ δόξαν προσπερίσαν εἰς τὴν Πατρίδα
των. Ἄν ἔχουν τέκνα, θὰ ἐντραποῦν νὰ διηγηθοῦν τὴν
πράξιν των εἰς τὰ τέκνα των. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ τίμιος ἀν-
θρώπος, εἰς τὸν ὅποιον θὰ τολμήσουν νὰ καυχηθοῦν διὰ
τὸ σκοτεινὸν ἔργον των, οὐτε τίμιον ἀνθρώπινον στόμα
θὰ ἐπαινέσῃ τὸ «ἀνδραγαθήμ᾽ αὐτῶν».

Ἡ κατακλίσουσα πάντα τ' ἀνθρώπων κακά, κατὰ τὸν ἀρχαῖον φιλόσοφον, θάλασσα, ἐκάλυψε μαζὶ μὲ τὸ σκάφος καὶ τὴν ἀξιολογήτην δειλάναν ταν. Θά φέρουν μόνοι, σιωπηλοί, ὥς οἱ κοινοὶ ἐγκληματῆαι, μέχρι τάφου, τὸ βάρος καὶ τὴν τύψιν τῆς πράξεώς των, ἀνεξιλέωτοι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ἡ «Ἑλλάς» ἂν μὲν τὸν τορπιλλισμόν τῆς «Ἑλλης» τὸ Βασιλικόν μας ναυτικὸν ἔχασε ἓνα πλοῖον, ὁ Λαὸς δ' ἑλληνικὸς ἐκέκρισε μίαν ἠθικὴν νίκην, ἣ ὅποια ἐκμηδενίζει τὴν ὑλικὴν ἀπώλειαν. Ἐλαβεν ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐπιδείξη μαζί με τὴν υπερήφανον ἀταραξίαν, τὴν ὅποιαν ὑπεγράμμισαμε εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχικῆς του γενναιοῦτος. Ἐκυριάρχησεν ἐπὶ τῆς ὁργῆς του καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ ἐκσπάσῃ ἡ δικαία ἀγανάκτησίς του εἰς ἀσχημάτισ καὶ ὀχληκὰς ἐκδηλώσεις, συνήθει εἰς πολιτικῶς ἁώρους καὶ ψυχικῶς εὐτελεῖς Λαούς. Ἐκράτησε μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἀξίαν μεγάλου Ἑθνους, τὸ πένθος του καὶ ἀπήντησεν εἰς τὸ πλῆγμα μὲ τὴν μόνην ἀρμόζουσαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἀπάντησιν. Μὲ τὴν προσφορὰν του νὰ ὑποβληθῇ εἰς προσθέτους θυσίας, διὰ ν' ἀντικαταστήσῃ μὲ ἄλλο, νέον σκάφος, τὸ ἀπολεσθέν. Μία νέα «Ἑλλης», ἰσχυροτέρα τῆς ἄλλης, ποῦ ἡ πειρατικὴ τορπιλλὴ τοῦ ἀγνώστου υποβρυχίου τὴν ἔστειλεν εἰς τὸν βυθόν, θὰ ἔλθῃ γρήγορα νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, διὰ νὰ διαδηλώσῃ τὴν ἀκατανίκητον ἀπόφασίν τῆς Ἑλλάδος νὰ κρατήσῃ ἀκατάβλητος καὶ ἀπότοτος ἀκεραῖαν καὶ ἀλώθητον τὴν θέσιν καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν στερεάν καὶ εἰς τὰς ἑλληνικάς θαλάσσας.

Μαζί με τὰ αίσθηµατα τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀγανακτήσεως διὰ τὸ ἀναδύοντο ἔγκλημα τοῦ τορπιλισμοῦ τῆς «Ἑλλης» µας, δικαιούται κάθε «Ἑλλήν» τὰ αἰσθανθῆναι συγχρόνως καὶ βαθύτατον αἶσθηµα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας διὰ τὴν ὑπέροχον ἐκδήλωσιν ἐθνικῆς ἐνότητος, τὴν ὁποίαν, µὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ γεγονότος, εἶδεῖν ἐν ὁλόκληρῳ τῷ Ἑλληνικῷ Λαῷ. Ἡ αὐθόρμητη, ἡ πηγαία, ἡ πρόθυµη, ἡ ἐπίπονη ἐπιθυμία, ποὺ τόσο ζωηρὰ καὶ ἔντονα ἐξεδήλωσαν ὁ Λαὸς ἀπ' ὅλα τὰ σηµεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Ἑτῆς, διὰ τὴν διενεργεῖαν ἐράνου πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀπολεσθέντος πολεµικοῦ, ἦτο µία ἀσυγκράτητη ἐκρήγξις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ποὺ ἐξέπραξεν ὅχι ἀπλῶς τὸν πόνον καὶ τὴν ὀργὴν τῆς, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔνα, κοινὸν καὶ ἐνιαῖον ἐθνικὸν παλῶν, ὁ ὁποῖος ἐδόθηκε καὶ ἐσυγκλόνισε τὴν µίαν καὶ μοναδικήν καρδίαν τοῦ ἔθνους καὶ τὴν παρουσίασεν ἀκόµη µίαν φορὰν γεµάτην ἀπὸ τὰ ἴδια καὶ αἰώνια ἀνὰ καὶ φλογερὰ πατριωτικὰ αἰσθήµατα. Ἐργάται, ἀγρόται, ἐπαγγελματίαι, σωµατεῖα καὶ ἰδιῶται, χωρὶς καµίαν συνεννόησιν, χωρὶς καµίαν εἰσήγησιν, ἔσπευσαν, ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀπὸ παντοῦ, τὰ προσφέρουν τὸν ὀδολόν των. Καί, ὅπως ἦτο ἐκτόµονον, μετὰ τῶν πρώτων, οἱ ἐν τῆς Ὁργανώσεώς µας. Μολοντοὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἐδήλωσε ὅτι ὁ ἔρανος αὐτὸς δὲν χρειάζεται, διότι τὸ Κράτος εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν πολεµικὸν µὲ ἄλλο µεγαλύτερον καὶ καλύτερον, ὁ ἔρανος συνεχίζεται, ὡς ἔνα ἀσυγκρίτητον ξεχείλισµα τῆς καρδίας τοῦ Λαοῦ. Διαθάσµαι γράµµατα ἐργατῶν, ποὺ φέρνουν τὰ δάκρυα στὰ µύτια· εἰδοµαι ἐκδηλώσεις ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, ποὺ συγκινοῦν βαθύτατα· ἀλλὰ παρακολουθοῦντες συγχρόνως τὴν ἀκράτητην προθυμίαν τὴν νέον τῆς Ὁργανώσεώς µας, εἰδοµαι τὰ πεντοδραχµία, τὰ διδραχµα καὶ τὸ μονόδραχµον ποὺ προσφέρουν, καὶ γεµίσαι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ πίστιν. Ὁ Ἀρχηγὸς ἐδήλωσε ὅτι εἶναι βαθύτατα συγκινηµένος ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτάς. Μαζί Του ἐξίσου συγκινηµένον εἶναι καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, ποῦ, συσπειρωµένον ὡς εἰς ἀνθρωπος γύρω ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ Αὐτόν, ἀντλεῖ ἀπὸ τὸ ἀτύχηµα περισσότεραν πίστιν καὶ µεγαλύτερας δυνάμεις.

ΑΙ ΕΚΟΝΕΣ
ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

*Η πρώτη: "Από τὰς τελευ-
ταίας ἀσκήσεις τῶν στρατοῦ
μας.

*Η δεύτερα: "Ενας Φαλαγι-
γίτης εἰς τὸν λαθόντας μέ-
ρος εἰς τὴν ὥρᾳ ἐαυτὴν
ποῦ ἐδόθη στὸ Φυσικὸν Θέα-
τρον τῆς Ε.Ο.Ν. (Νταμάρια
Λυκαεῖτου).

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΟΡΠΙΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΡΟΜΟΥ ΜΑΣ "ΕΛΛΗ,

Τὴν 8.30 πρωινὴν τῆς 15 Αὐγούστου ἀγνώστου ἐθνικότητος ὑποβρύχιον ἐπιτεθὲν ἐν καταδύσει κατὰ τοῦ ἡγκυροβολημένου εἰς τὸν ὄρμον τῆς Τήνου εὐδρόμου μας «Ἑλλά» τὸ ἐτορπίλλισε καὶ τὸ ἐβύθισε.

Τὸ πλῆγμα τοῦτο κατὰ τοῦ Βασιλικοῦ μας Ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐβύθισεν εἰς πένθος ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰς ἐπισημους ἐκθέσεις καὶ τὰς ἀφηγήσεις τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἐγένετο ὑπὸ τὰς ἀκολούθους συνθήκας:

Τὸ εὐδρομον «Ἑλλη» ἔλαβε τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τὴν διαταγὴν νὰ καταπλεύσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Γήνου διὰ νὰ ἀποδώσῃ ἐκεῖ τιμὰς ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἑορτάζεται εἰς τὴν Τῆσιν πανηγυρικῶς.

Πράγματι ο κυβερνήτης της «Ελλης» κ. Χατζόπουλος
ώδηγησε τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν προλιμένα τῆς Τήνου, ὅπου
τοῦτο καὶ ἡγκυροβόλησε.

Ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Τήνον ἡ τελετὴ τῆς λιτανείας τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ εἰκόνης προητοιμάζετο, ὅς τι ἠκολούθειτο δὲ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν προσκυνητῶν, ποὺ εἶχαν καταφθάσει ἐκεῖ, μεταξύ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀνάπηροι, τυφλοὶ, κωφοί, ἄλλοι, παρὰ τυτικοὶ ποὺ περίμεναν ἀπὸ τὴν Μεγαλόχαρην τὴν Θεορραπίαν.

Εἰς τὴν «Ἑλλην», ἡ ὁποία λόγῳ τῆς ἡμέρας ἔφερε τὸν μέγαν σημαϊστολισμὸν, ἡτοιμάζετο τὸ ναυτικὸν ἀγῆμα, τὸ ὁποῖον ἀποβιβαζόμενον θὰ ἀπέδιδε τὰς τιμὰς εἰς τὴν εἰκόνα.

Αϊφνης τρεῖς ἀλλεπάλληλοι ἰσχυροὶ κρότοι συνετάραξαν τὴν εἰρηνικὴν ἀτμόσφαιραν. Οἱ προσκυνητὰ ἑδοκίμασαν τότε τὴν φρικτὴν τοῦ πολέμου καὶ ἔζησαν ἐπὶ ἐν τριῶρον στιγμὰς ἀγωνίας καὶ τρόμου. Τὰ πάντα ἐσείσθησαν, ἐνῶ τὰ γυναικοῦπαῖδα ἔξαλλα καὶ ἐν πανικῷ ἔτρεχαν πρὸς τὰς παρόδους διὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν λιμένα.

Τυφλοί καὶ παραλυτικοὶ ἀσθενεῖς ἐγκατελείποντο ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των ποὺ ἐζήτουν οἱ ἴδιοι νὰ σωθοῦν.

Ἐν τῇ μεταξύ καρπὸν καὶ φλόγας ἐκάλυψαν τὴν «Ἐλ-
λην», ἡ πρώτη δὲ ἐντύπωση ὑπῆρξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ
ἐκκρήξεως. Ἐντὸς ὀλίγου διεσκέδασθη ἡ ἐντύπωση αὐτή
καὶ ἤρχισε νὰ διαδίδεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ βομβαρδισμοῦ.
Συντόμως ὅμως ἐγνώσθη ὅλη ἡ ἀλήθεια, διεπιστώθη ὅτι
λαθὴ πλήρως τὸ γλιβερόν γεγονός τοῦ τορτίλλισμοῦ, ὡς
νομένου ὑπὸ ὑποβρυχίου, τὸ ὁποῖον προσήγγισε τὸ εὐ-
δρομὸν μας ἐν καταδύσει, ἐξηκόντιεν ἐναντίον του τρεῖς
τορτίλλας καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐκ τῶν τριῶν τορπιλλῶν αἱ δύο ἡστόχησαν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ λιμενοπόλεως ὅπου καὶ ἐξερράγησαν, ἐν δὲ τρίτῃ ἔπληξεν τὴν «Ἑλλάν» ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ λευητοστοασίου, ἐπιτυχοῦσα τὴν διάρρηξιν τοῦ ἀσπίδου. Συγχρόνως ἡ ἐκρηξίς εἶχεν ὥς ἀποτέλεσμα νὰ ἐκχυθῇ καὶ νὰ ἀναφλεθῇ ἡ καύσιμος ἴλην τοῦ πολεμικοῦ.

Ο κυβερνήτης κ. Χατζόπουλος και οι άνδρες έδοκιμασαν να κλείσουν τα στεγανά δια να μη καταβυθισθεί άμέσως, αλλά ή πυρκαϊά έξηλαπώθη άσπραπιαώς και οι ναυταί δέν ήδύνατον να κινηθούν παρά την ψυχραιμία που διέτηρησαν μέχρι τελευταίας στιγμής. Ως τελευταίαν έλπίδα είχαν την ρυμολάκηση του σκάφους εις τα άβάθια παράλια, αλλά διατηνόντες τή συνήθειαν, έπαυσαν.

Τότε μόλις ο κυβερνήτης διάταξε το πλήρωμα να εγκαταλείψει το σκάφος, αυτός δὲ μόνος ἔμεινε ἐπ' αὐτοῦ μετὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ. Οἱ τελευταῖοι δειγματικοὶ διὰ τῆς βίας κατάρθρωσαν νὰ τὸν ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τοῦ σκάφους ἀπὸ ὅπου ἔκρατετο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσιν εἰς τὴν ἐρηδν.

Πράγματι μόλις άπεμακρύνθη ό κυβερνήτης τό σκά-
φος κλίνον προς τό άριστερά έθουθήκη μεν κυματισσούσα
τήν Έλληνικήν σημαία εις τόν υψηλότερον του Ιστών.
Ό αίματηρός άπολογισμός του φρικτού δράματος του
λιμενός της Θήνου ύπήρξεν έκ του πληρώματος της «Έλ-
λης» εις νεκρός, τέσσαρες εξαφανισθέντες και είκοσιενέα
τραυματισμένοι, έκ δέ των προσκυνητών μία νεκρά, έκ
συγκοπής, και πολλοί τραυματίαι και μολυσμαμένοι είτε

ἐκ θραυσμάτων τῶν τορπιλλῶν εἴτε ἐκ πτώσεων λόγῳ
τοῦ δημιουργηθέντος πανικοῦ.

Νεκρὸς εἶναι ὁ κελευστής Παπανικολάου καὶ εξαφανισθέντες ὁ ὑποκελευστής Μαντούβαλος καὶ οἱ θερμασταὶ Ἀναστελόπουλος, Γρίβας καὶ Μπόνος.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

«Κύριε Πρωθυπουργέ,

»Ἡ ὅλως ἀπροσδόκητος εἰδησις περὶ τοῦ τορπιλλισμοῦ καὶ τῆς βυθίσεως τῆς «Ἑλλης» μὲ ἐλύπησε βαθύτατα. Συμμεριζόμενος δὲ τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν δοκιμάζει τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ Ὑπερήφανος διὰ τὴν εὐψυχίαν καὶ τὴν πειθαρχίαν, τὴν ὅποιαν ἐπέδειξαν τὸ πλήρωμα τῆς «Ἑλλης», παρακαλῶ Ὑμᾶς, Κύριε Πρωθυπουργέ, ὅπως ἐκφράσῃτε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Πολεμικὸν Ναυτικόν, τοὺς ἀξίωματικούς, τοὺς ὑπαξιωματικούς καὶ ναύτας τῆς «Ἑλλης» καὶ ἰδιαιτάτα πρὸς τὰς οἰκογενεῖας τῶν θυμάτων τοῦ τορπιλλισμοῦ, τὴν θερμότητάν μου συμπάθειαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β΄.
 'Εν Τατοΐω την 15ην Αυγούστου 1940».

Ἐπίσης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικὸν τὴν κάτωθι ἡμερησίαν διαταγὴν:

«Πρὸς τὸ Βασιλικὸν Ναυτικόν,
»Μὲ βαθεῖαν δόδυνην ἀγγέλλομεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ εὐ-
δρόμου «Ἑλλά», ἡγκυροβολήσαντος εἰς τὸν ὕρμον Θήνου,
ὅπου εἶχε καταπεσεῖν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν εἰς τὴν Θαυ-
ματούργον Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος. Τὸ πλοῖον, σημαιστό-
λιστον, ἐβλήθη διὰ τορπιλλῶν ἀγνώστου ἐθνικότητος ὑπο-
βρυχίου.

Ἐρμηνεύων τὰ ὀδυνηρά αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἀπευθύνω θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Κυβερνήτην, τὸ Ἐπίτελεον καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἑλλης», οἵτινες ἔπραξαν τὸ καθήκον των, συμφώνως πρὸς τὰς παλαιὰς ναυτικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἐκφράζουν τὴν συμπάθειάν μου πρὸς τὰ θύματα τοῦ ἀδοκίμου τούτου τορπιλισμοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
Υπουργὸς τῶν Ναυτικῶν
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Ἡ Ε.Ο.Ν. Τήνου καὶ Σύρου προσέφεραν ἀμέσως ἀξιολόγους ὑπηρεσίας διὰ τὴν ἄμεσον μεταφορὰν καὶ περιθάλψιν τῶν τραυματιῶν καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν συσσιτίου διὰ τοὺς ναυαγούς τῆς «Ἑλλης».

Οι Τήνιοι επίσης επέδειξαν άριστη διαγωγή φιλοξενήσαντες τούς προσκυνητάς και περιθάψαντες τούς άναξιοπαθήσαντας.

Τὸ τορπιλλισθὲν ἔνδοξον εὐδρομον «Ἑλλη»

Σε μία πλαγιά του Παρνασσού κατά το Νοτιό ανοίγεται ανάμεσα στα βουνά μία κοιλάδα. Από τη μία πλευρά κλείνεται ολόκληρη από ψηλούς και απότομους βράχους τις «Φαιδριάδες πέτρες» που κόβονται στη μέση από μία χαράδρα σκοτεινή.

Βαρύ και μαλαγγοχολικό τοπίο. Όλα είναι έπισημα και σιωπηλά σά να σέβωνται την άορατη παρουσία ενός θεού.

Και η ψυχή του ανθρώπου εκεί γλυτώνει θαρρείς από τις εγκόσμιες λαχτάρες της, από τα εφήμερα μάτια όνειρά της κι' άτενίζει πίσω απ' όλα αυτά τη μυστική ουσία της ζωής, τις αιώνιες αξίες που στέκουν ασάλευτες πέρα από χρόνο και χόρο.

Αν τύχη λόγου χάρη και σου περάσει από το νου τα πολύχρυσα ζωγραφισμένα παλτία όπου σά μελισσολδοί μπαينوθαίνουν οι άρχοντες και οι ύποτακτοι, οι άγῶνες του ανθρώπου στις πολυθρόνες πολιτείας και τα λιμάνια για να κερδίσουν δόξα και πλούτο... τα ήλιοπερίχτα αρμαρένια στάδια όπου οι νέοι δείχνουν τη δύναμη και την ομορφιά τους και καμαρώνουν... θα κουνήσης το κεφάλι με άγανάκτηση και θα τα λογαριάσεις όλα τούτα ανθρώπινα... πολύ ανθρώπινα.

Γι' αυτό ίσως το μέρος τούτο νοιώθει κανείς κάτι από την πίκρα του θανάτου και τη γαλήνη της αιωνιότητας.

Έδω σ' ένα πλάτωμα κάτω από τις Φαιδριάδες βρισκόταν ο περίφημος ναός του Απόλλωνα... Λίγο πιο πέρα ή Κασταλία πηγή, όπου κάθε πρωί πλύνονταν με το μυστικό της νερό οι ιερείς και ράντιζαν μ' αυτό τον ιερό χώρο... Έδω είναι και το μαντικό χάσμα. Η Ιέρεια πάνω σ' ένα τρίποδα ζαλισμένη από τους καπνούς που άναβονταν εκεί, μέσα σ' έκσταση, ώραματιζόνταν το μέλλον και το διατύπωνε με κραυγές και λέξεις μυστηριώδεις και ασυνάρτητες που μονάχα οι σοφοί Ιερωμένοι μπορούσαν να καταλάβουν το κρυφό τους νόημα.

Μά δεν έλεγε μοναχά το μέλλον το μαντείο. Ο Απώλλων έρμηνευε τις γνώμες του μεγάλου πατέρα του, του Δία που με τη θέλησή του κρατούσε ασάλευτα την παγκόσμια τάξη και αρμονία. Αυτός έβαλε στο μυαλό του ανθρώπου την ιδέα της δικαιοσύνης και υπαγόρευε τους νόμους που την εκπράζδουν σε κάθε περίπτωση. Έπαινούσε το καλό, τιμωρούσε το κακό, θύμιζε με φωτεινά παραδείγματα κάθε τόσο ποιο δρόμο πρέπει ν' ακολουθούμε πάνω στη γή.

Όμως συχνά ο άνθρωπος παρασύρεται από τα πάθη του... σκοτίζεται το μυαλό του, σφάλει... και τότε έρχεται στο μαντείο των Δελφών να ρωτήσει τον ίδιο τον θεό, που είναι ή άρετή και ή έπίγνωση της άρετης, τι πρέπει να κάνει και πώς.

Η Ελλάδα ήταν το φωτεινό κέντρο του κόσμου... Το Δελφικό μαντείο ήταν ή πηγή απ' όπου άναδινόνταν αυτό το φῶς, ο άνώτατος οδηγός, ο άνώτατος δάσκαλος που κανόνιζε και ρύθμιζε όχι μονάχα τις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, μά και ανάμεσα στις πολιτείες, τον ιδιωτικό μαζι και το δημόσιο έλληνικό βίο.

Ήταν ο όμφαλός της γής.

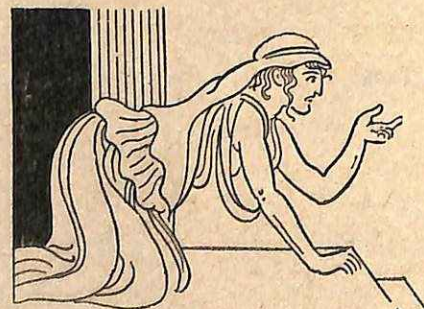
Είδαμε πῶς όταν ο Όρεστης κυνηγμένος από τις Έρινύες έφυγε από το παλάτι του πατέρα του, οι γυναίκες του χοροδού που στάθηκαν βοηθοί του στο φοβερό έργο, έκφραζαν τρομαγμένες μία άπορία: Πῶς θα λυθῇ τέλος πάντων πια και πότε ή κατάσταση αυτή που βαρύνει τη γενιά των Άτρειδών; Τόσα αίματα, τόσοι φόνοι, τόση σύγχυση στο ζήτημα ποιο είναι το σωστό και ποιο δεν είναι γιατί όλοι είχαν κι' άραδιάζαν μία δικαιολογία όταν μόνον τα χέρια τους με το συγγενικό αίμα.

Ήτανε άραγε τρόπος να καθαριστούν τόσα κακουργήματα ή ή έκδίκηση θα ακολουθούσε την έκδίκηση όδου συθέμελο γκρεμιστή το κάστρο και το παλάτι των Άτρειδών; Βέβαια μονάχα ο Δελφικός Θεός θα μπορούσε να φέρη τη λύτρωση, να σκορπίση φῶς στη σκοτεινή από το άγριο πάθος συνείδηση, να άποκαταστήση τη σαλεμένη άρμονία.

Σ' αυτόν λοιπόν το Δελφικό Θεό, τον Απώλλωνα, και στο μαντείο του καταφεύγει ο Όρεστης.

Είναι πρωί άκόμα. Μέσα στο ναό του Απώλλωνα μόλις μπορείς στο λιγοστό φῶς να διακρίνης τ' αντικείμενα. Σιωπή... μυρουδιά από μυρσίνη και δάφνη...

Ξάφνου από το άδυτο, ένα κορμί ανθρώπινο κυλώντας χέρια, πόδια, σαν τεράστιος κάβουρας όρμάει... Φτάνει ως την έξωτερική πόρτα... εκεί σταματά... στέκεται όρθιο... Είναι μία γυναίκα, ή γριά Πυθία. Α-

Ξάφνου ένα ανθρώπινο κορμί όρμάει βαδίζοντας με τα τέσσερα.

νασάινει συχνά και κοιτάζει μέσα εκεί όπου είναι ο βῶμος του Θεού σά να είδε κάτι παράξενο και δεν μπορεί να πιστέψη τα μάτια της. Μιλάει μόνη της, έτσι όπως κάνουν εκείνοι που τους παραζαλίζει ένα δυνατό συναίσθημα.

ΠΥΘΙΑ

Και να το της τρομάζει και να το κοιτάζει αυτό, που από του φοίβου μ' έδιωξε το σπίτι. Παράλυσσα, τα πόδια μου δεν με κρατούσαν κι' έτσι κυλώντας με τα τέσσερα έχω φτάσει. — Γριά που φοβήθη τίποτα δεν αξίζει! — Μπαίνω λοιπόν στο πολυστολισμένο βάθος και στο βῶμο θεοκατάρατο άντρα βλέπω να κάθεται σά να ζητούσε προστασία. Τα χέρια του και το σπαθί του στάζαν αίμα, ληοκλώναν άψηλό κρατούσε στολισμένο σεμνά και πλούσια με λινάρι και μαλλί. Κι' έχουν στημένο γύρω του σφιχτό καρτέρι κάτι γυναίκες που κοιμούνται καθισμένες... όχι γυναίκες, δίχως άλλο, μά γοργόνες... μά κι' ούτε με γοργόνες θα τις παρομοιάσω γιατί τις είδα κάποτε ζωγραφισμένες ν' άρπάζουν του Φινέα το δέιπνο... Κι' εί-

να μάρες με συχαμένους τρόπους και δίχως φτερά. Και ρεύονται που δεν μπορείς να τις σιμά-

λάρουν τα μάτια τους με φλόγα μανιασμένη κι' ο στολισμός τους τέτοιος που να μην ται-

νάς... να μπουνε σε ναό Θεού ή σπίτι ανθρώπου.

Κανένας τόπος δεν καυκείται πῶς τις τρέφει άελαθος, δίχως άναστεναγμούς και δάκρυα. Στο σπιτικό του τώρα ως τα βολέψη ο φοίβος που στέκει έδω μεγαλόβουμος άφέντης και ξέρει να γιστρεύη και να προφητεύη κι' από τα ξένα σπίτια το κακό να διώχνη!

Έτσι μιλεί ή γριά Πυθία και με τέτοια λόγια και καμώματα — γιατί ο τρόπος που παρουσιάζεται είναι πολύ χαρακτηριστικός — περιγράφει τις Έρινύες και το φόβο που της έγέννησαν.

Και πρέπει να φανταστούμε πῶς έτσι είναι καμωμένη ή σκηνογραφία, ώστε να φαίνεται από τους θεατές και ο βῶμος και ο Όρεστης που κάθεται κοντά του με το ίκετευτικό στολισμένο κλωνάρι της έλλης και οι Έρινύες όλόγυρα άποκοιμισμένες. Ός τόσο ο φοίβος που επικαλείται ή Πυθία «νάρ- θη και να τα βολέψη τώρα στο σπιτικό του» κατεβαίνει πραγματικά φωτεινός και υπέροχος κι' ολόκληρο το άδυτο φωτίζεται από τη λάμψη της όμορφιάς και της χάρης του.

Τι ευτυχισμένη γαλήνη φανερώνει το πρόσωπό του... Πόσο μακριά από την ανθρώπινη σύγχυση και τα βάσανα και τους φόβους βρίσκεται! Σιμώνει κατά τον Όρεστή και μιλά έτσι που μοναχά ο ήχος της φωνής του είναι γλυκειά παρηγοριά.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Φίλος πιστός σου θα σταθῶ και φύλακός σου κι' αν είμαι στο πλευρό σου κι' αν μακριά σου μένω δὲ θα με βρῶνε μαλακώτερο οι όχτροί σου. Οι λυσσασμένες τούτες, τώρα, καθώς βλέπεις σ' ύπνο βαρὺ έχουν πέσει. Οι καταφρονεμένες της νύχτας οι γεροντοκόρες που μαζί τους κανείς Θεός, θνητός, θερίο, δὲ ζευγαρώνει. Είναι στοιχεία της συμφοράς και στο σκοτάδι μανιάζουν και στο Τάρταρο τα καταχθόνια από θνητούς κι' άθάνατους κατατρεγμένες. (Ακολουθεί) Μ. Άναστασίου

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

* Η ΙΕΡΗ ΦΛΟΓΑ *

Στο φυσικό θέατρο της Ε.Ο.Ν., όπως λέγεται το νέο θέατρο που άποκάλυψε από πέρσι ή Περιφερειακή Διοίκησης Θηλέων Πρωτεύουσας, έδόθη για πρώτη φορά την Κυριακή 11

πνεύματος με την παράθεσι εικών γύρω από την Ιστορία της έλληνικής φυλής ξεκινώντας από την Αθηναϊκή πολιτεία του κλασικισμού μέχρι της Ιδίκης μας, του Κράτους της 4ης Αύ-

Λυκαδίου. Από της άπόψεως λοιπόν αυτής το έργο υπήρξε άρτιο κι' ο συγγραφέας του πέτυχε ασφαλώς εκείνο που ήθελε. Είναι έτσι άξιοι συγχαρητηρίων και κείνος που το έγραψε, αλλά κι' εκείνοι που το διά-

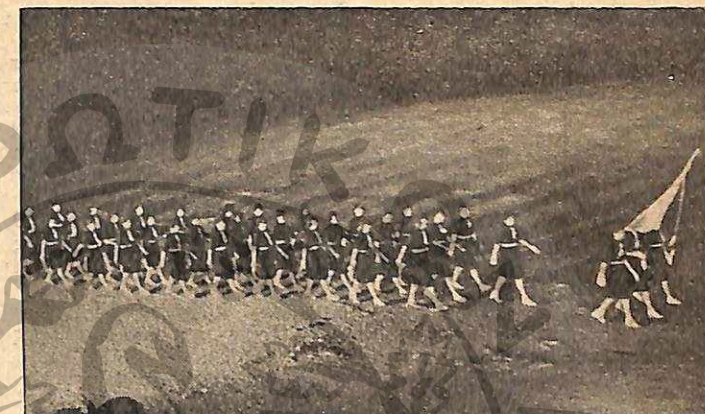
λεξαν. Η δουλειά του σκηνοθέτου, του κ. Κωτσόπουλου, ήταν άρκετά δύσκολη. Είχε μπροστά του ένα γυμνό βράχο, σαν μοναδική σκηνογραφία που έπρεπε να χρησιμοποιήση για φόντο, πρό του οποίου το άπειρο έμψυχο όλικό που είχε στα χέρια του άφειλε να ζωντανέψη το έργο του κ. Μπόγρη!

Μέσα: Η διδασκαλία του στα παιδιά, και οι ηλεκτρικοί προβολείς. Μά παρ' όλες αυτές τις δυσκολίες του, ο σκηνοθέτης πέτυχε στο έργο του, και είναι για τούτο άξιος των μεγαλυτέρων συγχαρητηρίων, γιατί αυτός είναι και ο άφανής παράγων και ουσιαστικός συντελεστής της όλης έπιτυχίας. Το όλο σκηνογραφικό έργο — άς μάς έπιτραπή αυτή ή παρένθεσις — ήταν ένας βῶμος και μία άναμμένη φλόγα, ή Ιερή φλόγα. Σπουδαία ή έ-

Αυγούστου το έργο «Η Ιερή Φλόγα» του κ. Δ. Μπόγρη. Έκτελεσται ήσαν Φαλαγγίτες και Φαλαγγίτισσες, Σκαπάνισσες και Σκαπανέκια! Σκηνοθέτης ο κ. Κωτσόπουλος... Υπόθεσις: Το άθάνατο έλληνικό πνεύμα που φορέυς του είναι ή ανά τους αιώνες έλληνική νεότης, που το δυναμώνει με το σφρίγος της, και συμβολισμός του ή Ιερή φλόγα, που άκοίμητη και εις τον έλληνικό βῶμο, τον ένα στα μακραιώνα διαστήματα της έλληνικής ζωής, που δεν μπορεί παρά να συμβολίζη το ένισιο και άδιαίρετο της έλληνικής φυλής, που από τα βάθη των αιώνων είναι μία και ή αυτή, αυτή που φωτίζει τον Κόσμο με τα υπέρλαμπρα δημιουργήματά της στην κλασσική, την Άλεξανδρινή και τη Βυζαντινή έποχή... Το έργο ήταν άφιερωμένο στην έλληνική νεότητα διά μέσου των αιώνων, γιατί αυτή άκριβώς είναι εκείνη που συμβολίζει την δυναμική, τη ζωντανή έκδηλωση του έλληνικού λαού. Ο Συγγραφέας θέλησε να δώση μία ζωντανά στην έξαρση της δυναμικής αυτής έκδηλωση του άθανάτου έλληνικού κληρος στο φυσικό θέατρο του

γούστου. Και ρωτάει κανείς. Πέτυχε άπόλυτα ο συγγραφέας; Η άπάντησις άδίστακτα είναι καταφατική! Υπάρχουν όμως και εκείνοι που διετύπωσαν τας άντιρρήσεις τους. Αυτά τα γεγονότα είχε μόνο να επιδείξη ο συγγραφέας! Δεν μπορούσε στην έπιλογή του να μάς έμφανίση και άλλα, όπως την άνατίναξη του Κουγκιού, της Μονής του Σέκκου, το Άρκάδι, την Έποποιία του 1912-13; Έχουν όλοι αυτοί και δικαίο και άδικο! Ο συγγραφέας δεν έγραψε Ιστορία! Έκαμε έπιλογή γεγονότων από την έλληνική Ιστορία. Κι' αυτά ένεφάνισε στις εικόνες του, που κάθε μία ήταν το χαρακτηριστικό συμβάν κάθε έποχής — όχι έποχής όμως που περιλαμβάνει δυο και τρία χρόνια, αλλά μιάς έποχής που τα όρια της σχηματίζονται από αυτή την όψη των γεγονότων, και που μπορεί να είναι και αιώνες ολόκληροι! Βέβαια, ή έλληνική Ιστορία είναι τόσο ένδοξος και τα γεγονότα τόσο που αν ο συγγραφέας ήθελε να τα περιλάβη όλα, θα χρειαζόταν να καθλώση το κοινόν επί έβδομάδες ολόκληρες στο φυσικό θέατρο του

πιτυχία της. Ποιος την κατάφερε έτσι; Πολλοί όλοι οι άντελήφθησαν ότι έπρόκειτο περί τεκνητής φλόγας, καμωμένης ασφαλώς από άσπρα και κόκκινα σάπεν φωτισμένα από έσωτερικό πρό-

που έπαιξαν!... Πόσες καλλιτεχνικές, άληθείας, έλληνικές δάδες θα έξηπήσουν μέσα από τη μάζα των μικρών ήθοποιών του θεάτρου του Λυκαδίου.

ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Συμπεράσματα έκ της Διασκέψεως

Η Ε.Ο.Ν. είναι υπερήφανος διά τον Στρατόν μας, διά τον Στρατόν μας που είναι σάρξ έκ της σαρκός και ψυχή έκ της ψυχής του Έθνους. Όταν υπηρετούμε εις αυτόν, θεωρούμεν ότι μάς γίνεται ή μεγαλυτέρα δυνατή τιμή και όσα έκ των μελών μας δεν εύρίσκονται άκόμη εις ήλικίαν να υπηρετήσουν εις αυτόν, άναμένουν με συγκίνησι και χαρά την ώρα. Όλοι και όλες, όσοι υπηρετούν στην Ε.Ο.Ν., πιστεύουν ότι το στράτευμα αυτό γνωρίζει να είναι πιστό στην παράδοσί του που συμβολίζει ή Τροία και οι Θερμοπύλες, ή Σαλαμίς και τα Γαυγάμηλα, ο Διγενής Άκρίτας και ο Άρματωλός, το Σούλι, το Μεσολόγγι και το Άρκάδι, το Σαραντάπορο και ή Κρένα, το Κιλκίς και το Σκρᾶ, το Δορύλαιο και ή Άετορράχη. Οι Φαλαγγίτες και οι Φαλαγγίτισσες, οι Σκαπανείς και οι Σκαπάνισσες, είναι άποφασισμένοι και πανέτοιμοι σαν ένας άνθρωπος με μία ψυχή και με μία καρδιά, όταν έλθη ή ώρα τους και όταν σημάνη ή ώρα, να συνεχίσουν με άξιασύνη την παράδοση αυτή, της όποίας σήμεραν αί Έθνικαί Ένοπλοι Δυνάμεις είναι ο ζωντανός φορέας.

27.

(Συνέχεια)

— Δεν μπορώ, είπε, έχω πολλή δουλειά. Γράφω, γράφω και δεν προφταίνω... Αυτός ο 'Αλέξανδρος τρέχει γρήγορα, περνά ποταμούς, περνάει πολιτείες, διασκορπίζει στρατούς, πότε είναι εδώ, πότε εκεί, δε σταματάει... Και τρέχει και μένα τὸ κοντύλι μου μαζί του κι' έχουν σπάσει τὰ δαχτυλά μου νὰ γράφω!

Στέναξε.
— 'Αχ, δὲ μοῦ μένει καιρὸς, εἶπε, μήτε μιά γουλιὰ κρασάκι νὰ πῶ!
Σήκωσε τὸ παγοῦρι του, κατέβασε κάμποσες ρουφίες, χτύπησε τὴ γλώσσα του.

— 'Αμβροσία! εἶπε ἐνθουσιασμένος. Τὸ πήρα ἀπὸ τὴν "Εφεσο. Γέλασε.

— Σὰ νὰ τὸ ξέρη ὁ 'Αλέξανδρος εἶπε, καὶ μὰς πηγαίνει σὰ καλὴτερα ἀμπέλια. "Εφεσος, Μίλητος, 'Αλικαρνασσός, Σάρδεις, τί κρασιά! Αυτὸς θαρρεῖ πὺς εἶναι ὁ 'Αλέξανδρος μὰ γὰρ βλέπω πὺς εἶναι ὁ θεὸς τοῦ κρασιοῦ, ὁ Διόνυσος!

— Κι' ἐσὺ ὁ παχὺς Σειληνός, ποὺ τὸν ἀκολουθεῖς μ' ἓνα ἄσκι στὸν ὦμο. εἶπε γελώντας ὁ Λεωνίδας.

Μὰ ὁ 'Ερμόλαος ἔφραξε μὲ τὸ χέρι τὸ στόμα τοῦ φίλου του.

— Νὰ τοῦ μιλάς μὲ σεβασμό, Λεωνίδα! εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνή. Κοίτα τον! Γράφει πάλι!

— Τὶ γράφεις ἀγαπητὲ φιλόσοφε; ρώτησε ὁ Στέφανος.

— 'Ακούσετε, παιδιά μου, ἀκούσετε! "Εσκυψε τὰ μυωπικά ματάκια του στὰ χειρόγραφα κι' ἄρχισε νὰ διαβά-
ζει μὲ στόμφο:

«Ὁ Διόνυσος, λέν, κίνησε ἀπὸ τὴς 'Ινδίες κι' ἔφτασε στὴν 'Ελλάδα. "Η-
ταν φορτωμένος πολὺτιμα ροῦχα, δα-
χτυλίδια καὶ βραχιόλια. Κι' ὅσο ἔ-
φτανε στὴν 'Ελλάδα πετοῦσε ἀπὸ πὰ-
ντου τοῦ τὰ στολίδια, ἀλάφρωνε. Κι'
ὅταν ἔφτασε στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιά-
λια ἦταν γυμνός.

Τώρα ὁ Διόνυσος κίνησε ἀπὸ τὴν
'Ελλάδα καὶ τραβάει κατὰ τὴς 'Ινδίες.
Κίνησε γυμνός κι' ὅσο προχωρεῖ φορ-
τώνεται πολὺτιμα ροῦχα, δαχτυλίδια
καὶ βραχιόλια...».

Κοῦνησε τὸ φαλακρὸ κεφάλι του:
— Ἐχω κακὰ προαισθήματα, μουρ-
μούρισε.

— Γιὰ λέγε, δάσκαλε, ἔκαμε ὁ 'Ερ-
μόλαος ἀνήσυχος, τί προαισθήματα;
Μὰ δὲν πρόλαβε ὁ φιλόσοφος ν' ἀ-
παντήσει. "Ενας καθάλλαρης ἔφτασε
καὶ στάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὴ σκηνή
τοῦ 'Αλεξάνδρου. Τὸ ἄλογο ἦταν μου-
σκεμένο στὸν ἰδρώτα, δὲν μπορούσε
πιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν
κούρασι. Ὁ καθάλλαρης πέζεψε κι' ἔ-

βγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἓνα
γράμμα.

— Ποῦ εἶναι ὁ βασιλιάς 'Αλέξαν-
δρος; ρώτησε τοὺς τρεῖς φίλους.

— Ὁ Στέφανος σηκώθηκε.
— Τὶ τὸν θέλεις; Εἶναι μέσα μὲ τοὺς
στρατηγούς, συμβούλιο.

— Τοῦ φέρνω μιά σπουδαία εἰδησι.
'Οδηγήστε με.

— Καλή; ρώτησε ὁ 'Ερμόλαος μὲ
ἀνυπομονσία.

— Ὁ ἀντρας στράφηκε καὶ τοῦ χαμο-
γέλασε.

— Καλή, ἀποκρίθηκε κι' ἀκολούθη-
σε τὸ Στέφανο.

Οἱ δύο φίλοι περίμεναν. Σὲ λίγο ὁ
Στέφανος πρόβαλε.

— Λοιπὸν; Λοιπὸν; φώναξαν οἱ φί-
λοι ἀνυπόμονοι.

— Ὁ Μένων πέθανε, ἀποκρίθηκε ὁ
Στέφανος.

Οἱ δύο φίλοι σήκωσαν τοὺς ὤμους.
— Αὐτὸ ἦταν; εἶπαν ἀπογοητευμέ-
νοι.

Ὁ Στέφανος χαμογέλασε μὰ δὲν εἶ-
πε τίποτα. "Ηξερε αὐτὸς πὺς ὁ Μέ-
νων ἦταν ὁ πῶς ἐπικίντυνος ἀντίπα-
λος τοῦ 'Αλεξάνδρου καὶ τώρα ποὺ
πέθανε ἡ νίκη ἦταν σίγουρη.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ στρατὸς ἐξακολού-
θησε τὴν πορεία του, πρὸς τὸ νότο,
γιαλὸ-γιαλὸ. Ὅλες οἱ πολιτείες ἀ-
νοίγαν τὴς πόρτες τοὺς στὸν 'Αλέξαν-
δρο καὶ τὸν υποδέχονταν σὰν ἐλευθε-
ρωτὴ. Μονάχα ἡ Μίλητος κι' ἡ 'Αλι-
καρνασσὸς ἀντιστάθηκαν μὰ γρήγο-
ρα ὁ 'Αλέξανδρος τὴς κυρίεψε. "Εστει-
λε τὸν Παρμενίωνα στὸ ἐσωτερικὸ νὰ
τὸ υποτάξῃ, κι' αὐτὸς ἔφτασε στὴν
πρωτεύουσα τῆς Φρυγίας, τὸ Γόρδιο.

Εἶχε μάθει πὺς ἐκεῖ ἦταν φυλαγ-

μένη ἡ παλιά ἀμαξα τοῦ πρώτου βα-
σιλιά, τοῦ Γορδίου. Ὁ ζυγὸς τῆς ἦταν
τόσο τεχνικὰ δεμένος, ποὺ κανένας
δὲν μπόρεσε ἀκόμα νὰ τὸν λύσῃ.

Κι' ὑπῆρχε ἀρχαῖος χρησμός ποὺ ἔλε-
γε: «Αὐτὸς ποὺ θὰ λύσῃ τὸ γόρδιο
δεσμὸ θὰ γίνῃ κύριος τῆς 'Ασίας».

Μόλις ἔφτασε ὁ 'Αλέξανδρος στὸ
Γόρδιο οἱ προεστοὶ τῆς πολιτείας τὸν
συνάδωσαν ὡς στὴν ἀκρόπολι, ὅπου
φυλάγονταν ἡ ἀμαξα ὅλοι περίμεναν
μὲ ἀγωνία νὰ δοῦν ἂν ὁ 'Αλέξανδρος
θὰ μπορέσῃ νὰ λύσῃ τὸ γόρδιο δεσμὸ.

Ὁ 'Αλέξανδρος ζύγωσε τὸν κόμπο,
προσπάθησε νὰ τὸν λύσῃ, μὰ τοῦ κά-
κου ὅθμους λοιπὸν, ἔβγαλε τὸ σπαθί
του καὶ τὸν ἔκοψε στὴ μέση.

— Ὅλοι ἔμειναν κατὰπληκτοί! σὴν-
σαν μιά στιγμὴ! καὶ ἔαφνικά ἀπ' ὅλα
τὰ στόματα βγήκε μιά κραυγὴ:

— Ζήτω ὁ βασιλιάς τῆς 'Ασίας!

Εἶχε πιά πλακάσει ὁ χειμῶνας, ἔ-
πιασαν οἱ βροχές.

— Θὰ μείνουμε, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος,
ἐδῶ στὶς πλούσιες τοῦτες ἐπαρχίες νὰ
περάσουμε τὸν χειμῶνα.

— 'Αχ, νὰ ξεκουραστοῦμε! εἶπε ὁ
φιλόσοφος Καλλιस्थένης μὲ τὴν κόκκι-
νὴ μύτη.

— Ποῦ δούλεψες! τοῦ εἶπε ὁ Πτο-
λεμαῖος περιγελαστικά.

— Καὶ βέβαια, ἔκαμε ὁ Καλλιस्थέ-
νης θυμωμένος. Ὅλη μέρα ἔσειε πο-
λεμὰτε, ὅλη νύχτα ἐγὼ κάθουμαι καὶ
γράφω. Δὲν εἶναι αὐτὸ ἐργασία;

— Μὴν τὸν μαλῶνεις, Πτολεμαῖε, εἶ-
πε ὁ Καρτερός· δουλεύει ὁ κακομοί-
ρης, δὲ βλέπεις τὴ μύτη του;

— Ὅλοι ἔσκασαν αὐτὰ γέλια, μὰ ὁ
Καλλιस्थένης τοὺς κοίταξε αὐτοὺς τοὺς
στρατηγούς μὲ περιφρόνησι.

«Δοῦλοι! εἶπε ἀπὸ μέσα του. Δοῦ-
λοι!».

— Θὰ μείνουμε, ἐξακολούθησε ὁ 'Α-
λέξανδρος, ὅχι γιὰ ν' ἀναπαυτοῦμε
μὰ γιὰ νὰ κάμουμε νέες ἐτοιμασίες.

Ἀπὸ τὴς ἑλληνικὲς πολιτείες τῆς 'Ιω-
νίας πρέπει νὰ στρατολογήσουμε πολ-
λοὺς ἀντρες νὰ μὰς βοηθήσουν. Περι-
μένω βοήθεια κι' ἀπὸ τὴ Μακεδονία.

"Επειτα πρέπει νὰ μαζέψουμε ὅσο
μποροῦμε περισσότερα τρόφιμα νὰ
βροῦμε νέα ἄλογα, γιατί πολλὰ δικά
μας σκοτώθηκαν. Καὶ κάθε μέρα νὰ
γυμνάζουμε τὸ στρατὸ γιὰ νὰ ἀντέχῃ.

"Εχουμε ἀκόμα μπροστὰ μας μεγάλο
δρόμο!

Βαρὺς ἦταν ὁ χειμῶνας μὰ ὁ 'Αλέ-
ξανδρος ἔπαιρνε κάθε τόσο ἐκλεκτοὺς
λόγους τοῦ στρατοῦ του, κι' ἔτρεχε
ἀπὸ πόλι σὲ πόλι τῆς κεντρικῆς Μι-
κράς 'Ασίας καὶ τὴς ὑπέτασσε. Κάπο-
τε πέρασε τὴν Ἀρμυρὴ "Ερμηο κι' ἔ-
φτασε ὡς τὴν Ἀγκυρα.

Ὡστόσο ἔφταναν ἐπικουρίες ἀπὸ τὴς

ἰωνικὲς πόλεις στὰ παραλία κι' ἀπὸ
μέρα σὲ μέρα περίμεναν καὶ τὸ νέο
στρατὸ ποὺ εἶχε ζητήσει ὁ 'Αλέξαν-
δρος νὰ τοῦ στείλῃ ὁ Ἀντίπατρος ἀπὸ
τὴ Μακεδονία.

Μιά μέρα ὁ βασιλιάς φώναξε τὸ
Στέφανο.

— Εἰμαι εὐχαριστημένος μαζί σου,
τοῦ εἶπε. Εἶσαι γενναῖος καὶ πιστός·
δὲ θὰ ἐσχάσω πόσο μὲ βοηθήσεις στὸ
Γρανικὸ ὅταν ἔπεσε τὸ κοντάρι μου
καὶ μοῦ ἔδωσες τὸ δικό σου. Κιντύνε-
ψες τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα.

— Ἐκαμα τὸ χρέος μου, εἶπε σιγὰ
ὁ Στέφανος.

— Ναι, μὰ κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸ δικό
μου. Τώρα ποὺ θάρῃ καινούργιος
στρατὸς ἀπὸ τὴ Μακεδονία σοῦ ἐτοι-
μάζω μιά εὐχάριστη ἔκπληξι.

— Τί; ἔκαμε ὁ Στέφανος μὲ χαρά.

— Δὲ σοῦ λέω, ἀποκρίθηκε ὁ βασι-
λιάς χαμογελώντας. Θὰ δῆς.

Ἀπὸ τότε πιά κάθε μέρα ἀνέβαινε
ὁ Στέφανος στὴν ἀκρόπολι τῆς πολι-

τείας καὶ κοιτάζε δυτικά τὸ μεγάλο
κεντρικὸ δρόμο ποὺ ἔκανε τ' ἀκρο-
γιαλὰ τῆς 'Ιωνίας μὲ τὰ ἐνδότερα τῆς
Μικράς 'Ασίας.

«Ποῖαν ἀράγε ἔκπληξι μοῦ ἐτοιμά-
ζει ὁ βασιλιάς;» συλλογίζονταν.

"Επιτέλους ἓνα πρῶτ' ἀκούστηκαν
στὸ μεγάλο δρόμο πολεμικὲς σάλπιγ-
γες. Στρατὸς φάνηκε μ' ἑλληνικὲς πα-
νοπλίες. Μιά Διη ἱππικὴ πῆγαινε
μπροστὰ καὶ μῆκε τρέχοντας στοὺς
πετροστρωμένους δρόμους τῆς πολι-
τείας.

Ὁ Στέφανος στέκονταν φρουρός
μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ 'Αλεξάν-
δρου. Ὁ βασιλιάς εἶχε ἀργυρῆσει
χτὲς ὅλη τὴ νύχτα καὶ κοιμόταν
ἀκόμα.

Οἱ καθάλλαρῆδες ἔφτασαν, οἱ ἀρ-
χηγοὶ ὑπῆκαν στὴν αὐλή, πέζεψαν.

Ὁ 'Αλέξανδρος τινάχτηκε ἀπὸ τὸν
ὑπνο, ἔρριξε στοὺς ὤμους του τὸν μαν-
δύα, πετάχτηκε ἔξω.

Δ.

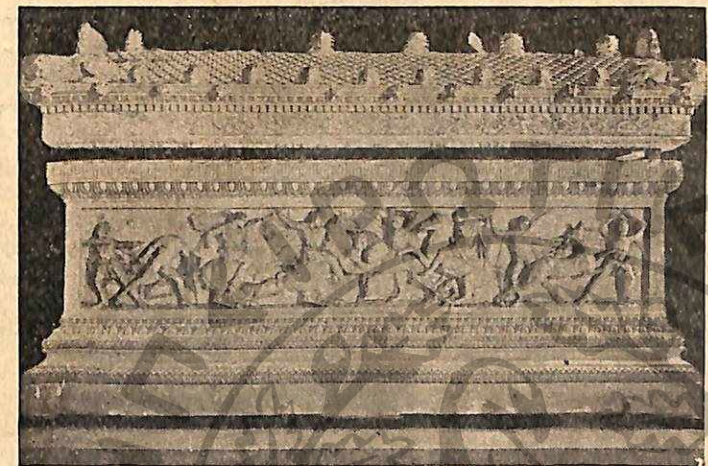
Η ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα εὐρή-
ματα τοῦ Τουρκικοῦ Μουσείου
τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρα-
γματικά πολὺτιμη, εἶναι μιά
σειρὰ ἀπὸ βασιλικὲς σαρκοφά-
γους, ποὺ βρέθηκαν στὰ 1886
στὴ σπυερνὴ ὁμορφὴ καὶ πλού-
σια ἀπὸ βλάστησι, χωμένη μέσα
σὲ κι' οὖς ἀπὸ μυρσινὰ ἀνθὴ
καὶ καρπούς Saïda ποὺ δὲν εἶναι
παρὰ ἡ παλαιὰ σπυερνὴ Σιδῶ-
να τῆς Παλαιᾶς Φοινίκης, ποὺ
βρίσκεται στὴ μέση μιάς εὐφο-
ρωτάτης κοιλάδας ἀνάμεσα τοῦ
Λιβάνου καὶ τῆς Μεσογείου καὶ
σὲ ἀπόστασι τριάντα χιλιόμε-
τρα ἀπὸ τὴν Τύρο καὶ τὴ Βυ-
ρηττό. Ἡ Σιδῶνα ἦταν παλαιό-
τατη πολιτεία, ποὺ ἀναφέρεται
ἤδη ἀπὸ τὸν Ὅμηρο. Τὸ ὄνομα
τῆς τὸ ἔλαβε κατὰ μὲν τὸν Ἰω-
σηφ(΄Ιουδ. Ἀρχ. Α' 12) ἀπὸ τὸν
πρεσβύτερο γιὸ τοῦ Χαναάν,
κατὰ τοὺς νεότερους δὲ μὲς ὡς
μόναχα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ νόστιμα
τῆς φάρις. Ἡ παλαιὰ μεγάλη
δύναμις τῆς Σιδῶνας συντρίφτη-
κε πρῶτ' ὅρα ἀπὸ τοὺς Φιλι-
στεινοὺς, γύρω ἀπὸ τὸ 1250
π. Χ., ὅποτε ἔπεσε καὶ παρα-
μέριστη ἀπὸ τὴν γειτονικὴ τῆς
Τύρο, δίχως νὰ χάσῃ ὅμως καὶ
τὴν ἀνεξαρτησία τῆς. Κατὰ τοὺς
κατοπινώτερους χρόνους ἀκολού-
θησε κι' αὐτὴ τὴν τύχην ὅλης τῆς
Μ. Ἀσίας, ποὺ κατάντησε φόρος
ὑποτελῆς στοὺς Ἀσσυρίους ἐπὶ
Σαλμανασάρ τοῦ Β' καὶ τοῦ Δ'
καὶ τέλος ὑποτάχθηκε μὲ τὸ
Σαργεῖδὸν κατὰ τὸ 701 π. Χ.
Περὶ τὸ 676 π. Χ. κούρσευτηκε
ἀπὸ τὸν Ἀσαρχαδδὸν ποὺ τὴν
ἀνόμασε Ἰρ-Ἀσαρχαδδών, πό-
λι τοῦ Ἀσαρχαδδών, ἀφ' οὗ πρῶ-
τα σκότωσε ἓνα μεγάλο μέρος
ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς καὶ τὸ
ἄλλο τὸ τράβηξε σ' αἰνιδιαστικά.
Στὰ χρόνια τῆς κομοκρατείας
Βαβυλωνος ἀνέλαβε καὶ πάλι
ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ παλαιὸ μεγα-
λεῖο τῆς, ποὺ τὸ διατήρησε μὲ-
χρι τῆς ἐποχῆς τῆς Περσικῆς κυ-
ριαρχίας. Κατὰ τὸ 351 ὅμως
ἐξεσηκώθηκε κατὰ τοῦ Ἀρταξέρ-
ξου τοῦ Ὀχου, μὲ ἀποτέλεσμα
νὰ ἐκασταστραφῇ, καὶ νὰ ἔβῃ
40.000 ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς
νὰ καίωνται ζωντανοὶ μέσα στὰ
πυρπολημένα τῆς ἐρείπια. Τέλος
καταχτήθηκε ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέ-
ξανδρο, καὶ ἐξανέστη πάλι κά-
τω ἀπὸ τὴν διοίκησιν τὸν Πτολε-
μαῖον καὶ ἀργότερα τὸν Σε-
λευκίδην, μέρες καινούργιας

ἀκμῆς, ὅποτε ἀπόχτησε τὴν πε-
ρίφημη φιλοσοφικὴ οὐχολίαν τῆς.
Οἱ βασιλικὲς σαρκοφάγοι ποὺ
βρέθηκαν καλύπτουν ἱκανὴ χρο-
νικὴ περίοδο, ἄλλες αὐτῆς τῆς ἐ-
ποχῆς καὶ ἄλλες πολὺ παλαιότε-
ρες, κατασκευασμένες κατὰ τὸ
πρότυπο τῶν Αἰγυπτιακῶν, σὲ
σχῆμα ὀπίθου σώματος ἢ μοῦμιαις.
Οἱ νεώτερες εἶναι πλέον κατὰ τὸ
σχήμα τοὺς ἑλληνικὲς, κάλλιστα
ἔργα Ἑλλήνων γλυπτῶν καὶ
τοὺς μεταχειρίστηκαν οἱ μεγαί-
στάνες τῆς Συρίας γιὰ τὸν καυ-
λωτισμὸ τῆς τελευταίας τοὺς
κατοικίας. Τέσσερες μάλιστα
ἀπὸ αὐτὲς κινοῦν ἰδιαίτερα τὴν
ἐνδιαφέρον κι' ἀποτελοῦν πρό-
τυπα τῆς νεκρικῆς τέχνης κατὰ
τὸν Ε' καὶ Δ' αἰῶνα. Τοῦ Ε'
αἰῶνα εἶναι ἡ λεγομένη «μνη-
μεῖο τοῦ Σατράπην». Τ' ἀνάγλυ-
φά τῆς μὰς φέρνουν σὲ φῶς τὴν
ἐνδοξὴ ἱστορία κάποιου παλαιοῦ
βασιλιά. Τὸ ἴδιο καὶ τῆς ἄλλης
ποὺ ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν τύπο
τῆς «Λύκεια σαρκοφάγος», ἐπει-
δὴ μοιάζει μὲ τοὺς τάφους ποὺ
βρέθηκαν στὴ Λυκία. Καὶ τοῦ
ἐπίσης εἶναι στολισμένη μ' ἀνά-
γλυφα ποὺ πεθαμένους ἀρχηγοὺ
ποὺ περικλείουν, κατὰ τὸν ἐλ-
ληνικὸ τρόπο, μὲ μορφὴ μυθο-

λογικῇ. Δύο ἄλλες εἶναι τοῦ Δ'
αἰῶνα. Ἡ μία ὀνομάζεται τῶν
«Θερ-νισσῶν γυναικῶν» ἐπειδὴ
φέρει γύρω στὶς πλευρὰς ποὺ
χωρίζονται μὲ ἰωνικοὺς κιο-
νίσκους μιά σειρά ἀπὸ μορφὲς
ὡραίων γυναικῶν σὲ διάφο-
ρες στάσεις θλίψεως. Ἐπάνω
στὰ μικρὰ ἀετώματα ποὺ φέ-
ρει τὸ σκέπασμα, φέρει ἐπίσης
ἀνάνθυφες παραστάσεις, ποὺ ἐκ-
φράζουν τὴ θλίψιν γιὰ τὴν ἀπώ-
λεια κάποιου χαμένου φίλου καὶ
προστατοῦ, καὶ ποὺ φαίνεται νὰ
εἶναι τὸ κεντρικὸ θέμα ὅλης τῆς
διακοσμῆσεως. Τεχνικά, πρόκει-
ται γιὰ μιά λεπτότατη γλυπτικὴ
ἐ-σῶσις, ποὺ οἱ εἰδικοί τὴν κρί-
νουν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι κάποιου
τεχνίτη ποὺ εἶχε δουλέψῃ στὸ
ἐργαστήριον τοῦ Πραξιτέλη καὶ
μάλιστα πὺς ἡ σαρκοφάγος
τοῦτ' ἂν μποροῦσε νὰ εἶναι τοῦ
βασιλιά τῆς Σιδῶνας Σατράτω-
να, ποὺ βασίλευσε περὶ τὸ 380
π. Χ. καὶ εἶχε χρηματίσει πρό-
ξενος τῶν Ἀθηναίων. Κι' ἀπ'
αὐτῆς ὅμως ἀκόμα διασημότερη
εἶναι ἡ λεγομένη «Σαρκοφάγος
τοῦ 'Αλεξάνδρου», ὅχι γιατί ὁ
πάρχει ἐν τῇ ἐλαχίστῃ πιθανότη-
τι ἡ σαρκοφάγος αὐτὴ μὲ τίς
γλυπτὰς παραστάσεις τῆς, ποὺ
ἀπαθανάτιζον τὰ κατορθώματα

τοῦ Μακεδόνα κατακτητοῦ, νὰ
περιέλκεται ποτὲ τὸν νεκρὸ τοῦ,
ἀλλὰ γιὰτι παρὰ τὸ ἀναμφισβή-
τητο γεγονὸς πὺς δὲν πρόκειται
παρὰ ἀπλῶς γιὰ τὸν τάφο κά-
ποιου ἡγεμόνα τῆς Σιδῶνος, φί-
λου τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ,
παρὰ μὲν πάντα ἓνα μνημεῖο
ἀξιοπρόσητον καὶ χαρακτηριστι-
κὸ τῆς ἱστορικῆς περιόδου, κατὰ
τὴν ἑποία ξεχύνεται ἀνὰ τὴν
'Ασία τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα. Ἐ-
κείνο ποὺ σοῦ κάνει ἀμέσως ζω-
ντὰ ἐντύπωση εἶναι τὸ σφριγὸς
καὶ ἡ ὀρθογωνία ποὺ ἐκφρά-
ζουν οἱ παραστάσεις τοῦ. Ἡ ἀ-
κρίβεια, ἡ ἐντέλεια καὶ ἡ συμ-
μετρία τοῦ, ἡ δεξιότητα μὲ τὴν
ὁποία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μα-
χῆς ὑποβάλλεται μάλλον χωρὶς
νὰ διατυπώνεται, ἡ χάρις καὶ
ἡ λιτότητα τῆς ὅλης συνθέσεως
ποὺ συνδυάζει τὴν ἀκρα ἐπιμέ-
λεια καὶ ἀκρίβεια τοῦ σχεδίου
μὲ τὴν ἀνεπὶ τῆς ἐκτέλεσεως καὶ
τὴν ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως,
τὸ καθιστοῦν ὑπόδειγμα εἰς τὸ
εἶδος τοῦ, ποὺ κάνει τοὺς εἰδι-
κοὺς ν' ἀποροῦν σὲ ποῖο τεχνίτη
καὶ σὲ ποῖο ἐργαστήριον πρέπει
νὰ τὸ κατατάξουν. Τὸ ἴδιο ἀξιό-
λογα εἶναι καὶ τὰ λοιπὰ ἀνά-
γλυφα ποὺ στολίζουν τὴς ἄλλες
πλευρὰς τοῦ μνημείου καὶ παρι-
στάνουν σκηνὲς ἀπὸ μάχης καὶ
κυνήγια, ποὺ ἴσως καὶ αὐτὰ νὰ
ἀναφέρονται σὲ ἄλλα ἱστορικὰ
γεγονότα τοῦ Δ' αἰῶνα. Ὁ ἰδι-
οῦτος ρεαλισμὸς τοῦ, κράμα
τοῦ ἰδεώδους καὶ τοῦ πραγμα-
τικοῦ, τὸ καθιστοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ
χαρακτηριστικώτερα ἀλλὰ καὶ
ἀσθεντικώτερα π-ότυπα τῆς τέ-
χνης τῆς ἑλληνικῆς περιό-
δου. Οἱ πλαστικὲς ἐξ ἄλλου
μορφὲς τοῦ 'Αλεξάνδρου, ποὺ
ἀπαθανάτιζοντ' ἐπάνω στὸ μαρ-
μαρ τῆς σαρκοφάγου αὐτῆς,
εἶναι σχεδὸν σύγχρονα καὶ τὰ
ἀσθεντικώτερα ποὺ ἔχουμε ὁμοί-
ωτάτα τοῦ. Μεταγενέστερα βέ-
βαια ἔχουμε πολλὰ. Γιὰτὶ ὁ με-
γάλος κατακτητὴς ἀσκήσε μιά
δυσαστική ἐπιδράσιν ἀπάνω στὴν
τέχνη τῶν συγχρόνων του, καὶ
βρίσκουμε σὲ πλῆθος ἀπὸ κεφα-
λα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, θεῶν καὶ
ἀνθρώπων, ἀκόμα καὶ σὲ ἀν-
δραγμάτων τῶν διαδόχων του νὰ
πέρουν καταφανῇ τὰ ἱχνη, τὸν
ἀέρα ἐκείνον τῆς γοργοπέραστῃς
ἀλλὰ ἀθάνατης μορφῆς τοῦ.

Ἡ λεγομένη «σαρκοφάγος τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου». Ἔργον τοῦ Δ' αἰῶνα. (Μουσείον Κωνσταντινουπόλεως).

Σήκωσε τὸ παγοῦρι του καὶ ...

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ

Ο μεγαλύτερος θρησκευτικός ρήτωρ της Νέας Ελλάδος είναι σίγουρα ο Ηλίας Μηνιάτης. Ο Μηνιάτης γεννήθηκε στα 1669 στο Ληξοῦρι της Κεφαλληνίας και πέθανε στα 1714, στην Πάτρα. Από μικρή ηλικία μπήκε στο βενετσιάνικο Φλαγγινιανό Φροντιστήριο, όπου εκπαιδευθήκανε και πολλοί άλλοι διαπρεπείς Έλληνες. Εκεί ο Μηνιάτης εδιδάχθη από τὸν Φραγκίσκο Σκουφο τὴν ἐκκλησιαστικὴν ρητορικὴν καὶ ἀπέκτησε μεγάλη μὲν μορφωσὶ καὶ γλωσσομάθεια. Ήταν μικρὸς ἀκόμη ὅταν χειροτονήθηκε διάκονος καὶ σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων διωρίσθηκε καθηγητὴς στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον, καθὼς καὶ στὴ σχολὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τῆς Βενετίας.

Ἡ φήμη τοῦ ἔφθασεν ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὴν Κεφαλληνία καὶ τότε οἱ συμπολίτες τοῦ τὸν προσκαλέσανε γιὰ νὰ διδάξῃ στοὺς νεαροὺς Κεφαλλήνες τὰ γράμματα καὶ τὴν πίστι πρὸς τὸν Θεόν.

Στὴν Κεφαλληνία ὁ Μηνιάτης ἐσκόρπισε τὸ φῶς τῆς θείας πίστεως στὶς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν καὶ καλλιέργησε τὴ σκέψιν πολλῶν μαθητῶν τοῦ. Ἐπτὰ χρόνια ἔμεινεν ὁ Μηνιάτης στὴν Ἐπτάνησον, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ὅταν στὰ 1698 ὁ τότε κυβερνήτης τῆς Ἐπτανήσου στρατηγὸς Μολὶν ἀνεκλήθηκε στὴ Βενετία, ἔπληρε μαζί του καὶ τὸν Μηνιάτην. Στὴ Βενετία ὁ Μηνιάτης ἐδίδαξε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον ἕνα χρόνο μόνο, γιατί, γλωσσομαθὴς ὅπως ἦταν, ἐκρίθηκε κατάλληλος γιὰ διπλωματικὸς ὑπάλληλος καὶ προσελήφθη ὡς σύμβουλος τῆς Βενετσιάνικης πρεσβείας, στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ νέα αὐτῇ θέσι ὑπῆρξε γιὰ τὸν Μηνιάτη στάδιο μεγάλης τιμῆς. Ἡ ἀθρόπτης τῶν τρόπων τοῦ, τὸ σπινθηροβόλον πνεῦμά τοῦ, καὶ ἡ πολυμάθεια τοῦ εἶχον καταπλήξει ὄλους. Γι' αὐτὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν διώρισε στὴν τιμητικὴ θέσι τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐπτὰ χρόνια ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ Μηνιάτης καὶ κήρυττε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς ἐκκλησίας τὸν θεῖον λόγον. Καὶ στὰ 1711 τὸν βρίσκει ἀρχιεπίσκοπο Κालαβρύτων καὶ Κερνίκης. Μετὰ τρία χρόνια πέθανε στὴν Πάτρα, σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν, καὶ ὁ πατέρας τοῦ, σύμφωνα

μὲ τὴν τελευταία θέλησί τοῦ, μετέφερε τὸν νεκρὸν τοῦ καὶ τὸν ἔθαψε στὸ Ληξοῦρι.

Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐγνώρισαν τὸν Μηνιάτη διηγούνται ὅτι τὴν δξύτητα τοῦ πνεύματός τοῦ τὴν συνδυάζει μὲ τὴν ἀπειρον ἀγαθότητά τοῦ καὶ μὲ τὴν εἰλικρινειά τοῦ. Ἡ μνήμη τοῦ ἦταν κάτι τὸ ἐκπληκτικόν. Λένε ὅτι θυμόταν καὶ συγκρατοῦσε λεπτομέρειες σὰν νὰ ἦταν ἕνα ζωντανὸ βιβλίον.

Διηγούνται ὅτι κάποτε, σὲ μιὰ στρατιωτικὴ παρέλασι στὴν Πελοπόννησο, ὁ Μηνιάτης παρενυσκόταν μαζί μὲ τὸν βενετσιάνο ἀρχιστράτηγο. Μόλις ὁ Μηνιάτης ἄκουσε νὰ ἐκφωνοῦνται τὰ

Ἡλίας Μηνιάτης

ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν, ρώτησε τὸ στρατηγὸν μ' εὐθυμο ὕφος, ἂν ἤθελε νὰ τοῦ ξαναπῇ ἀπὸ μνήμης ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν στρατιωτῶν — καὶ δὲν ἦταν καὶ λίγα! — ποὺ εἶχεν ἀκούσει. Ὅλοι τότε ἔμειναν κατάπληκτοι, σὰν ἀκούσανε τὸν Μηνιάτη νὰ ξαναλέγῃ τὰ δυσκολομνημόνευτα ἱλλυρικὰ ὀνόματα, μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν σειρὰ τοῦ καταλόγου.

Ἀπὸ τοὺς σπουδαιότατους ὅμως θρησκευτικοὺς λόγους τοῦ δὲν ἐσώθηκε δυστυχῶς παρὰ ἕνα μικρὸ μόνο μέρος. Στους λόγους αὐτοὺς ὁ Μηνιάτης κηρύσσει τὸ θεῖον λόγον, μὰ εἶναι μαζί καὶ ἕνας ἐθνικὸς ἀπολογητὴς, ποὺ θερμαίνει τὴν πίστι πρὸς τὴν ἑλληνικὴ πατρίδα. Ὡς ἀριστουργήματα ὕφους καὶ γλώσσης θεωροῦνται τὰ ἔργα τοῦ Μηνιάτη, γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐγράφηκαν, μεταφρασθήκανε δὲ μὲ σχόλια τιμητικά, στὴ Λειψία, στὴν

Βιέννη καὶ στὴν Πετροῦπολιν, γερμανικά, λατινικά καὶ ρωσικά.

Οἱ λόγοι τοῦ Μηνιάτη θεωροῦνται ἀκόμη ὡς οἱ πιὸ εὐγλωττες σελίδες, ποὺ ἐγράφηκαν στοὺς χρόνους τῆς δουλείας τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους. Καὶ οἱ κατασκευτικὲς δεήσεις τοῦ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ ἀγῶνα συγκινήσανε κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἀνεπτέρωσαν τὸ ἐθνικὸν φρόνημα.

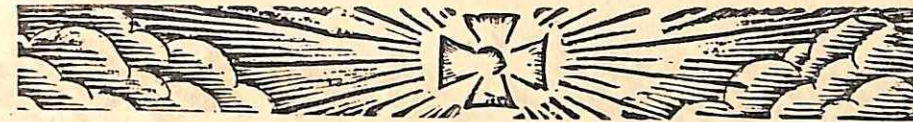
Ἡ φράσις τοῦ ἐκεῖ ἀπλὴ καὶ μὲ ἀφέλεια γραμμένη. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀφέλεια αὐτὴ ὅμως ὁ Μηνιάτης σκεπάζει τὰ ἐθνικά τοῦ διδάγματα.

«Ξανοίγω, γράφει γιὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ μίαν ἀπειρον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἐδὼ μίαν ἀπειρον ἀχαριστίαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν καὶ δὲν ἡξεύρω, τί περισσότερο νὰ θαυμάσω ἢ τί περισσότερο νὰ ἐλέγξω. Τοῦτο ἡξεύρω, πὼς ἐξ Ἰσοῦ πρέπει νὰ κλαύσω καὶ τὸν Θεόν, ὅπου τόσα ἔπαθε, καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὅπου τόσα ἐτόλμησε».

Στὸ πρῶτο μέρος τοῦ περὶ Κολάσεως λόγου τοῦ ὁ Μηνιάτης παριστάνει πόσο στὴν Κόλασι μεγαλώνει ἡ ἀπελπισία, μὲ τὴν θύμησι τῆς περασμένης ζωῆς. «Ἀχ, ζωὴ ἀπερασμένη, γράφει, ἡ στοχασθῶ τὴν βραχύτητά σου ἢ συλλογισθῶ τὸ μακρὸς σου, ἴσα μοῦ εἶναι πικρὰ ἢ ἐνθύμισίς σου. Ἀχ χρόνοι χρυσοῖ, ἡμέρες πολυτίμες, ὅπου ἐδιαθῆκατε, ἐγὼ σὰς ἔχασα καὶ ἔχασα ὅλα. Τίς μὲ δίδει ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὅπου ἡ ἐξώδευσα εἰς ἁμαρτίας ἡ ἀφῆσα νὰ τρέχῃ εἰς ματαιότητα; Ποῖος μοῦ δίδει μιὰ μοναχὴ στιγμὴ νὰ μετανιώσω; Μὰ δὲν εἶναι πλέον καιρὸς. Ὅλιγον μέλει τὸ πταίσιμό μου καὶ κόλασιν αἰώνιος ἡ τιμωρία μου. Ὡ, ἐνθύμησις πικροτάτη μὰ μετάνοια ἀνωφελής».

Τὸ λεκτικὸ τοῦ Μηνιάτη, ὅπως καὶ κάθε ζωντανὸ ἀνθρώπου, ἦταν ἀπλό, ἀγνό, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καθένας. Γι' αὐτὸ ἐπὶ Βενετοκρατίας στὴν Ἐπτάνησον καὶ ἀργότερα ἀκόμη οἱ διδασκὰς τοῦ Μηνιάτη ἐδιδάχονταν κάθε βράδυ, σὶς οἰκογενεῖς, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς διατάσσανε νὰ διαβάωνται τὰ ὠραία διδάγματα τοῦ Μηνιάτη τῇ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ στοὺς ἐκκλησιαζομένους. «Ἐστὶ ἡ ρητορικὴ τοῦ Μηνιάτη, τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς μορφῆς τῆς Κεφαλληνίας, ποὺ ἀνθίσε στὸν οἶκον τοῦ Κυρίου καὶ ἐδόγησε κάθε ἑλληνικὴ καρδιά, εὐρήκε ἀπήχησιν στὴν ψυχῇ ἐκεῖνων, ποὺ ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν μὲ λαχτὰ τὰ ἀπλά, ἀλλὰ μεγαλόπρεπα διδάγματά τοῦ.

Ἀδ. Δ. Παπαδήμας

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

24^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθαίου ιζ' 14 — 23)

Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ καὶ πολλὰκις εἰς τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήνευκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ὦ γενεὰ ἀπίστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον· διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Αὐτὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει· τούτῳ, μετὰ θῆθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μετασθῆται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρεφόμενον δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοῖσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενεῖσθαι αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆσθαι. Καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

Ἀπόστολος (Α' πρὸς Κορινθίους δ' 9 — 16)

Δοκῶ γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους. Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὅμως δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὅμως δὲ ἰσχυροὶ· ὅμως ἐνδοχοί, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. Ἀκρι τῆς ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφίζομεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ· λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι. Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε.

* ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ *

Μὲ τὴν ἄνω περικοπήν ἐκ τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου ὅτι τὸ ἀξίωμα ποὺ ἀνέθεσε στοὺς μαθητάς τοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πολὺ μεγάλο. Τοὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀλήθεια τοῦ ἀγίου τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς κατέστησε διδασκάλους ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Τόση δὲ ἦταν ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁ ζήλος τοὺς στὴν διδασκαλίᾳ καὶ τῇ διάδοσι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὥστε ἀξίζε νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅμως οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι ζῶντες καὶ συναναστρεφόμενοι τοὺς ἀνθρώπους, ἔθεωροντο ἀπ' αὐτοὺς οἱ πιὸ τιποτένιοι καὶ ἡ ζωὴ ποὺ περνοῦσαν ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀπειρὸς κινδύνους. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος σ' αὐτῇ τοῦ τὴν περικοπήν γράφει ποιά ἀκριβῶς θέσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶχαν οἱ Ἀπόστολοι. Λέγει λοιπὸν στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου: Ἡμεῖς κάθε μέρα ἀπειλούμεθα μὲ τὸ θάνατον, ὁμοιάζομε μὲ τοὺς εἰς θάνατον καταδίκους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ στιγμῇ σὲ στιγμὴ περιμένουν τὴν θανατικὴν τοὺς ἐκτέλεσι. Ὅπως δὲ τοὺς μελλοθανάτους τοὺς ὡδηγοῦσαν εἰς τὰ θάνατα καὶ τὰ ἱπποδρόμια γιὰ νὰ κατασπαραχθοῦν ἀπ' τὰ θηρία γιὰ νὰ διασκεδάζωσιν οἱ θεᾶται, ἔτσι λέγει ὁ Παῦλος κατήντησαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι: «θέατρον ἐγενόμεθα τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις». Δηλαδή ἔγιναν καὶ αὐτοὶ ἀξιοπερίεργον θέαμα. Ἀλλὰ ἂν καὶ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Ἰησοῦ ἐνομιζόντο ὡς ἄνθρωποι ταπεινοὶ καὶ τιποτένιοι, ἐν τούτοις μερικοὶ ἀπ' τοὺς Κορινθίους χριστιανούς

εἶχαν τὴν ἀξίωσι ἐπειδὴ πίστευσαν πρῶτοι στὸ Χριστὸ νὰ τιμῶνται καὶ νὰ δοξάζωνται ἀπ' τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Παῦλος γιὰ τὴ φιλοδοξία τοὺς αὐτῇ τοὺς κατηγορεῖ καὶ τοὺς λέγει. Ἀφοῦ ἡμεῖς οἱ διδασκαλοὶ σας θεωροῦμεθα μωροί, ἀδύνατοι καὶ περὶ φρονήμενοι, πὼς ἔχετε σεις τὴν ἀξίωσι νὰ εἰσθε σοφοί, ἰσχυροὶ καὶ ἐνδοχοί; Πολλὲς φορὲς οἱ Ἀπόστολοι ἐδοκίμαζαν τὴν στέρησι κι' αὐτοῦ τοῦ νεοῦ καὶ τοῦ ψωμίου καὶ γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὴν συντήρησίν τοὺς ἔκαναν οἱ ἴδιοι κάθε ἐργασία. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ὅλα μὲ χαρὰ τὰ ὑπέφεραν, ποτὲ δὲν ἐμισοῦσαν αὐτοὺς ποὺ τοὺς κατέδωκαν καὶ τοὺς περιφρονοῦσαν. Τὸ ἀντιθετὸ μάλιστα εἰς τὰς προσευχὰς τῶν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ συγχωρήσῃ τοὺς διώκτας τῶν καὶ ἐφρόντιζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπαναφέρουν αὐτοὺς στὸν ἴσιο δρόμον.

Λοιπὸν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μὲ τὴν περικοπήν τοῦ αὐτῇ κατηγορεῖ τοὺς Κορινθίους, λέγοντας εἰς αὐτοὺς ὅτι ὅπως οἱ Ἀπόστολοι ὑποφέρουν χάριν τῆς πίστεως τῶν κάθε στέρησι καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ ὑποστοῦν κάθε κίνδυνον, ἔτσι κι' οἱ χριστιανοὶ οἱ πραγματικοὶ πρέπει νὰ μὴ ἔχουν μάταιας ἀξιώσεις. Ἀλλὰ προσέτι τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι τοὺς κάνει τὸν ἑλεγχὸ αὐτὸ ὅχι γιὰ νὰ τοὺς ἐξευτελίῃ, ἀλλὰ σὰν πραγματικὰ παιδιά τοῦ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ. Καὶ πράγματι οἱ Κορινθιοὶ ἦσαν πνευματικὰ παιδιά τοῦ Παύλου γιὰ τὴν αὐτὸν πρῶτα πρῶτα ἐδιδάχθησαν τὸν Χριστιανισμό. Αφοῦ δὲ οἱ Κορινθιοὶ ἦσαν πνευματικὰ τέκνα τοῦ Παύλου, ἔπρεπε καὶ νὰ τοῦ μοιάσουν εἰς ὅλα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει τὴν ἐπιστολῇ

τοῦ πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσι νὰ γίνουν μιμηταὶ τοῦ.

Τὴν σύστασι ὅμως αὐτῇ ὁ Παῦλος δὲν κάνει μόνον στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους τοὺς χριστιανούς. Ἡ χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν μετεδόθη ἀπ' τοὺς Ἀποστόλους σὲ λίγους καὶ δὲν διδάσκει ὀλίγους μόνο, ἀλλὰ εἶναι διδασκαλία πανανθρώπινη. Καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κάθε διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι γενική, δὲν ἀφορᾷ ἕνα στενὸ κύκλον ἀνθρώπων. Λέγοντας ὅθεν ὁ Παῦλος στοὺς Κορινθίους νὰ γίνουν μιμηταὶ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, ἀπευθύνεται σ' ὅλους τοὺς τότε καὶ τοὺς κατόπιν χριστιανούς. Μὰς λέγει ὅτι τότε μόνον θὰ γίνωμε ἀξιοὶ μιμηταὶ τοῦ, ὅταν τὰ πάντα θυσιάζωμεν χάρις τῆς πίστεώς μας. Οἱ ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἄπειροι μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπηνήγησαν κάθε καλὸ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, καὶ ἐθυσιάσαν καὶ τὴ ζωὴν τοὺς ἀκόμα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν θεῖαν τοῦ διδασκαλία. Ὅθεν καὶ μεῖς ἔχομε ὑποχρέωσι νὰ θυσιάζωμε καὶ δόξα καὶ χρήματα καὶ ἀπολαύσεις καὶ ὅτιδήποτε πρόσκαιρον ἀγαθόν, ἂν τὸ καλὴν ἢ ἀνάγκη, καὶ γιὰ νὰ μείνωμε πιστοὶ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ.

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐγκατέλειψε καὶ πλοῦτον καὶ τιμὰς καὶ δόξαν χάριν καὶ μόνον τῆς μεγάλης τοῦ πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν, ἂς προσφέρουμε στὸ Σωτῆρα μας τὰ πάντα φανερόντες ἔτσι ὅτι εἴμεθα πραγματικοὶ καὶ ἀξιοὶ μαθηταὶ τοῦ.

Εμπορικοί πανηγύρεις και ΠΑΖΑΡΙΑ

Από χιλιάδες χρόνια υπήρχαν τα παζάρια.

Εφ'ερναν τα γεννήματά των οι γεωργοί: τυριά, μαλλιά, βούτυρον οι ποιμένες: κρασιά οι αμπελουργοί: λάδια οι ελαιοπαράγωγοι, άλογα, βώδια, βουβάλια οι κτηνοτρόφοι. Και σήμερα συνεχίζεται το ίδιο σύστημα. Είς ένα τόπον πού διασταυρώνονται αι συγκοινωνία μεταφέρουν από κοντά και από μακρινά μέρη τα προϊόντα. Τα φέρνουν να τα πωλήσουν οι παραγωγοί των. Αρχαιότατα όμως ήτο η ανταλλαγή.

Εδινεν ο ένας άλογο και έπαιρνε τόσα πρόβατα. Άλλος δεκαπέντε οκάδες μαλλί και έπαιρνεν εκατόν οκάδες σιτάρι. Άλλος αντήλλασεν ένα γουρουνάκι με λάδι.

Έτσι συνηλλάσσοντο παλαιότερα, πριν χρησιμοποιηθῇ τὸ χρήμα. Άλλά και σήμερα είς τα έμπορικά πανηγύρια ίσχύει και η ανταλλαγή. Την ονομάζουν τράμπα.

Όλος ο Αύγουστος, ο Σεπτέμβριος και ο Οκτώβριος περνούν είς τας ελληνικάς έπαρχιας με τα έμπορικά παζάρια.

Είς την Θεσσαλίαν, την Ήπειρον, την Μακεδονίαν, την Θράκην, την Ρουμηνίαν, κάθε πόλις έχει το έησιο παζάρι της. Έπισημώς λέγεται έμποροπανήγυρις, έφ' όσον κυριαρχούν τα έμπορεύματα και τα γεννήματα. Ζωοπανήγυρις άν κυριαρχῇ η πόλις ζωικών. Υπάρχει όμως και η έτησία διεθνής έμποροπανήγυρις της Θεσσαλονίκης. Συρρέουν άνοραστα και πωλητά από όλην σχεδόν την Εύρώπην.

Έκτός από τα προϊόντα της γῆς και από τα ζῶα και από τα τεχνουργήματα του χεριού, έρχονται και πλανόδιοι θίασοι. Παίζουν δράματα και κωμωδίας μετά η άνευ μουσικής. Μαζεύονται και ταχυδακτυλουργοί και θαυματοποιοί... Πιο πέρα άνθρωποι πού έπιδεικνύουν φειδία. Άλλοι εκθέτουν θαυματουργά βότανα. Πολλοί άκροβάται κάνουν επικίνδυνα γυμνάσματα. Έπίσης πλανόδιοι φωτογράφοι. Και άλλοι με εικόνισες και βίους άγίων. Τέλος συρρέουν και οι ζητιάνοι. Πάνουν τους κυριωτέρους δρόμους, κάθονται σε μιάν άκρη και διαρκώς σιγοψιθυρίζουν, σάν προσευχή, ευχάς. Ο κόσμος δίνει.

Μεγάλη κίνησης και άστυνομικών όργάνων. Έποπτεύουν την τάξιν και προσέχουν γιά τους λωποδύτας. Οι δέ οίνωποδλαι πρέπει να μη δύνουν πολύ κρασί είς τους μεθύσιμένους.

Παλαιότερα ήρχοντο και πλάνητες κήρυκες. Έθγαζαν λόγους θρησκευτικούς. Ύστερα έπωλούσαν κάτι μικρά εκκλησιαστικά βιβλιαράκια. Και πιο παλαιά άκόμη ήσαν και οι λησταί. Αυτοί εκαιροφυλακτούσαν είς τα στενά περάσματα. Έπιαναν τους ανθρώπους πού έγυρίζαν από τα πανηγύρια

φορτωμένοι και τους αφήρουν μέρος των κερδών των.

— Να ζήσουμε και μείς πού σάς φυλάγομε, τούς έλεγαν.

— Ζήσετε καπετάνιε, απήντων οι πανηγυριώται.

Τους έλεγαν «καπετάνιους» τούς ληστές. Και έδιναν οι άνθρωποι γιά να μη χάσουν την ζωήν των. Οι δέ λησταί ύπεστήριζαν ότι ήσαν χρήσιμοι. Έφύλασσαν τον τόπον από... άλλους ληστές ξένους.

Γι' αυτό έλεγαν ότι πρέπει κάτι να πάρουν ως φυλάκες της ασφαλείας της περιφέρειας των.

Αυτά συνέβαιναν άλλοτε.

Τώρα λησταί δεν υπάρχουν και η ύπαιθρος άπηλλάγη από την φορολογίαν των.

Έδιαλέγοντο γιά τας πανηγύρεις κυρίως οι μήνες Αύγουστος, Σεπτέμβριος και Οκτώβριος γιati έκλεινεν ο γεωργικοποιμνικός χρόνος και ήρχιζεν ένας νέος. Τα σιτηρά είχαν άλωγισθῇ. Ο μούστος τόν Οκτώβριο είχε μπη στα βαρέλια. Τα μαλλιά και αι τρίχες των αίγυπροβάτων εύρισκαν την καλλίτερη τιμή. Έπρεπε να γνεθουν γιά τόν χειμερινό ρουχισμό. Τα δέ κοπάδια των γιδυπροβάτων θα άφιναν τόν Οκτώβριον τα βουνά και θα κατέβαιναν στους κάμπους.

Έτελειώνε το ένα πανηγύρι και άρχιζε το άλλο στην κοντινή πόλι. Δεν ήτο δυνατόν να γίνονται συγχρόνως δύο κοντινά πανηγύρια. Δεν θα είργάζετο ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Παλαιότατα οι τόποι των πανηγυριών ήσαν άκατοίκητοι. Άλλά σιγά-σιγά, μέσα είς τούς αιώνας και τας χιλιετηρίδας, έδημιουργήθησαν αι πόλεις. Αί μεγαλειότεραι πόλεις είς όλην την γῆν έχουν γίνει εκεί όπου υπάρχει διασταύρωσις συγκοινωνιών. Πρέπει να ήσαν μεγάλα περάσματα λαών, από διαφόρους διευθύνσεις έρχομένων. Κόμβοι συγκοινωνιών, όπως λέγομεν σήμερα.

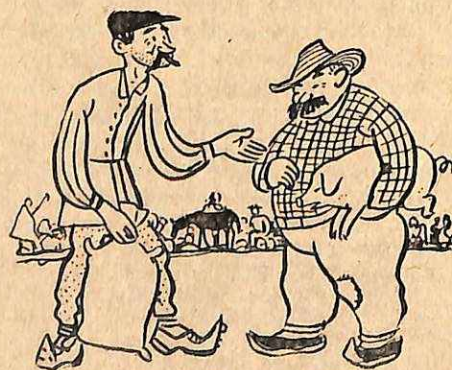
Είς τα ίδια μέρη ιδρύοντο και τα ιερά και τα μαντεία και τα γήπεδα των μεγάλων άθλητικών και καλλιτεχνικών αγώνων. Μάλιστα οι άρχαιοι

Έλληνες είχαν πελεκήσει μιá μέτρα και την έκαναν είς σχήμα όμφαλου. Την είπαν «όμφαλόν της γῆς». Έθεώρησαν τούς Δελφούς ως γεωγραφικόν όμφαλόν της γῆς και έβαλαν είς τὸ ιερόν του Άπόλλωνος αυτήν την πέτραν. Και από όλην την Έλλάδα και από την Μικράν Ασίαν και από τούς Λατίνους και από τας χώρας του βορρά ήρχοντο είς τὸ μαντεϊόν των Δελφών. Ήτο πέραςμα. Η θέσις των ήτο γεωγραφικώς καταλλήλοτάτη. Τὸ λιμάνι των Δελφών έλέγετο Κίρρα. Απέναντι είς μικράν άπόστασιν ήσαν αι Αίγαι της Πελοποννήσου και η Αίγιον. Και η μακεδονική Έδεσσα όμως είχε τὸ όνομα Αίγαι.

Έπερνούσαν με μικρά σκάφη από τούς Δελφούς είς τας Αίγας και την Αίγειραν της Πελοποννήσου και συνέχιζαν τὸ πρὸς νότον δρομολόγιον μέχρς Όλυμπίας.

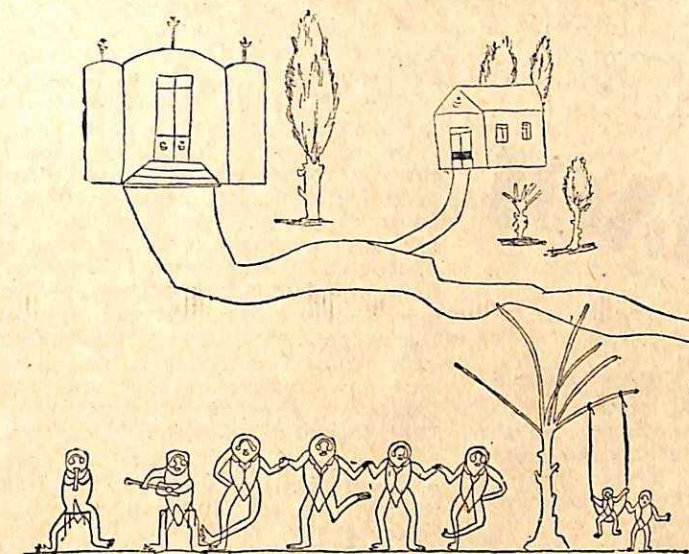
Διήρχοντο την περιοχὴν των Καλαθρύτων. Αυτοῦ η άρχαία Κυναίθη και η Άζανία.. Είναι τα μέρη όπου έσηκώθη τὸ λάβαρον του 1821. Αυτοῦ η Μονή της Λαύρας και η Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου η Ιστορικωτάτη. Παραδόσεις εκυκλοφόρουν ότι τὸ Σπήλιον όπου η άγια ποιμενίς Εύφροσύνη εδρε την εικόνα της Παναγίας, την υπό του Άποστόλου Λουκά Ιστορηθείσαν, ήτο σκεπασμένο με κλαδιά και άνεκαλύφθη από ένα τράγον πού επήγαυινε να πιῇ νερό. Άλλα παραδόσεις περί αλγών εκυκλοφόρουν είς την πόλιν των Αλγών και είς την Αίγειραν. Άλλα παραδόσεις περί αλγών είς την Κοζάνην. Και εκεί λέγουν ότι αίγες ηδραν νερό και εκτίσθη είς τὸ μέρος η πόλις. Τέλος υπήρχαν παραδόσεις περί αλγών είς την Έδεσαν η προγίης των, την πρωτεύουσαν των προγίης των, στην έκφραση του και περισσότερο από όλα θα καταλάωη ότι τὸ ζήτημα εύγυνες και ότι καταπίστηκε με κάτι πολύ σοφά. Τα πρώτα σχέδια θα φτάσουν στο έπόμενο μάθημα. Τ' αποτελέσματα, τὸ ένα τρίτο των παιδιών δεν έφερε καθόλου σχέδιο, οι άλλοι ζωγράφισαν άνώτατον θεόν τόν αλγίλογον Δία, πού τόν είχεν άναθρέψει η αΐξ Άμάλθεια, ο δέ ελληνικός πολιτισμός ανεπτύχθη αρχαιότατα είς τὸ Αίγαίον, βλέπομεν άπειρους παραδόσεις συνδεόμενας με τας αΐγας και με την αίγειρον. Άλλαι παραδόσεις από τὸ Άργος. Ήσαν ποιμένες από την γενεάν του Τιμάνου, τὸ υιοῦ του Ήρακλέους και είχαν φθάσει είς την Έδεσαν η Αίγας της Μακεδονίας. Από την μητέρα του δέ ο Μέγας Αλέξανδρος κατήγετο από την Όλυμπιάδα της Ήπειρου, απόγονον του Νεοποτόλεμου, τὸ υιοῦ του Άχιλλέως. Πολλοί νομάδες Έλληνες ποιμένες της Ήπειρου και Μακεδονίας έχουν επίθετον Τσουμάνιδες. Είναι πλούσιοι και εύγενέστατοι άρχιποιμένες. Θα είναι οι ίδιοι πρὸς τούς άρχαίους Τιμενίδας, όπως έλέγοντο οι

Παραδόσεις περί αλγών δεν εκυκλοφόρουν είς την Όλυμπίαν. Έν τούτοις έλεγαν ότι τα ζῶα πού έθυσιάζοντο είς τόν βωμόν του Όλυπίου Διός έπρεπε να ψηθουν με ξύλα λεύκης. Ένα είδος λεύκης είναι η αίγιερς, τὸ κοινῶς καθάκι. Έπίστευαν ότι ο Ήρακλής, είς τόν όποιον απεδίδετο η σύστασις των Όλυμπικών αγώνων, έφερε την λεύκαν από τας χώρας του βορρά. Δι' αυτό τα πρὸς θυσίαν ζῶα έψήνοντο είς την Όλυμπίαν μόνον με ξύλα λεύκης. Πανηγύρεις πάσης φύσεως και αγώνες έγίνοντο είς την Όλυμπίαν, πού ήτο τὸ τέμα των κατερχομένων εκ βορρά από την Ήπειρον και από τας μακεδονικάς Αίγας και θορειότερον ελληνικών λαών. Έπειδή δέ η θρησκεία της Έλλάδος είχεν ά-

Τότε είχαν σε χρήμ την ανταλλαγή των έμπορευμάτων.

Τὸ παιδικὸ σχέδιο

Τὸ παιδί μεγαλώνοντας χάνει ένα μεγάλο μέρος από την αφέλειά του, αρχίζει να έχη συνείδησι της ευθύνης και δεν αποτολμίζει σάν πρώτα με τόση εύκολία να καταπιστῇ με θέματα πού δεν είναι σίγουρος πῶς θα τα καταφέρῃ τουλάχιστον μ' ένα σχετικό αποτέλεσμα. Δεν ζωγραφίζει πια με κέφι θέματα πού υπάρχει άνθρωπος σε κάποια κίνησι η ζωά, αλλά προτιμεί ένα τοπίο, ένα βατόρι η ένα αεροπλάνο, κάτι τέλος με στατικότητα, γιati είναι πιο σίγουρος πῶς θα πετύχῃ. Τώρα λοιπόν αρχίζει ένας καινούργιος αγώνας κατά της αμφιβολίας πού γεννιέται στο παιδί.

Χρειάζεται να του έμπνεύσωμε ξανά την πίστι στον εαυτό του, την έμπιστοσύνη πού έχασε. Δεν θα τὸ ξαναδώσω γιά θέμα την περσινή εικόνα του δρόμου, η την άπλη έντύπωσι, σχεδίο από μνήμης κλπ. Θα τὸ ζητήσω συγκεκριμένα να μου ζωγραφίσῃ την γιγαντία του, τὸν παππού του η όποιον άλλον έχει βολικό στο σπίτι του. Αυτό θα τὸ δώσω την εύκαιρία να προγίης τόν άνθρωπο στις αναλογίες του, στην έκφραση του και περισσότερο από όλα θα καταλάωη ότι τὸ ζήτημα εύγυνες και ότι καταπίστηκε με κάτι πολύ σοφά. Τα πρώτα σχέδια θα φτάσουν στο έπόμενο μάθημα. Τ' αποτελέσματα, τὸ ένα τρίτο των παιδιών δεν έφερε καθόλου σχέδιο, οι άλλοι ζωγράφισαν άνώτατον θεόν τόν αλγίλογον Δία, πού τόν είχεν άναθρέψει η αΐξ Άμάλθεια, ο δέ ελληνικός πολιτισμός ανεπτύχθη αρχαιότατα είς τὸ Αίγαίον, βλέπομεν άπειρους παραδόσεις συνδεόμενας με τας αΐγας και με την αίγειρον. Άλλαι παραδόσεις από τὸ Άργος. Ήσαν ποιμένες από την γενεάν του Τιμάνου, τὸ υιοῦ του Ήρακλέους και είχαν φθάσει είς την Έδεσαν η Αίγας της Μακεδονίας. Από την μητέρα του δέ ο Μέγας Αλέξανδρος κατήγετο από την Όλυμπιάδα της Ήπειρου, απόγονον του Νεοποτόλεμου, τὸ υιοῦ του Άχιλλέως. Πολλοί νομάδες Έλληνες ποιμένες της Ήπειρου και Μακεδονίας έχουν επίθετον Τσουμάνιδες. Είναι πλούσιοι και εύγενέστατοι άρχιποιμένες. Θα είναι οι ίδιοι πρὸς τούς άρχαίους Τιμενίδας, όπως έλέγοντο οι

Καθ. Γ' Γυμνασίον Άρρην

ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

Τὸ θέαμα του έναστρου ούρανοῦ κατά τὸν μήνα Αύγουστον παρουσιάζεται έκτάκτως μεγαλειώδες είς τούς νυκτερινούς παρατηρήτας.

Ο ΓΑΛΑΞΙΑΣ

Περὶ τὴν 9ην νυκτερινὴν ὥραν πρὸς τὸ ανατολικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ και είς αρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ἐκτείνεται μιὰ φωτεινὴ λευκὴ ζώνη ἢ ὅποια ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Βορρᾶν και προχωρεῖ πρὸς τὸν Νότον. Εἰς τὸ μέσον σχίζεται και ἐστὶ εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ οὐρανοῦ βλέπομεν δύο βραχίονας, ὁ ἑνας τῶν ὁποίων δευκνύει δύο συμπυκνώσεις ἀρκετὰ αἰσθητάς.

Ἡ φωτεινὴ αὕτη νεφέλη εἶναι ὁ Γαλαξίας, ὅστις ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ἀστέρων και ὅλλα νεφελομάτια πού φαίνονται ἀρκετὰ καλὰ μέσα εἰς τὰ μεγάλα τηλεσκόπια τῶν Ἀστεροσκοπειῶν.

Εἰπὶ τοῦ Γαλαξίου και μᾶλλον πρὸς τὸ βόρειον τμήμα αὐτοῦ ἐκτείνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου πού παρουσιάζει σχήμα σταυροῦ. Ὀλίγον νοτιώτερον διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἀετῶ, ἐνῶ πρὸς τὸ βόρειον μέρος βλέπομεν τὴν Κασσιόπην.

Ο ΥΠΟΛΟΙΠΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

Ἀνατολικότερον τοῦ Γαλαξίου διακρίνεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Πηγᾶσου και ἐν συνεχείᾳ ὁ τῆς Ἀνδρομέδας. Περὶ τὴν 12ην νυκτερινὴν ἀνατέλλει και ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων.

Περὶ τὸ Ζενίθ εὐρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας με τὸν λαμπρόν Βέγα. Πρὸς τὸ Β.Δ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ φαίνεται ἡ Μεγάλη Ἀρκτος και εἰς τὴν προέκτασιν τῆς οὐράς της διακρίνεται ὁ Ἀρκτοῦρος. Ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Μεγάλου Λέοντος με τὸν Βασίλειον δίδει περὶ τὴν 9ην ἑσπερινήν.

Πρὸς τὸ Νότιον τμήμα τοῦ οὐρανοῦ θέλουν διακρίνεται εὐκόλως ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σκορπίου ὁ ὁποῖος ἀνευρίσκεται εὐκόλως ἀπὸ τὸν λαμπρόν Ἀντάρην, πού ὁμοιάζει με τὸν πλανήτην Ἀρην.

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Και κατά τὸν μήνα Αύγουστον δὲν θά ἔχωμεν κανένα πλανήτην

πού να κοσμή τὸν ἑσπερινὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἑρμῆς εἶναι ἀόρατος σχεδὸν καθ' ὅλον τὸν μήνα. Μόνον περὶ τὸ μέσον τοῦ μηνὸς θά εἶναι παρατηρήσιμος ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου πρὸς τὸ ανατολικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι και αὕτη πρῶτὴν ἀστὴρ και δι' αὐτὸ λέγεται Ἀφγερινός. Τὴν 2αν Αὐγουστοῦ ἔχει τὸ μέγιστον τῆς λαμπρότητός της.

Ὁ Ἀρης εἶναι ἀόρατος, διότι χάνεται μέσα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Ἀντιθέτως ὁ Ζεὺς παρουσιάζει μεγάλην μεγαλοπρέπειαν. Ἀνατέλλει ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον και κάτωθεν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς μοίρας (ἥτοι δύο σεληνιακὰς διαμέτρους) φαίνεται ὁ Κρόνος. Ἀμφότεροι εὐρίσκονται εἰς τὸν Ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρουσιάζει ἐνδιαφέρον και εἶναι ἀρκετὰ σπάνιον. Συμβαίνει κάθε 30 χρόνια περίπου. Τὴν 15ην Αὐγουστοῦ θά ἔχουν τὴν μικρότεραν ἀπόστασιν μεταξύ των οἱ δύο αὐτοὶ πλανῆται.

Ἀπὸ τῆς 16ης θ' ἀρχίσουν ν' ἀπομακρύνονται διὰ νὰ συναντηθῶν ἐκ νέου κατά τὸν μήνα Ὀκτώβριον. Θά συναντηθῶν δὲ και ἐκ τρίτου τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1941.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς πλανῆται, ἥτοι ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδών και ὁ Πλούτων, εἶναι παρατηρήσιμοι μόνον τῇ βοήθειᾳ ἀστερονομικῶν ὀργάνων.

Ο ΗΛΙΟΣ

Τὴν 23ην Ἰουλίου και περὶ ὥραν 3ην πρῶτὴν ὁ Ἥλιος μεταβαίνει ἐκ τοῦ ζωδίου τοῦ Καρκίνου εἰς τὸ ζῳδιον τοῦ Λέοντος. Τὴν 23ην Αὐγουστοῦ εἰσέρχεται εἰς τὸ ζῳδιον τῆς Παρθένου.

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Νέα Σελήνη, Αὐγούστου 3, 22δ. 0 λ. Πρῶτον τέταρτον, Αὐγούστου 10, 14 δ. 0 λ. Πανσέληνος, Αὐγούστου 18, 1δ. 12 λ. Τελευταῖον τέταρτον, Αὐγούστου 26, 6 δ. 33.

ΣΕΙΡΙΟΣ

δράματα πού ἐπαιζόντο είς τας πανηγύρεις είχον σχέσιν με τράγους και αΐγας, κατά τόν ίδιον τρόπον πού είδαμε ότι είχε γίνει με τας πόλεις τῆς από των μακεδονικών Αλγών μέχρι τῆς Όλυμπίας συγκοινωνιακῆς γραμμῆς. Αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν ἐδίδαν εἰς τὰ σκηνικά ἔργα πού ἀνοικάζοντο τραγωδία. Διότι ἡ φυλὴ, με τὸ νὰ εἶναι αἰγοτρόφος, συνέδεε και τούς ἀρχαιοτάτους θρύλους της με τὸ ζῶον αὐτό. Πολλὰς δὲ λέξεις, πού πιθανῶς νὰ ἐσημαίνον ἄλλας ἐννοίας, τας συνδεύαζον με τὴν ἐννοίαν τῆς αἰγῆς ἀν εὐρίσκαν κάποιαν ὁμοιότητα. Συνδυάζουν δὲ και τὸ ὄνομα Ἀγαιοὶ πού ήσαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες, πρὸς τὸ ὄνομα Αἰγαιοὶ και Αἰγαίον και πρὸς τας Αἰγας.

Κ. Φαλταΐτης

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

23.

(Συνέχεια)

Για μία στιγμή στάθηκαν οι δυο του-
τοι άντρες που κρατούσαν στα χέρια
τους την τύχη της αυτοκρατορίας σιω-
πηλοί κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Η
ματιά του παρακοιμώμενου είχε κάτι
το δισταχτικό σαν εκείνου, θαρρείς,
που προχωρά σε τόσο άγνωστο, γεμά-
το κινδύνους, κι έχει μαζέψει όλη του
την προσοχή γιατί δεν ξέρει ή ώρα
και ή στιγμή τί μπορεί να του φέρη,
και κάθε βήμα του τό λογαριάζει από
πριν και ισοζυγιάζεται πάνω στο
«ναί» και τό «όχι».

«Ήρθε σαν φίλος άράγε, ή σαν
έχτρος» άναρωτήθηκε.

Πρώτος ό Νικηφόρος έκλινε τό κορ-
μί και χαιρέτησε.

— Χαιρετώ τόν άξιο άντρα, είπε,
πού άγρυπνά για νά κοιμάται ήσυχος
ό βασιλιάς και κύριός μου.

— Χαιρετώ με τή σειρά μου τό σπα-
θί πού στού δίκαιου τό χέρι γίνεται
σωτηρία και στού άδικου καταστρο-
φή. Άπάντησε ό Βρίγγας και κάλεσε
τό Δομέστικο νά περάση στό γραφείο
του.

— «Ω ώ» έκαμε ό Σεραφείμ κα-
θώς τούς είδε νά μπαίνουν μέσα, σά
νάβλεπε κάτι πού δέν τό περίμενε τά-
χα και δέν μπορούσε ακόμα νά πι-
στέψη τά μάτια του....

— Γιατί ξαφνιάζεσαι νάνε; ρώτησε
χαμογελώντας ό Βρίγγας.

— Δέν ξαφνιάζομαι, άφέντη μου, φο-
βάμαι!

Ο παρακοιμώμενος γέλασε βια-
σμένα. «Τότε δίχως άλλο, Σεραφείμ»,
είπε, «άνάμεσα στούς άμορφους προ-
γόνους σου θά βρίσκεται κάποιος
Σαρακηνός»!

— Μπορεί! είπε ό νάνος, κι' άκούμ-
πησε σκεπτικός τό κεφάλι του πάνω
στήν άπαλάμη. «Ως τόσο μικρός σαν
ήμουν μαζί με μίμους και θαυμαστοί-
ποιούς, μ' έβαζαν νά καθαλλικεύω
ένα λιοντάρι μερωμένο.. Ήταν σαν
πιστό σκυλί.. μά ποτέ μου δέν κατά-
φερα νά την συνήθισω αυτή τή γυναι-
στική και πολλές φορές με κατέβα-
ζαν από την πλάτη του λιπόθυμο..

— Γι' αυτό φύγανε και σέ παράτη-
σαν, Σεραφείμ. Φοβάσαι χωρίς λόγο.

— Ένώ έπρεπε νά με κρατήσουν για
σύμβουλο..

— Γιατί; Γιατί;

— Νά, άποδείχτηκε πώς ήμουν πώ
σοφός άπ' αυτούς. Μιά μέρα τό μερω-

μένο εκείνο λιοντάρι έφαγε τό χέρι
του φύλακα. Έτσι στά καλά καθού-
μενα, Ζωζό.. Ναί, μά την υπεραγία
Θεοτόκο, τόν ίδιο τόν φύλακα πού τό
τάγιζε..

— «Α.. ά.. φώναξε με κέφι ό παρα-
κοιμώμενος, ή ιστορία σου είναι πολύ
διδακτική Σεραφείμ... Γιατί σ' όλα
αυτά έγώ βλέπω μία δίκαιη τιμωρία.

— Τίνος, κύριέ μου;

— Του φύλακα. Θά πη πώς έκλεβε...
πώς δέν τό τάγιζε άρκετά..

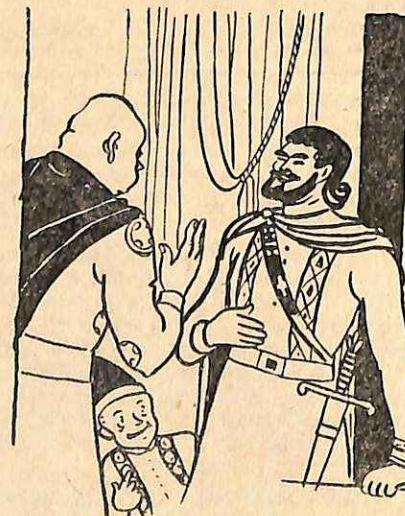
Και γέλασε τόσο δυνατά πού τό γε-
λιο του άκούστηκε ως έξω στά βα-
σιλικά περιβόλια.

«Ως τόσο ό Νικηφόρος κιτρίνισε κι'
έρριξε τέτοια ματιά στόν άσκημόθωρο
νάνο πού τούτους σερνάμενος, έτσι κα-
θώς καθότανε κατά γής και κοιτά-
ζοντας πίσω, σά νά τόν κυνηγούσε
κανένα θηρίο, πηγε και χάθηκε πίσω
από τό βαρύ βήλο..

— Κάθισε, στρατηγέ μου, είπε ό
Βρίγγας.

Και σά νά θεωρούσε άναγκαίο νά
δώση μία εξήγηση για όλη τούτη την
άπρεπη σκηνή, πρόσθεσε:

— Κάθε άνθρωπος έχει και τις άδυ-
ναμίες του, κάθε δουλειά και τά καλά
της.. Πώς ν' άλαφρώσει λίγο από τή
ζάλη πού σου δίνει ή βαρεία εθθύνη
άν δέν άκούσης κι' ένα λόγο παρά-
ταιρο πού είπώθηκε έτσι για νά εί-
πωθή.. χωρίς σκοπό και σημασία.

Στάθηκαν κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο.

Δέν είμαστε πλασμένοι από άτσά-
λι.. Κρατάμε πολλές άδυναμίες και
λαχτάρες και κάποτε φανάζουν μέσα
μας, σαν παιδιά παραπονεμένα, πού
τ' άμελήσαμε.. «Εί ό άναμάρ-
τητος τόν λίθον θαλέτω..
Νά δώση ό Θεός μονάχα όί άδυναμίες
μας τούτες νά μη βλέπουν κανένα.

Είκοσι χρόνια τόν έχω κοντά μου..
Αυτό τό τέρας.. Καλός σύντροφος,
μά τόν τροπαιοφόρο Γεώργιο. Άπό
κάθε ζημιά παίρνει άπάνω του πρό-
θυμα τή μισή.. Άν μπορέση όλο-
κληρη είναι ευτυχισμένος.. Κι' από τό
κέρδος δέ ζητάει τίποτα.. Πού νά τότε
βρής τόν δμοίο του σήμερα; Όλοι
πηγαίνουν για όλα.. Λόγος; Σου τόν
δίνουν πρόθυμα γιατί έτσι εύκολα μπο-
ρούν νά σέ άπατήσουν.. φτάνει.. νά
έχης την άφέλεια νά τούς πιστέψης.
Συμφωνία; Μοναχά για νά πετύχουν..
«Υστερα πού σέ είδαν πού σέ ξέρουν..

Κάποτε μου διηγήθηκαν μία ιστο-
ρία για κάτι πραγματεΰδες. Πε-
νούσαν, λείε, την έρημο με καμήλες.
«Άκουσέ την, Δομέστικε. Σου όρκί-
ζομαι είναι πολύ διδακτική.. Ξαφνικά
έκει στόν άμμο βρήκαν ένα σκελετό..
Στό δεξιό χέρι φορούσε ένα δαχτυλίδι
μ' ένα τεράστιο διαμάντι.. Πρώτη φο-
ρά είχανε δει τέτοιο πράμα κι' όμως
ήσανε κοσμογυρισμένοι κι' ήξεραν ό-
λες τις μεγάλες άγορές σ' Άνατολή
και Δύση.. Τά κέρδη μιάς χρονιάς,
με τούτους κινδύνους και βάσανα,
μπροστά στην άξια του ήταν ένα τι-
ποτά.. Πήραν την πιδό σωστή και τί-
μια άπόφαση.. Νά τό πουλήσουν και
νά μοιραστούν σαν καλοί σύντροφοι
τό ποσό.. Λοιπόν ξέρισε ποιο ήταν τό
άποτέλεσμα; Άπό τούς δέκα, στήν
Τραπεζούντα κατάφερε νά φτάση μο-
νάχα ένας, ό πιο άπιστος, ό πιο δό-
λιος.. Οί άλλοι σκοτώθηκαν συναμα-
ταξύ τούς προσπαθώντας ό καθένας
νά κρατήση για τόν έαυτό του τό
πολύτιμο πετράδι..» Α, άν μπορούσε
κανείς νά ξέρη τί ειλώθηκε και τί έ-
γινε, έκει στην άκρια του κόσμου πού
βρέθηκαν όί άξιοι πραγματεΰδες..

Τί λόγια και τί καμώματα για νά ξε-
γελάση ό ένας τόν άλλο ενώ την ίδια
στιγμή κρατούσαν τή λαβή του μαχα-
ριού τους, έτοιμοι νά χτυπήσουν τό σύν-
τροφο.. Θάταν πολύ διασκεδαστικό!
Μά μήπως τά ίδια δέ συμβαίνουν παν-
τού.. Έτσι σαν τό πολύτιμο πετράδι
είναι και ή έξουσία κι' ό Σατανάς με
όμοιο τρόπο μιλάνε στην καρδιά
του ανθρώπου πού την καίει ή δίψα
για τά εγκόσμια αγαθά.. τή δόξα ή
τόν πλούτο.. τό ίδιο κάνει.

Λέγοντας τούτα τά στερενά λόγια
έρριξε μία γρήγορη ματιά στό Νικη-
φόρο. «Ησυχος έστεκε έκει και τόν
άκουε σαν νά μη διαφερόνταν καθό-
λου για την παράξενη αυτή ιστορία
ή την εύρισκε πολύ συνηθισμένη και
πολύ γνωστή.

«Ο παρακοιμώμενος εξηκολούθησε..

— Και πρέπει νά είναι κανείς άδικη-
μένος από τή φύσι έτσι, καθώς τούτος
ό νάνος, για νά γλυτώση από τά νύ-
χια του Σατανά;

Νά, ένα ρώτημα πού συχνά βάζω
στόν έαυτό μου! και τότε καταλα-
βαίνω πόση ματαιότητα έχουν τά άν-
θρώπινα! τά μεγαλεία του κόσμου
τούτου είναι παγίδες επιδέξια στημέ-

Γ'Ο ήρωας Θησεύς γεννήθηκε
στην Τροιζήνα και ήταν γιός
του βασιλιά Αιγέως και της Αι-
θρας. «Όταν άκόμη ή Αιθρα ή-
ταν έγκυος, ό Αιγέως, φεύγον-
τας για τάς Άθήνας, έκρυψε
κάτω από έναν βράχο τά σαν-
δάλια και τό ξίφος του και είπε
στη γυναίκα του ότι, άν γε-
νοῦσε γιόν, θά τόν ώδηγοῦσε,
μόλις θά έφθανε στην άνδρική
ήλικία, σέ κείνο τόν βράχο» και
άν κατάρθωνε νά τόν σηκώση,
τότε νά πάρη τά σανδάλια και
τό ξίφος του και νά πάη νά βρῇ
τόν πατέρα του στας Άθήνας.
Έτσι και έγινε. Ο Θησεύς, πού
είχε γίνει ένας δυνατός και γε-
ναίος έφηβος, έκύλησε εύκολα
τόν βράχο, πήρε και φόρεσε τά
σανδάλια και τό ξίφος του πα-
τέρα του και ξεκίνησε για τάς
Άθήνας, άκολουθώντας τόν δρό-
μο τής ερηάς, παρ' όλες τις συμ-
βουλές τών δίκων του νά προτι-
μήση τόν ασφαλέςτερο θαλάσσιο
δρόμο. Μά ό Θησεύς επίτηδες
εδιάλεξε τόν επικίνδυνο δρόμο
τής ερηάς, επειδή είχε μπει για
τά τέρατα και τούς ληστές πού
βρίσκονταν στόν δρόμο αυτό και
σκότωναν τούς διαβάτες, και εί-
χε πάρει την άπόφασι νά τούς
καταπολεμήση και νά τούς έξο-
λοθρεύση. Έτσι στην πορεία του
προς τάς Άθήνας και κατόπιν
μέσα στας Άθήνας ό Θησεύς έ-
κείνη τήν άόλου του, πού θ' άρ-
χίσουμε νά δημοσιεύουμε από τό
παρόν τεύχος κατά λογοτεχνικήν
μετάφρασιν εκ του Πλουτάρχου
ύπό έκλεκτού συνεργάτου μας!.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΘΛΟΙ

Πρώτον συνάντησε στην
Έπιδαυρία τόν Περιφίτη
τόν Ρόπαλο, πού λεγόταν
έτσι από τό ρόπαλο πού
κρατούσε. Τσακώθηκαν και
τόν σκότωσε, γιατί δέν τόν
άφινε νά περάση. Έπειδή
τ' άρεσε τό ρόπαλο, τό πή-
ρε για όπλο και τόχε μαζί
του πάντα, όπως ό Ήρα-
κλῆς τό τομάρι του λιοντα-
ριού. Ο ένας, φορώντας τό
δέρμα, έδειχνε τί τρομερό
θηρίο σκότωσε! κι' ό άλλος,
κρατώντας τό ρόπαλο, έ-
δειχνε τί άνίκητο πού ήταν
στά χέρια του τό νικημένο,
από τόν ίδιον, όπλο.

Στόν Ισθμό σκότωσε τόν
Σίννη τόν Πευκολυιστή,
με τόν ίδιο τρόπο πού εξέ-
καν' εκείνος τούτους άλ-
λους! κι' όχι γιατ' είχε

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ

σπουδάσει και συνηθίσει
τήν τέχνη του, αλλά για νά
δείξη πώς ή άληθινή παλ-
ληκαριά νικούσε και τέχνες
και συνηθείες.

Ο τρόπος πού σκότωσε
ό Σίννης ήτανε νά δένη τό
θύμα του στις κορφές δυο
πεύκων, άφού τά λύγιζε
πρώτα καλά. «Όταν, ύστερ'
από τό δέσιμο, άφινε τά
δέντρα νά ξανασηκωθούν,
καταλαβαίνει κανείς τί θά-
νατο εύρισκαν τά θύματα
του. Γι' αυτό λοιπόν είχαν
κολλήσει και στόν Σίννη
τό παρτσούκλι Πευκολυ-
ιστής.

Ο Σίννης αυτός είχε και
μία θυγατέρα ψηλή και πο-
λύ όμορφη, πού την έλεγαν
Περιούνη. Υστερα από τό
χαμό του πατέρα της ή Πε-
ριούνη έξέφυγε του Θησέα
κι' εκείνος έψαχνε νά τή
βρῇ. Κρυμμένη σ' έναν τό-
πο θαμνερό, παρακαλούσε
τά σπαράγγια και τις ά-
στοιβάδες νά την προφυλά-
ξουν και τούς ώρκιζόταν
με παιδιατική άφέλεια πώς,
άν τής έκαναν αυτή τή χά-
ρι, από δω και μπρος ούτε
θά τά πειράζε ούτε θά τούς
ξανάβαζε φωτιά.

Ο Θησεάς όμως, ψάχνον-
τας όλόγυρα, τής φώναξε
και την προσκαλούσε, λέ-
γοντας πώς δέ θά τής έ-
κανε κακό και πώς, άπ' έ-
ναντίας, θά την έπρσά-
τευε. Γι' αυτό κι' εκείνη πα-
ρουσιάστηκε. Άπό τόν Θη-
σέα ή Περιούνη απέκτησε
έναν γιό, τόν Μελάνιππο.
Άργότερα ό Θησεάς την
επάντρεψε με τόν Διονέα,
άδερφό του Ίφριτου. Άπό

τόν Μελάνιππο γεννήθηκε
ό Ίωξος πού έλαθε μέρος
στόν άποικισμό τής Καρίας.
Γι' αυτό και παράδοσι τών
Ίωξιδών είναι νά μην καί-
νε τ' άγκάθια τών σπαρχυ-
γιών και τις άστοιβάδες,
αλλά νά τά σέβωνται και
νά τά τιμούν.

«Όμως, και τό θηλυκό ά-
γριογούρουνο του Κρομμυ-
δοχωριού τών Μεγάρων,
πού τ' άνόμαζαν Καστανή,
δέν ήτανε άσήμαντο, αλλά
θερίο άνήμερο και δύσκο-
λο νά τό ξεκάνη κανείς. Η
Καστανή δέν έπείραζε πρώ-
τη τό Θησέα. Άλλά ό Θη-
σεάς τή σκότωσε, γιατί έ-
κανε κακό στούς άλλους
και γιατί έπίστευε ότι ενώ
με τούς ανθρώπους έπρεπε
κανείς νά μάχεται μονάχα
όταν τόν προσβάλουν, με
τά θεία έπρεπε, άν είναι
παλληκαριά, νά όρμα πρώ-
τος και νά ριψοκινδυνηή.

Λένε ακόμα πώς ή «Κα-
στανή» δέν ήτανε άγριο-
γούρουνο αλλά γυναίκα
ληστής, αϊμοθόρα κι' άκλό-
νητη, πού έμενε στο Κρεμ-
μυδοχώρι και πού την έ-
παρνομάζαν άγριογού-
ρουνο για τόν άνήθικο και
κακούργικο βίο της. Γι' αυ-
τό-λένε- κι' ό Θησεάς την
σκότωσε.

Στή Μεγαρίδα μπροστά
ό Θησεάς έρριξε τόν Σκί-
ρωνα πάνω στις πέτρες και
τόν έσκότωσε γιατί όπως
λένε οί περισσότεροι- έλή-
στευε τούς διαβάτες και
γιατί-όπως λένε μερικοί-

άφού τούς άπλωνε περήφα-
να τά πόδια του, διατάζον-
τας με βρισιές, νά του τά
πλύνουν, τούς έκλώτσαγε
και τούς γκρέμιζε στη θά-
λασσα.

Αυτά γινόντουσαν στη
θεία πού λέγεται σήμερα
«Κακή σκάλα» ή Σκιρωνί-
δες πέτρες. Τis σκληρές πέ-
τρες, δηλαδή, πού είναι
γνωστές με τ' όνομα: σκίρα.

«Όστόσο, οί Μεγαρίτες ί-
στορικοί, ενάντια σ' αυτή
τή φήμη, έχουν νά πουνε-
όπως ό Σιμωνίδης- ότι ό
Σκίρωνας δέν ήτανε ούτε
ληστής ούτε ύδριστής, άλ-
λά τό αντίθετο: τιμωρούσε
τούς ληστές και ήτανε φί-
λος και σύμμαχος όλων
τών καλών και τίμιων άν-
θρώπων. Τη γνώμη τους
αυτή τή στηρίζουν και στις
μεγάλες και διαλεχτές συγ-
γένειες του Σκίρωνα με έ-
ναιτες, μισόθρους και
σπουδαίους ανθρώπους.

Λένε, δηλαδή, πώς ήτανε
πεθερός του Αλακού, πού
τόν έπίστευαν σαν έναν από
τούς πιδό σεβάσιμους «Ελ-
ληνες, γαμπρός του Κυρ-
χέα, πού τόν έτιμούσαν
στήν Άθήνα σαν Θεό, και
ότι ό Πηλέας και ό Τελα-
μώνας ήτανε παιδιά τής
Ένδιδας, κόρης του Σκί-
ρωνα και τής Χαρκιλούς.
Πώς μπορούσε λοιπόν όλοι
αυτοί οί σπουδαίοι νά συγ-
γενέψουν μ' έναν τιποτένιο
και νάχουν πάρε- δώσε μα-
ζί του, με δ,τι πολυτιμότερο
έχει κανείς στόν κόσμο;

Κοντά σ' αυτά λένε ακό-
μα πώς ό Θησεάς δέν έ-
σκότωσε τόν Σκίρωνα όταν
πρωτοπήγαινε στην Άθή-
να, αλλά άργότερα, όταν
έκυρίεψε την Έλευσίνα,
πού την είχαν οί Μεγαρί-
τες, διώχνοντας από κεί τόν
άρχοντα Διοκλέα. Αυτά
λοιπόν όσο για τις άντιλο-
γίες γύρω από τόν Σκί-
ρωνα και τόν Θησέα.

νες για νά πέφτουν ακόμα και οί
πιδό έκλεκτοί.

«Ας άγρυπνούμε και άς προσευχά-
μεθα λοιπόν, στρατηγέ μου.

—..Κι' άς μένουμε άκλόνητοι στη
θέση πού μάς έταξε ό Κύριος ως την
ήμέρα πού θά ευδοκήση νά σηκώση
από τούς ώμους μας τό βαρύ χρέος
πού μάς άνάθεσε.

Πρόσθεσε ό Νικηφόρος κι' έκαμε
με κατάνυξη τό σημείο του σταυρού.

Ο Βρίγγας τόν κοίταξε πονηρά.

— Άμήν, είπε, μά συμβαίνει και
κάτι άλλο.. Κι' αυτό ίσα ίσα είναι τό
πιδό επικίνδυνο. Πολλές φορές, δίχως
άλλο, ξεκινούμε με άγνό ζήλο νά δου-
λέψωμε τόν Κύριο.. νά πολλαπλασιά-
σωμε τό τ' άλ αν το πού μάς έμ-
πιστεύτηκε έτσι πού.. όταν κληθούμε
και παρουσιαστούμε μπροστά του ν'

άκούσωμε από τό στόμα του: «Εὖγε
δοῦλε αγαθέ και πιστέ..»

Μά... περηφανευόμαστε πάνω από
τό μέτρο για την άποστολή μας.. Χά-
νουμε τό δρόμο.. βγαίνουμε έξω από
τά σύνορα του χρέους μας.. και τότε
..Είναι φοβερό αλήθεια, μά και γε-
λοίο μαζί.. Σηκώνουμε ψηλά τό κεφάλι
και κοιτάζουμε κατάματα τούς ανθρώ-
πους, σά νά λέμε:

«Νά, έμείς οί έκλεκτοί, οί πιστοί ύ-
πηρέτες του Θεού, κοιτάξετέ μας..»
ένώ ό πειρασμός μάς έχει κυριέψει
πιά και δέν είμαστε παρά αξιοθή-
νητα όργανά του..

Μεσολάδησε σιωπή..

Ο Νικηφόρος κοίταξε κάτι πάνω
από τό κεφάλι του Βρίγγα σαν άφη-
ρημένος. «Υστερα άκούστηκε ή βα-
ρειά έπίσημη φωνή του.

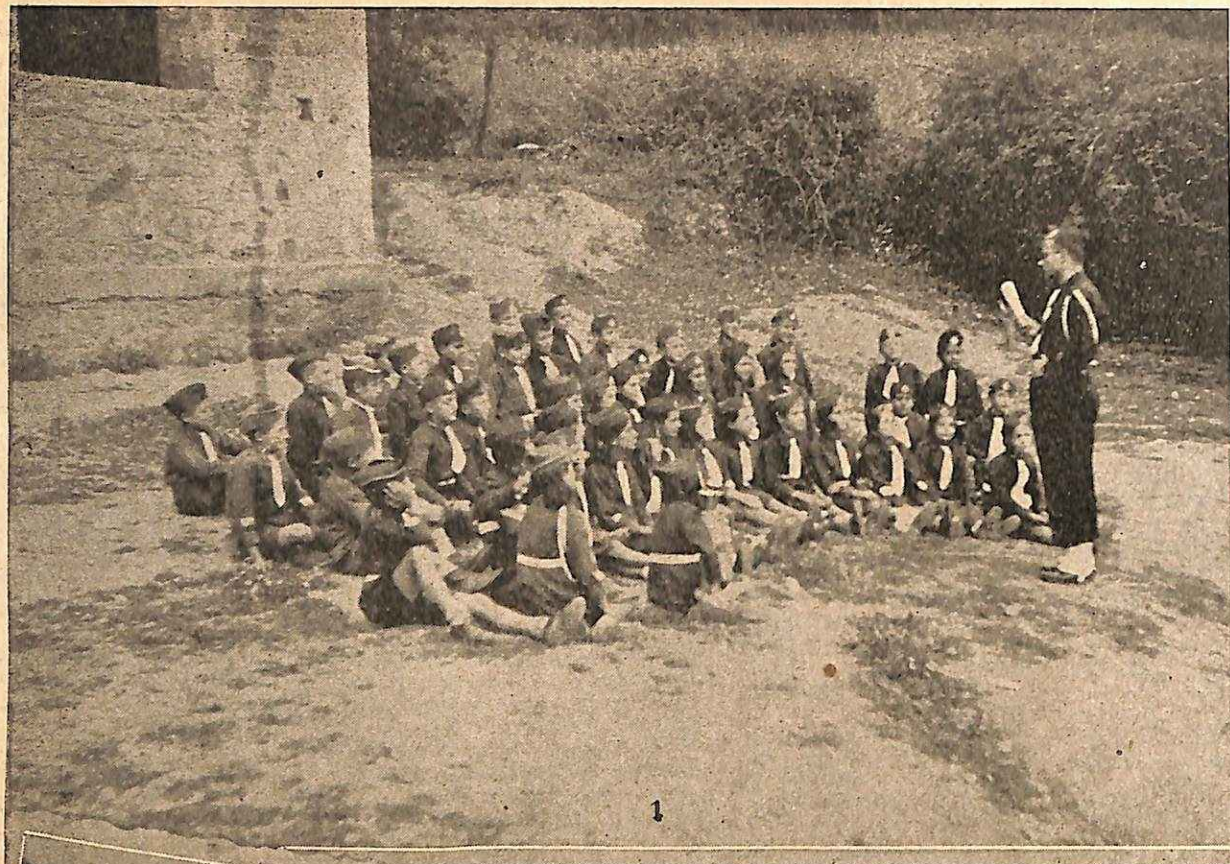
— Ίωσήφ μία άγρυπνη καρδιά ά-

κούει πάντα τή λαλιά του Κυρίου
και βλέπει με πύρινα σημάδια χαρα-
γμένα μπροστά τά σύνορα του χρέους
της.

Τώρα και δυο χρόνια είχα πάρει
μιάν άπόφαση. Ν' άποτραφίχτώ σέ μο-
ναστήρι. Είπα: «Είναι καιρός πιά νά
χαρώ κι' έγώ τή γλυκειά γαλήνη» νά
νοιαστώ για τή σωτηρία τής ψυχής
μου». Κι' ύστερα αυτό ήταν πάντα τ'
όνειρό μου.

«Ένας άγιος άνθρωπος μ' άπότρεψε
από τούτη την άπόφαση.. Ζή σέ μακρι-
νές σκήτες σαν άγρίμι κι' έχει λυώσει
τή μάταιη σάρκα του στην προσευχή
και τή νηστεία. Ναί, δίχως άλλο, βρί-
σκεται. Ίωσήφ, κοντήτερα άπ' όλους
μας στόν Κύριο και μπορεί σωστό-
τερα νά έρμηνεύη τις μυστικές άνε-
ξιχνίαστες βουλές του..

(Άκολουθεί)

- 1) Σκαπανείς του λόχου Κολλινών 'Αρκαδίας παρακολουθούν μαθήματα στο ύπαιθρο.
- 2) Μία ομάδα Φαλαγγιτών Λαρίσης φωτογραφούμενη μπροστά σε θημωνιές σταριών που είχαν καλλιεργήσει οι ίδιοι.
- 3) Φαλαγγίται Ζερρών σε μία καλλιεργητική τους εξόρμηση.
- 4) Φαλαγγίται Καβάλλας παίζοντας πετοσφαίρα.
- 5) 'Από την ζωή των Φαλαγγιτιστών μας στο στρατόπεδο «Ιωάννης Μεταξάς».
- 6) Φαλαγγίτισσαι Καβάλλας σε μία συνάντησι πετοσφαίρας.
- 7) Φαλαγγίται και Σκαπανείς της Φ. Α. 105 Γαστούνης.
- 8) Φαλαγγίτισσαι και Σκαπάνισσαι Ε.Ο.Ν. Μεσσήνης.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕΚΤΟΡ ΜΑΙΟΤ

Χειρίς
οικογένεια

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

Ακολουθήσαμε τον αδελφό του Μπόμπ, και σε λίγο μπήκαμε μαζί του στους σιω-πλους δρόμους της πόλης. Έπειτα, με λίγα γυρίσματα, βρεθήκαμε σε μια προκυμιά, κι' ό αέρας της θάλασσας μας κύπησε στο πρόσωπο. Χωρίς να μας πή τίποτα, ο αδελφός του Μπόμπ μας έδειξε ένα μικρό πλοίο σαν καϊκι. Καταλάβαμε πως ήταν δικό του.

— "Υστερ' από λίγα λεπτά βρισκόμαστε μέ-σα σ' αυτό το καϊκι κι' ο καπετάνιος μας κατέβασε σε μια μικρή καρίνα.

— Δεν θα φύγουμε παρά σε δυο ώρες, μάς είπε. Μείνετε εδώ και κάνετε ησυχία.

Όταν κλειδώθηκε η πόρτα αυτής της κα-μπίνας, ο Μαντίνας, με ησυχία, έπεσε στην άγκαλιά μου και με φίλησε. Δεν έτρεμε πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'.

Ο «Κύκνος»

Μετά την άναχωρησι του αδελφού του Μπόμπ, το πλοίο έμεινε ήσυχο και για πολλήν ώρα δεν άκουγάμε παρά το σφύριγμα του ανέμου στα κατάρτια και το πάφλασμα του νερού στην κορίνα. 'Αλλά λίγο-λίγο ζωήρε-ψε: βήματα άντηχησαν στο κατάρτιωμα, σχοιναία σύρθηκαν, καρούλια έφριξαν, τυλί-χθηκαν και ξετυλίχθηκαν άλυσίδες. "Έπειτα σηκώθηκε ένα πανί, το τιμόνι έστένανε και το πλοίο, γυρμένο στο άριστερό πλευρό, άρ-χισε να κουνιέται. Είχαμε ξεκινήσει, είχα σωθή!...

Το κούνημα, άργο κι' ήσυχο στην άρχή, δεν άργησε να γίνει γρήγορο κι' άπότομο. Το πλοίο πήγαινε χορεύοντας και τα κύματα του κτυπούσαν τότε την πλώρα και τότε το δεξι πλευρό.

— Καθήμεν μου Μαντίνα! Είπα πιάνοντας το χέρι του συντρόφου μου.

— Δεν πειράζει, μου αποκρίθηκε, άφου γλύτωσες έσσύ! "Έπειτα ήξερα έγω πως θα είχαμε φουρτούνα. 'Απο τ' άμάξι, έθλεπα τις κορφές των δένδρων να κουνιούνται κι' έ-λεγα: στη θάλασσα θα χορεύουμε. Και νά το!

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα της κα-μπίνας μας.

— "Αν θέλετε ν' αναβήτε άπάνω, μάς είπε ο αδελφός του Μπόμπ, δεν έχετε πιά φόβο.

— Που ύποφέρει κανείς λιγώτερο; ρώτησε ο Μαντίνας.

— Κάτω, εσπλωμένος.

— Εύχαριστώ, θα μείνω εδώ.

Και εσπλώθηκε στο πάτωμα.

— Ο μούτσος θα σάς φέρη ό,τι χρειάζε-ται, είπε ο καπετάνιος.

— Μά να μην άργήση, αποκρίθηκε ο Μα-τίνας, γιατί δεν άντέχω...

— Από τώρα;

— Ού, άρχισα πρό πολλού!...

Θέλησα να μείνω κοντά του, αλλά ο Μα-τίνας μ' έστειλε στο κατάρτιωμα λέγοντας:

— "Εννοια σου για μένα, δεν πειράζει, σου είπα, άφου σώθηκες έσύ. Ποιος θα μου τό-λεγε, πως θα μου έκανε εύχαρίστησι κι' ή ναυτία!

Ανέβηκα στο κατάρτιωμα, αλλά δεν μπό-ρεσα νά σταθώ, παρ' άφου βέβαια καλά μ' ένα σχοινί. "Όσο μακριά μπορούσε νά φθά-νη το μπί στο σκοτάδι της νύκτας, δεν έ-λεπα παρά μια θάλασσα άσπρη από τους άρρους, γέροντας τόσο, που έλεγες πως θα βουλιάζη. 'Αλλά δεν έβουλιάζε, όχι! Σηκω-νόταν πάλι σιγά-σιγά, πηδούσε άπάνω στα κύματα, σπρωχόμενο από άνεμο δυτικό.

Γύρισα πρὸς τὴν ἑρῆρᾱ. Τὰ φῶτα τοῦ λιμα-νίου φαινόταν τώρα σάν ἀμυδρά σημάδια σὺν μαύρῳ καταχνίᾳ καὶ, βλέποντας τὰ ν' ἀ-δυνατοῦν καὶ νὰ χάνονται τὸ ἕνα κατὸν τοῦ ἄλλου, ἀποχαίρεται τὴν Ἀγγλία μὲ τὸ γλυκὸ αἶσθημα τῆς ἀπελευθέρωσής.

— "Αν έξακολουθήσῃ ο ἴδιος αέρας, μου εἶ-πε ὁ καπετάνιος, τὸ βράδυ, ὅχι πολὺ ἀργά, θὰ φθάσουμε στὸ Ἰζινύ. Εἶναι καλὸ καὶκι ἡ «Ἐκλειψις»!

Ὁ λάκερς μέρα στὴ θάλασσα, περισσότερο μάλιστα ἀπὸ μιὰ μέρα, τί θὰ τραβοῦσε ὁ Μαντίνας!... Καὶ νὰ λήῃ πὼς τοῦ ἔκανε τώ-ρα εὐχαρίστησι ἡ ναυτία!

Ὡστόσο πέρασε κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα... Ἀπὸ τὸ κατάρτιωμα κατέβαινα στὴν καμπίνα κι' ἀπὸ τὴν καμπίνα ἀνέβαινα στὸ κατάρτιωμα. "Ἐτοί πέρασα τὶς ὥρες μου. Καὶ μιὰ στι-γμὴ, ἐνῶ μιλοῦσα μὲ τὸν καπετάνιο, αὐτὸς ἀπλάωσε τὸ χέρι του πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ καὶ μοῦ εἰδείξε μιὰ ψηλὴ ἀσπρὴ κολῶνα ποῦ ξε-χώριζε σ' ἕνα φόντο γαλάζιο.

— Τὸ Μπαρφλέρ, μοῦ εἶπε.

Τσακίσθηκα νὰ κατεβῶ, γὰρ νὰ δώσω τὴν καλὴ εἶδησι στὸ Μαντίνα: εἰμαστε στὴ Γα-λία! Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Μπαρφλέρ στὸ Ἰζινύ ἦταν ἀκόμα μεγάλη, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ τριγυρίσουμε ὅλη σχεδὸν τὴν χερσόνησο τοῦ Κοτάντεν, γὰρ νὰ μποῦμε στὸν ποταμὸ Βέρσα.

"Ἐπειδὴ ἦταν ἀργά, δταν ἡ «Ἐκλειψις» ἐ-πλεύρισε στὴν ἀποσάβρα τοῦ Ἰζινύ, ὁ καπε-τάνιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶμε στὸ πλοῖο! κι' ἔτσι μόνον τάλλο πρῶτ' ὅταν ἀποχαίρεται.

Εὐχαρίστησαμε τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπόμπ ὅ-πως ἔπρεπε.

— Ὅταν θελήσετε νὰ γυρίσετε στὴν Ἀγ-γλία, μάς εἶπε μὲ μιὰ δυνατὴ χειραψία, ἡ «Ἐκλειψις» φύγει ἀπὸ δὴν κάθε Τρίτη κι' εἶ-ναι πάντα στὴ διαδρομὴ σας.

Εὐγενικὴ ἡ πρότασι βέβαια, μὰ δὲν εἶχα-με καμμία ὁρεξὶ νὰ τὴν δεχθῶμε, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Μαντίνας, γιὰτὶ δὲν εἶχαμε καὶ κανέ-να σκοπὸ νὰ ξανασχίσουμε τὴ θάλασσα τόσο γρήγορα...

Βγήκαμε στὸ Ἰζινύ μὲ τὰ ρούχα μας μόν-ο καὶ μὲ τὰ ὄργανά μας, — γιὰτὶ ὁ Μα-τίνας εἶχε θυμῆθῃ νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἄρπα μου, ποῦ τὴν εἶχ' ἀφήσει στὴν παράγκα τοῦ Μπόμπ τὴ νύκτα ἐκείνη ποῦ εἶχα πάει στὸ ξενοδο-χεῖο τῆς Μεγάλης Βαλανιδιάς. Οἱ σάκκοι μας ὅμως, μὲ ὅ,τι εἶχαν μέσα, ἔμειναν στ' ἀμάξια τῆς οἰκογενείας Δρίσκολλ. Αὐτὸ μὰς στενοχωροῦσε κάπως, γιὰτὶ δὲν μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε τὴ συνθησμένη μας ζωὴ χωρὶς ποικαμία, χωρὶς κάλτσες καὶ προπάντων χω-ρὶς χάρτι. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ Μαντίνας εἶχε φυ-λαγμένα δώδεκα φράγκα, καθὼς καὶ τὸ μερ-τικό μας ἀπὸ τὴ συντροφία ποῦ εἶχαμε κάμει μὲ τὸν Μπόμπ, εἰκοσιδυὸ σελλίνια, δηλαδὴ εἰκοσιεπτά φράγκα καὶ πενήντα. "Ὅλ' αὐτὰ ἔκαναν σαράντα σχεδὸν φράγκα, ποῦ γὰρ μὰς ἦταν κάτι τί. Ὁ Μαντίνας θέλησε νὰ τὰ δώ-σῃ στὸν Μπόμπ, γὰρ τὰ ἔξοδα τῆς φυγῆς μου!

— Ὅθ' αὐτοὺς ἰδοῦμε κι' αὐτούς, ἐνῶ θὰ ψά-χνουμε γὰρ τὸν «Κύκνο». Πρέπει νὰ φθάσουμε ὅς κανένα ποτάμι ἢ σὲ κανένα κανάλι. Ἀς δοῦμε στὸ χάρτι ποῖος εἶναι ὁ πλησιέστε-ρος ποταμός.

Ἀπλώσαμε τὸ χάρτι στὴ γλῶττὴ τοῦ δρόμου καὶ ζητήσαμε τὸν πλησιέστερο ποταμό. "Ἡ-ταν ὁ Σηκουάνας.

— Ὡραίᾳ εἶπε ὁ Μαντίνας. Νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα.

— Ὁ Σηκουάνας περνᾷ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κἀν αὐτό;

— Ἐχει καὶ πολὺ. Ἀκουσα τὸν Βιτάλη νὰ λὲ πὼς ὅταν θέλουν νὰ βροῦν κανένο, στὸ Παρίσι πρέπει νὰ ψάξουν. Ἀν ἡ Ἀγγλι-κὴ Ἀστυνομία μὲ γυρεῦῃ γὰρ τὴν κλοπὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, δὲ θέλῃ νὰ μὲ βρῇ. Τότε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ σκάσουμε.

— Μὰ μπορεῖ ἡ Ἀγγλικὴ Ἀστυνομία νὰ σὲ πιάσῃ καὶ στὴ Γαλλία;

— Δὲν ξέρω, μὰ ἂν εἴν' ἔτσι, δὲν πρέπει νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι.

— Μὰ δὲν κάνει ν' ἀκολουθῶμε τὸ Ση-κουάνα ὡς τὰ περιχώρα τοῦ Παρισιῶ, νὰ τὸν ἀφήσουμε καὶ νὰ τὸν πάρουμε πάλι πα-ρακάτω; Δὲν ἐννοῶ κι' ἐγὼ νὰ ἰδῶ τὸν Γα-ροφόλη.

— Τὸ πιστεύω!

— Ἀς κάνουμε λοιπὸν ἔτσι. Θὰ ρωτοῦμε τοὺς βαρκάρηδες, τοὺς ναυτοὺς, τοὺς ἐργά-τες στὶς προκυμῖες τοῦ ποταμοῦ! κι' ἐπειδὴ ὁ «Κύκνος», μὲ τὴν βεράντα του, ξεχωρίζει ἀπὸ τὰλλα πλοία, θὰ μὰς πρὸν ἂν τὸν εἶδαν στὸ Σηκουάνα, θὰ τὸν ζητήσουν στὸ Λεί-γρηρ, στὸ Γαρουάνα, σ' ὅλους τοὺς ποταμούς τῆς Γαλλίας ὅς ποῦ νὰ τὸν βροῦμε.

Δὲν εἶχα νὰ προσβάλω ἀντιρρήσεις στὸ σγέ-διο αὐτὸ τοῦ Μαντίνα. Κι' ἀποφασάσαμε νὰ πᾶμε στὸ Σηκουάνα, γὰρ ν' ἀκολουθῶμε τὶς ὁδοὺς τοῦ πρὸς τ' ἄπάνω.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὰς δέχθηκε μὲ καλωσύνη ὁ ἀδελφός
τοῦ Μπόμπ.

Β'.

Όταν κάποια ξένη, εἶπε στὴν Γοργύ, τὴν γυναῖκα τοῦ ἡρώικου βασιλέα Λεωνίδα, ποῦ τὸ ὄνομα τοῦ γραφτοῦ με ἀνε-ξίτηλα γράμματα στὶς θερμο-πύλες, ὅτι ἀπὸ ὅλες τὶς γυ-ναῖκες τῆς Ἑλλάδος μόνον οἱ Λακωνεὺς ξεουσίαζον τοὺς άν-δρες τῶν, ἡ ὑπερήφανη Σπαρ-τιάτισσα ἀπάντησε ἀγέρωχα:

«Ἀλλὰ καὶ μόνον ἐμεῖς οἱ Λακωνεὺς γεννοῦμε ἄνδρες».

Στὴν λακωνικὴ αὐτὴ ἀπό-κρισι βρισκεται ὁλόκληρο τὸ πνεῦμα τῆς ἀγωγῆς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Ὁ νομοθέτης ποῦ συνέλαβε τὴν ἰδέα, τὴν μακρινὴ ἐκείνη ἐ-ποχὴ, νὰ διαπλάσῃ μιὰ κοινω-νίᾳ σύμφωνα μὲ ὀρισημένες ἀντι-λήψεις, δὲν περιορίστηκε σὲ ἡ-μιμετρα. Ἐπίασε τὸ ζήτημα ἀ-πὸ τὴν ρίζα του. Δὲν καθώρισε ἀπλῶς τὴν ἀγωγὴν τοῦ παιδιοῦ. Προχώρησε περισσότερο. Θέλη-σε τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῇ νὰ εἶναι γερὸ, ὥστε νὰ μπορῇ ν' ἀ-νατραφεῖ αὐστηρᾷ. Γὰρ τοῦτο φρόντισε μαζί μὲ ὅλα καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα ν' αναβρεθῇ τὶς νέες τῆς Σπάρτης κατὰ τέτοιον τρό-πο, ὥστε νὰ ἐξελλισσῶνται σὲ ἡ-τερες γερές, ὕγιεις, ἱκανές γὰρ τεκνοποιεῖ καὶ σύγχρονα ἀξίες ν' ἀνατρέφουν καὶ ν' ἀνεχθῶν τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν τους ἔτσι ποῦ ἄρμυζε στὸ αὐστηρὸ καὶ λιτοδαῖτο πνεῦμα τῆς Σπαρτιατικῆς κοινότητος.

Γὰρ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, ὁ νο-μοθέτης ἔδωκε τελειῶς ἀντίθετη ἀγωγὴν στὶς νέες τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τὴν ἀγωγὴν ποῦ ἐβίβετο σ' αὐτὲς στὶς ἄλλες πολιτείες τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ νέα στὴ Σπάρτῃ ἀντρέψ-φετο ἐλεύθερα καὶ σχεδὸν ὁ-μοια μὲ τοὺς νέους.

Ἐνῶ στὶς ἄλλες πόλεις οἱ νέες ἦταν κλεισμένες μέσα στὸν γυναικωνίτη καὶ δὲν μβαδιναν παρὰ πᾶς νὰ ὑφαίνον, οἱ Σπαρ-τιατισσὲς, ἐγυμνάζονταν ὡς καὶ οἱ νεοί. Ἡ καθηστική ζοῇ ποῦ ζοῦσαν οἱ νέες στὶς ἄλλες Ἑλληνικὲς πόλεις ἦταν ἀγνώ-

στη στὴ νέα τῆς Σπάρτης. Ἡ Σπαρτιατισσὴ ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ν' ἀναπτύξῃ τὸ σῶμα τῆς, νὰ γίνῃ εὐρωστη καὶ δυ-νατὴ.

Ἡ Σπάρτῃ ἤθελε γυναῖκες—μητέρες. Γὰρ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἐνδιέφεροτο καὶ πολ-ύ. Ὅχι μόνο γιὰτὶ ἦταν ἀ-πλὴ ἡ ζωὴ τῶν Σπαρτιατῶν κι' ἡ φροντίδα τοῦ νοικοκυριοῦ δὲν ἦταν μενάλῃ, μὰ κι' ἀκόμα γιὰ-τὶ ὁ νομοθέτης γνώριζε πὼς τὰ ὑφαντὰ καὶ τὶς σπιτικές δου-λειές μπορεῖ σ' ἀνάγκη νὰ τὶς κάνουν κι' οἱ ἄνδρες, δὲν μπο-ροῦσαν ὅμως αὐτὲς νὰ δώσουν γνήσια καὶ ἀρίτια Σπαρτιατό-πουλα ὅπως ἐκείνος ἤθελε.

Τὰ κορίτσια λοιπὸν τῆς Σπάρτης ἀντρέφοντο λιτὰ καὶ αὐστηρὰ ὅπως καὶ οἱ νεοί.

Τὰ κορίτσια ἐπαίρναν μέρος στὰ γυμνάσια τῶν ἀγοριῶν κι' ἔτσι μάβαιναν νὰ ἐκτιμῶν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Τὸ κάλλος προσπαθοῦ-σαν νὰ τὸ πετύχουν καὶ νὰ τὸ ἀναπτύξουν μὲ τὴν ἀσκήσι τοῦ σώματος κι' ἀπέφευγαν τὰ ψευ-τικά καὶ βλαδερὰ κοσμητικά. Τὰ ὄρῳματα καὶ τὰ φτιασίδια ἔθεωροῦντο ἀνάξια γιὰ μιὰ πραγματικὴ καὶ γνήσια Σπαρ-τιατισσὴν καὶ γενικά γιὰ κά-θε Σπαρτιάτισσα. Ὅσοι δὲ τολ-μοῦσαν νὰ κατασκευάσουν μέσα στὴ Σπάρτῃ καλλυντικὰ ἐξωρι-ζοντο, γιὰτὶ, ὅπως ἄνδρες ἡ σχετικὴ ἀγραφή παράδοσι, χα-λοῦσαν λέει τὸ λάδι.

Αὐτὸ ποῦ συνέβη στὰς Ἀθη-νας μὲ τὴν γυναῖκα τὸ Ἰοχάρι-να, ποῦ ἔφησε μέσα στὸ πατρι-κό της σπῆτι δεκαπέντε ὁλόκλη-ρα χρόνια τόσο περιορισμένα, ὥστε δὲν ἤξερε παρὰ μόνο νὰ

κλώθῃ, νὰ ὑφαίνῃ καὶ νὰ δίδῃ στὶς ὑπηρετρίες τῆς δουλειᾶ γιὰ νὰ ὑφαίνον, δὲν μπορούσε νὰ συμῆθ ποτὲ στὴ Σπάρτῃ.

Στὴ Σπάρτῃ ἡ νέα ἐγυμνάζε-το στὶς παλαίστρες. Ἡ ἀγωγὴ τῆς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑστερῇ σὲ τι-ποτε τοῦ ἀρρενοῦ. Ἀγῶνες δρό-μου ὠρῳαζόντο μεταξύ νεανί-δων, συμμετείχον σὲ πομπές καὶ χορεύαν καὶ τραγοῦδσαν μπρο-στὰ τὸν λαόν.

Τὰ μυρμένα θερμὰ λουτρά, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς νέους, ἦσαν ἀγνώστα στὶς νέες. Ἐλοῦντο, ὅ-πως καὶ οἱ ἄνδρες, μόνο στὰ κρύα καὶ γάργαρα νερὰ τοῦ Εὐ-ρώτα.

Ἐτοί ἡ μαλακὴ ζωὴ ἦταν ἀ-γνωστὴ στὶς γυναῖκες τῆς Σπάρ-της. Ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες, ἦσαν καὶ ἐκείναι λιτές. Ἡ πολυτέλεια στὴν φορεσία τους ἦταν ἀγνώ-στη. Τὰ ρούχα τῶν δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ ρούχα τῶν ἀνδρῶν. Μέ-σα στὸ σπῆτι οἱ γυναῖκες φοροῦ-σαν μόνον τὸ χιτῶνιον, οἱ δὲ νέες παρθένες φοροῦσαν μόνον αὐτὸ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Καμμία ἀνθηκότης δὲν ὑπῆρ-χε στὶς σχέσεις τῶν νέων μὲ τὶς νέες καὶ δὲν ἔθεωρεῖτο καθόλου ἀπρεπὸ νὰ βλέπουν στοὺς ἀγῶνες ἀπὸκτῆσι παιδιῶν, ὁ νομοθέτης ἐθέσπισε τὸν ὑποχρεωτικὸ γάμο κι' ἐπέβαλε βαρεῖες τιμωρίες στοὺς ἀγάμους. Ἐτοί ἡ ἀγάμια ἀποτελοῦσε ἀτίμια στὴν Σπάρ-τῃ. Ὁ ἀγάμος ἐστερέον τοῦ δι-καϊώματος νὰ παρίσταται στὶς γυμνοπαιδίες, καθὰς καὶ τὶς δι-αφορὲς ἄλλες ἐνδείξεις τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ποῦ ἀπελάμβαναν οἱ πρεσβύτεροι.

Ἀντίθετα οἱ πολυτεκενοὶ ἐπρο-στατεύοντο ἰδιαίτερας καὶ τοὺς ἀπενέμοντο ἰδιαίτερες τιμές.

I. N. B.

Ἡ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ φιλοτε-λιστοῦ, ὅταν πρόκειται νὰ ἐπι-κολλήσῃ τὸ γραμματόσημον εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν τοῦ λευκώμα-τος του εἶναι, ὅπως ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον, τὸ κα-θάρισμα αὐτοῦ, ἔάν εἶναι σφρα-γισμένον, καθ' ὃν τρόπον ὑπεδεί-ξαμεν. Ὑστερα ἀπ' αὐτό, ἀπὸ τὰ διάφορα ὅμοια γραμματόση-μα τῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ τύπου θὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ καλλίτερον. Δηλαδὴ νὰ ἐξῇ ὅλα τὰ δοντάκια του, νὰ εἶναι γερὰ καὶ νὰ εἶναι ἐλαφροσφραγισμένο. Τὰ γραμμα-τόσημα μὲ βαρὺ σφράγισμα ἡ μὲ δύο σφραγίδας πρέπει ν' ἀπο-φεύγονται ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς συλλογῆς. Ἐκτὸς ἐάν τοποθε-τοῦνται προσωρινῶς διὰ τὴν Εὐρώ-πην. Τὰ γραμματόσημα, ὅπως ἐ-γράψαμεν, εἶναι λεπτὸν εἶδος, καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ πιάν-ουμε μὲ τὸ χέρι μας, διὰ νὰ μὴ τὰ καταστρέψωμεν ἄθελα. Διὰ δὲ τὸ κάλλημα αὐτῶν εἰς τὴν συλλογὴν μας, τοσάζουμε τὸ χαρτάκι, ποῦ εἶναι γνωστὸ φι-λοτελικῶς ὡς papier gomme, εἰς δύο ἄνισα μέρη. Καὶ τὸ μὲν μ-κρότερον ἐπικολλῶμεν ἐλαφρὰς εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὀπίσθιας ἐπιφανείας τοῦ γραμματοσήμου, τὸ δὲ ἄλλο ἐπίσης ἐλαφρὰς ἐπὶ μιαν γωνίαν τοῦ γραμματοσήμου

μόνον. Ὅλα τὰ παράπονα τῶν φι-λοτελιστῶν διὰ τὸ βαρὺ σφράγι-σμα λαμβάνονται ὅπ' ὄντι ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, εἰς τὸ ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν γραμμῶν τῶν διαφόρων ταχυδρ. σημάτων, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἐλαφρότερον σφράγισμα.

Όταν λοιπὸν ἐκλέξωμεν τὸ γραμματόσημον διὰ τὴν συλλο-γὴν μας, τέλειον ὅσο πᾶσαν φι-λοτελικὴν ἀποψιν, θὰ τὸ κολλή-σωμεν εἰς τὴν συλλογὴν μας μὲ τὴν βοήθειαν μικρὰς λαδίδος ει-δικῆς, μεταλλινῆς, καὶ τὸν μι-κρὼν γομαρισμένον χαρτίων, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ φιλοτελικά καταστήματα. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ φιλοτελικά εἰ-δὴ προέρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώ-πην. Τὰ γραμματόσημα, ὅπως ἐ-γράψαμεν, εἶναι λεπτὸν εἶδος, καὶ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ πιάν-ουμε μὲ τὸ χέρι μας, διὰ νὰ μὴ τὰ καταστρέψωμεν ἄθελα. Διὰ δὲ τὸ κάλλημα αὐτῶν εἰς τὴν συλλογὴν μας, τοσάζουμε τὸ χαρτάκι, ποῦ εἶναι γνωστὸ φι-λοτελικῶς ὡς papier gomme, εἰς δύο ἄνισα μέρη. Καὶ τὸ μὲν μ-κρότερον ἐπικολλῶμεν ἐλαφρὰς εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ὀπίσθιας ἐπιφανείας τοῦ γραμματοσήμου, τὸ δὲ ἄλλο ἐπίσης ἐλαφρὰς ἐπὶ μιαν γωνίαν τοῦ γραμματοσήμου

νὰ τὸ ἀποσπάσωμεν χωρὶς οὔτε τὸ γραμματόσημο νὰ ὑποστῇ βλάβῃ, οὔτε καὶ τὸ λευκώμα.

Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς ἐ-πιλογῆς τοῦ γραμματοσήμου διὰ τὴν συλλογὴν μας ἀναπτύσσεται ἐξαιρετικὴ ἡ παρατηρητικότης τοῦ συλλεκτή, ἡ συγκεντρωμένη προσοχὴ τοῦ ὁποῖου εἰς τὸ πρὸς ἐπικολλήσιν γραμματόσημον θὰ ἀνακαλύβῃ καὶ τὰς τυχόν πα-ραλλαγὰς τοῦ ἡ λάθῃ. Καὶ κα-τόπιν συνηθεῖς τὸ μάτι καὶ τὰ ἀνακαλύπτει μόνον του.

Σημειώσωμεν μερικὰ λάθη ὁ-σκολα, εἰς τὰ πλέον εὐρύτατα κυκλοφοροῦσαντα Ἑλληνικά γραμ-μάτοσημα, τῆς σειρᾶς 1927, τῆς καλουμένης «τοπία». Εἰς αὐτὴν, ὅπως εἶναι γνωστὸν, τὸ γραμμα-τόσημον τῆς μίαις δραχμῆς παρί-στα τὸ Θεσσίον, τῶν τριῶν δρα-χιμῶν τὸ θωρηκτὸν «Ἀβέρωφ» καὶ τῶν 5 δραχμῶν τὴν Ἀκαδη-μίαν. Καὶ τὰ τρία αὐτὰ εἶναι δι-χρώμα, καὶ ἐπομένως ἐξετυπώθη-σαν δύο φορές εἰς τὸ πιαστήριον. Τὴν πρῶτην ἐτυπώθῃ τὸ πλά-σιον καὶ τὴν δευτέραν ἡ εἰκὼν τοῦ κέντρου τοῦ γραμματοσήμου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν τύπωσιν ἐν φύλλον ἀ-πὸ κάθε εἶδος τοῦ γραμματοσή-μου αὐτοῦ ὁ ἐργάτης ἔβαλεν εἰς τὸ πιαστήριον ἀνάποδα, καὶ ὁ-λόκληρον τὸ φύλλον ἐξετυπώθῃ, ὅπως λέγεται φιλοτελικῶς centre renverse. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Δη-

Καλὲς μητέρες, γνώριζαν ν' ἀνατρέφον τὰ παιδιά τους, ὡς ὅτου ἡ πολιτεία θ' ἀνελάμβανε τὴν ἀγωγὴν τους.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀντρέφον-το οἱ περίφημοι ἐκείνης Σπαρ-τιάτισσες μητέρες, ποῦ ὅταν ἔδι-ναν τὴν ἀσπίδα στὸν ἄντρα ἡ τὸ παιδί τους, τοῦ ἐβίδαν μόνο μὴ συμβοῦλη: «Ἡ τὰν ἡ ἐπὶ τὰς». Ἐτοί ἀντρέφοντο οἱ μητέρες ἐ-κείνες, ποῦ ὅταν τοὺς ἀνῆγγελ-ναν ὅτι τὸ παιδί τους σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, ρωτοῦσαν νὰ μά-θουν ἂν τὸ θανατηφόρο τραῦμα τὸ ἔλαδαν στὸ στήθος ἢ στὴν πλάτη. Ἀκόμα ἔτσι ἀντρέφον-ταν οἱ γυναῖκες ποῦ δὲν καταδε-χόντουσαν νὰ πάρουν ἄνδρα τους ἐκείνον ποῦ θὰ κατηγορεῖτο γιὰ δειλός.

Ἐκτὸς τούτου οἱ νέες δὲν ἐ-

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑ

«Ο κάθε άνθρωπος δεν είναι μόνος του. Έκτελεί μίαν εργασία και μαζί με τους ανθρώπους οι οποίοι εκτελούν την αυτήν εργασία και έχουν τα αυτά συμφέροντα και τās αὐτάς σκέψεις, τās αὐτάς ανάγκες, ἀποτελεῖ ἓν σύνολον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Κάθε φορά από αυτή τη σελίδα στέλνω τη σκέψη μου σε σένα και προσπαθώ με κάθε μέσο και με κάθε τρόπο να επικοινωνήσω μαζί σου. Ἀγωνίζομαι μ' ὅλη μου τη δύναμη, μ' ὅλη μου την τρυφερότητα για σένα και μ' ὅλο μου τὸν ἐνθουσιασμό για τὸ ἔθνικὸ μας σημερινὸ ζήτημα νὰ φθάσω ὡς τὸ κατώφλι τῆς ψυχῆς σου καὶ νὰ μιλήσω μετὰ τὸ βαθύτερό σου ἐγώ, ἔτσι πολὺ κοντά, πολὺ μυστικά! Θέλω νὰ σε κάνω νὰ νοιώσης ἀληθινὰ τὴν ἐποχὴ μας ὅχι μονάχα στὰ ἐξωτερικὰ τῆς φαινόμενα, ἀλλὰ πρὸ πάντων στὴν ἐσωτερικὴ τῆς ὕψι, στὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ὑπόστασι, γιατί εἶναι μιά σπάνια ἐποχὴ, πού θὰ γίνῃ σταθμὸς στὴν ἐθνικὴ καὶ φυλετικὴ μας ἱστορία. Τέτοιες ἐξαιρετικὲς ἐποχὲς ἀπαιτοῦν ἀμειλίκτα καὶ ἐξαιρετικούς ἀνθρώπους, δυνατοὺς χαράκτες. Κι' ἀφοῦ ξέρουμε ὅτι ἕνας χαρακτήρας φικιάνεται, δὲν εἶναι κάτι δεδομένο, δηλαδὴ δὲν γεννιέται (ἐκτός ἀπὸ μερικές κληρονομικὲς σωματικὲς καὶ ψυχικὲς προδιαθέσεις πού μποροῦν ἄριστα ὡς καλὲς νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ ὡς βλαβερὲς νὰ καταπολεμηθοῦν) ἀλλὰ γίνεταί, γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μαζί νὰ ἀγωνιστοῦμε γιατὸ τὸ φικιάσιμο χαρακτήρος ἐλληνικοῦ, ἀναγκαίου γιατὴν ἐποχὴ μας. Ὅταν ὁ Ἀρχηγός μας, σὰν μεγάλοπνοος Διαλαλητής, μᾶς ἀνήγγειλε τὸ ξημέρωμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μᾶς τὸ ἐδήλωσε φανερά, ὅτι σήμερον χρειάζεται πλάι του γιατὴ τὴ μελλοντικὴ Ἑλλάδα νέους ἀνδρας καὶ νέες γυναῖκες, διαφορετικούς ἀπὸ τοὺς τῆς περασμένης ἐποχῆς. Χρειάζεται ἕναν νέον τύπον ἀνθρώπου μετὰ τὸν ὅποιον νὰ συνεργασθῇ θέτοντας τὰ θεμέλια ἐνὸς νέου πολιτισμοῦ. Πέρασαν μόλις τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ μετὰ χαρὰ διαθλέπουμε τὰ πρῶτα σημάδια

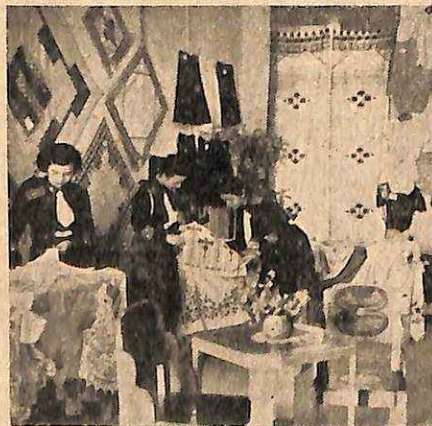
τῆς γερῆς του θελήσεως γιατὴ τὴ δημιουργία αὐτῆ τοῦ νέου ἀνθρώπου ἐλληνικοῦ τύπου. Ἐνὸς ἀνθρώπου, πού ἴσως στὴν ἀργότερη συστηματικὴ του τελειοποίησιν δὲν γνώρισε ἡ ἐλληνικὴ Φυλὴ. Συναντοῦμε κάθε μέρα σὲ διάφορες κινήσεις καὶ πράξεις τῆς νεολαίας τὰ χνάρια καὶ τῆς γραμμῆς μιάς μεγαλειώδους μελλοντικῆς εἰκόνας. Γιατὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ μικρὲς προσφορές, οἱ αὐθόρμητες θυσίες, οἱ ἠθικὲς ἀνωτερότητες, οἱ ἐνδείξεις ἀληθινῆς ἀλληλεγγύης, ἡ βαθεῖα τοῦ συνόλου ἐπίγνωσι, ἀκόμα τὸ χάρισμα τοῦ ἀνωτάτου θεικοῦ δώρου τῆς ζωῆς γιατὸ σκοπὸ; Εἶναι τὸ σκίτσο τοῦ μεγάλου ταμπλῶ πού θὰ μᾶς παρουσιασθῇ αὐριο σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο γεμάτο φῶς καὶ λάμψι νὰ φωτίσῃ καὶ νὰ καταγάσῃ σὰν προβολέας τὸ νέο μας πολιτισμὸ δείχνοντας τὴν ἀκατάλυτη τῆς ἐλληνικῆς Φυλῆς οὐσία καὶ τὴν ἀνίκητη θέλησιν τοῦ Ἐνὸς πού γέννησε ἡ ἐποχὴ μας γιατὴ νὰ ξεχώσῃ καὶ νὰ φέρῃ στὸ φῶς καὶ στὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνώτατης τῆς Φυλῆς αὐτῆς ἀρετῆς, πού θαύμασε ἕνας κόσμος.

Φυσικὰ δὲν πάγει ἡ σοβαρὴ καὶ μετέλεια ἐπίγνωσι τοῦ σκοποῦ τῆς σημερινῆς νέας γενεᾶς γιατὴ νὰ προκαλέσῃ ἐπίδειξιν στὸν κόσμο. Σκύβει στὸ ἐσωψυχὸ τῆς καὶ κατανοεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Ἀπὸ κεῖ ξεκινώντας ἐτοιμάζεται γιατὴ τὰ νέα θαύματα.

Τῆς σκέψεις αὐτῆς μοῦ γέννησε προχθὲς μιά γιορτὴ τῆς ἐργαζομένης Φαλαγγίτισσας στὸν Πειραιᾶ. Σεμνὴ, σοβαρὴ, ἀπλὴ γιορτὴ! Ἔτσι ὅπως καὶ ἡ μέρα τῆς 4ης Αὐγούστου γιατὴ τὴν ὁποία γίνονταν, ἡ μέρα τῆς μεταστροφῆς τῶν πραγμάτων, τῶν ψυχῶν καὶ

τῶν πνευμάτων. Πάνω στὴν ταράτσα τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλάς», κοντὰ στὸν οὐρανὸ μετὰ φτερωμένη σκέψι, γιῶρταζε ἡ δουλεύτρια Φαλαγγίτισσα τὴν μέρα πού δίνει τὴ σφραγίδα στὴ σημερινὴ τῆς ζωὴ καὶ στὴν αὐριανὴ συνέχισί τῆς ὡς γυναίκας καὶ μητέρας. Ἕνας ὁμαδικὸς συγκρατημένος ἐνθουσιασμός, μιά αὐθόρμητη συνολικὴ ψυχικὴ προσφορά. Κάτω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τῆς ψυχῆς τῶν καλῶν Ἑγερτῶν-Σμιλευτῶν τῆς ἐλληνικῆς νεανικῆς ψυχῆς (στὴν πρώτη γραμμὴ ὁ ἀκούραστος Κ.Ε.Ν. καὶ ἡ Διοικήτρια κ. Λ. Μαντζούφα πού σὰν ἀμπτωτὶ καὶ παλῖρροια ξεσποῦσε ἀπάνω τῆς ὁ ἐνθουσιασμός ὁμαδικῶν ἐκδηλώσεων μετὰ: Δὲν ζητοῦμε ἄλλο μηδὲν — νὰ μᾶς ζήσει ὁ Κ.Ε.Ν., ἡ Οὐφα, Οὐφα, ζήτω ἡ κυρία Μαντζούφα!) καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου πού πλημμύρισε τὴν ταράτσα, ἔδειξε ὅπως εἶπα καὶ πρωτῆτερα ἡ ἐργαζομένη Φαλαγγίτισσα τὴν νέα τῆς ψυχικὴ κατεύθυνσι. Δικαίως τὴν ἀναμφισβήτητὴ ἀλήθεια: Ὅταν ἕνα δέντρο τὸ ποτίσῃς, τὸ κλαδέψῃς, τὸ φροντίσῃς, θὰ σοῦ ἀποδώσῃ καρπούς. Καὶ ἡ ἐργαζομένη Φαλαγγίτισσα φανέρωσε προχθὲς, ὅτι δὲν εἶναι πιά ἕνα ἄτομο ἀφισμαστὸν στὴν μηδαμινὴ του δύναμη καὶ τύχη, ἀλλὰ μιά ὁμαδικὴ θέλησι, μιά συντονισμένη μετὰ τὸ σύνολο γραμμὴ, μιά δύναμη γιατὴ νέες δημιουργίες. Τὸ ἀπέδειξε μετὰ τὴν ὁμαδικὴ ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικὴ ἀπαγγελία τῶν διαφόρων ὕμνων τῆς δουλειᾶς, μετὰ τὸν πεπαιρωμένον ὁμαδικὸ λαϊκὸ χορὸ, μετὰ τὸ καλοθαμμένο δημοτικὸ τραγοῦδι. Λίγη φροντίδα, λίγος κόπος χρειάστηκε γιατὴ νὰ μῆναι καὶ τὸ ἐργαζόμενο κορίτσι στὴν κόλπῃ τοῦ ρεύματος πού εὐεργετικὰ δροσιζε τὴ χώρα μας. Φανερά καὶ χωρὶς λοξοδρομήσεις μᾶς ἐδήλωσε τοὺς σκοποὺς τῆς στὸ ἴσως ὅχι τόσο τεχνικὸ ὅμως ἀπὸ τὴν καρδιά γραμμένο σκηνικὸ σκίτσο «Μιά παραμονὴ τῆς 4ης Αὐγούστου». Ξέρει τώρα ὅτι ἡ «εὐλογία τῶν ἐλληνικῶν χειρῶν» εἶναι τῶν δικῶν τῆς χειρῶν ἡ δρᾶσι καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ χέρια σὲ μυριόδιπλῃ ἐπανάληψι χτίζουν ποικιλότροπα τὸ ὠραῖο Παλάτι τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ σύμφωνα μετὰ τὸ σχέδιον πού χάραξε στὸ μεγάλο του ὄραμα ὁ Ἀνθρώπος τῆς Μεγάλῃς Ἑλληνικῆς Ἐποχῆς.

Σ. Καρ.

Γ'. ΧΡΩΜΑ, ΧΡΟΙΑ, ΑΠΟΧΡΩΣΙΣ, ΤΟΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κάθε σῶμα ἀναλόγως τῆς φυσικοχημικῆς του συνθέσεως ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκλέγῃ, νὰ ξεχωρίζῃ, νὰ ἀναλύῃ τῆς φωτεινῆς ἀκτίνες πού δέχεται καὶ ἄλλες ἀπ' αὐτῆς ν' ἀπορροφᾷ καὶ ἄλλες νὰ ἐπιστρέφῃ, νὰ διαχέῃ στὴν ἀτμόσφαιρα. Γι' αὐτὸ κάθε σῶμα στὸν κόσμον ἔχει δικὸ του φυσικὸ χρῶμα. Τὰ χρώματα εἶναι ἄπειρα ὅπως ἄπειρος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων σωμάτων καὶ οὐσιῶν. Μποροῦμε ὅμως νὰ ἐξουδετερώσουμε τὸ φυσικὸ χρῶμα ἐνὸς ἀντικειμένου καὶ νὰ τοῦ δώσουμε ἄλλο χρῶμα. Αὐτὸ γίνεται μετὰ τὴ βαφή, τὴ ζωγραφικὴ κλπ.

Ὅταν ἕνα ἀντικείμενον εἶναι π.χ. λευκὸ καὶ θέλουμε νὰ φαίνεται κόκκινο, τότε τὸ βάφουμε μετὰ μιά οὐσία ἱκανὴ νὰ ἀκτινοβολῇ κόκκινες ἀκτίνες, δηλαδὴ νὰ ἀπορροφᾷ ὅλες τῆς ἄλλες

ἀκτίνες τοῦ φωτός πού δέχεται ἐκτός ἀπὸ τῆς κόκκινες πού ἐπιστρέφει καὶ διαχέει στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὅταν θέλουμε νὰ ἐξαιρέσουμε τὰ χρώματα καὶ πρὸ πάντων τὴν καθαρότητα τῶν ἀκτίνων, τῆς παραβάλλουμε μετὰ τῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος. Στὸν κόσμον εἶναι πολὺ σπάνια τὰ σῶματα πού ἀκτινοβολοῦν ἀκτίνες φυσικῶς ἀπλῆς, καθαρῆς, μονοχρωματικῆς ὅπως οἱ ἀκτίνες τῶν διαφόρων ὁμάδων, ξεχωριστὰ τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος.

Ὅταν λέγουμε γιατὴ ἕνα σῶμα ὅτι εἶναι κόκκινο π.χ. ἡ γαλάζιο, στὴν πράξι μπορεῖ τὸ σῶμα αὐτὸ ν' ἀντανακλᾷ, νὰ ἀκτινοβολῇ καὶ ἄλλες ἀκτίνες μαζί μετὰ τῆς γαλάζιες ἢ τῆς κόκκινες. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ περισσότερες εἶναι γαλάζιες καὶ κόκκινες, γι' αὐτὸ τὸ σῶμα φαίνεται κόκκινο ἢ γαλάζιο.

Ἀς υποθέσουμε ὅτι ἔχουμε δύο σῶματα γαλάζια καὶ ὅτι τὸ ἕνα ἀκτινοβολεῖ καθαρῆς γαλάζιες ἀκτίνες μαζί μετὰ λίγες κόκκινες καὶ τὸ ἄλλο γαλάζιες μετὰ ἀσθονότερες κόκκινες. Τὸ χρῶμα τοῦ πρώτου θὰ εἶναι πιὸ ἐντονα γαλάζιο, δηλαδὴ καθαρώτερον ἀπὸ τὸ δεύτερον. Τὰ δύο αὐτὰ γαλάζια σῶματα ἔχουν διαφορὰ χροῖα.

Ἡ γαλάζια χροῖα τοῦ πρώτου ἔχει μεγαλύτερη ἔνταση. Γιὰ τὰ δύο αὐτὰ σῶματα θὰ ποῦμε ἐπίσης ὅτι ἔχουν ἀπὸ χρωστικὴν κοκκινωπή.

Ἡ χρωματικὴ ἔντασις τοῦ αὐτοῦ χρώματος διαφέρει ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα. Οἱ ἀκτίνες πού συνοδεύουν τῆς κύριες ἀκτινοβολίας διαφέρουν ἐπίσης σὲ ποσότητα καὶ σὲ εἶδος ἀπὸ σῶμα σὲ σῶμα.

Ἀκατάβλητο δέλ- γητρο.

Ἔλαχε νὰ παρατηρήσετε ὅτι πολλὲς φορές ἕνα νόστιμο ἢ καὶ ὠραῖο κορίτσι γίνεται ἀντιπαθητικὸ, γιατί συνήθιζε νὰ εἶναι κατσοφισμασμένο; Ἀγαπητῆς μου φίλες, δὲν μορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο εἶναι ὠραῖο γιὰ ἕνα νέο κορίτσι νὰ εἶναι εὐθύμο, γε-

λαστό γιατὴ ν' ἀκτινοβολῇ χαρὰ γύρω του.

Ἡ εὐθυμία εἶναι ἕνα θελγντὸ ἀκατάβλητο κι' ἕνα ὅπλο δυνατό γιατὴ τὴν ἐπιτυχία στὴ ζωὴ.

Ὅταν μέσα στὰ μάτια σας λάμψῃ τὸ φῶς τῆς ψυχῆς σας, τῆς νεανικῆς, πού πλατεῖα τὰ φτερά τῆς ἀνοίγουν γιατὴ τολμηρὰ ὁρᾷ, ὅταν στὸ πρόσωπό σας ἐξαπλώνεται ἡ αὐτοπεποίθησι γιατὴ μελλοντικὲς ἐπιτυχίες, πού θὰ δημιουργήσετε οἱ ἴδιες μετὰ τὴ θέλησι καὶ τὴν ἐργασία σας, δίνετε καὶ στὸν ἀπέναντί σας νὰ νοιώσῃ ὅτι ἔχει ἀπέναντί του μιά δυνατὴ ψυχὴ, πού ὅτι κι' ἂν συμβῇ θέλει ν' ἀντιβῇ μετὰ ἑαυτὸς τῇ ζωῇ καὶ τὸν γύρω τῆς κόσμου. Τότε τὰ ἐμπόδια εἶναι μικρότερα καὶ οἱ ἐπιτυχίες πιὸ δυ-

Κηλίδες σκουριάς.

Πολλὲς φορές μᾶς δυσχεστεῖ ἡ παρουσία μιάς κηλίδας πάνω σ' ἕνα ἀσπυλο σινδόνι ἢ τραπεζομάνδηλο. Εἶναι σὰν μιά ἀνορθογραφία μέσα σ' ἕνα φροντισμένο χειρόγραφο. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσπαθοῦμε νὰ κρατοῦμε τὰ ρούχα μας, ὅσο τὸ δυνατό, χωρὶς κηλίδες. Αὐτὸ φανερώνει τὴν καλὴν νοικοκυρά καὶ τὸ περιποιημένο σιντί.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσουμε τὴ σκουριά ἀπὸ τὰ λευκὰ ὀφθαλματὰ, τὰ πάνινα ἢ τὰ βαμβακερά, βρέγουμε τὴν κηλίδα, τὴν πασπαλίζουμε μετὰ κονιοποιημένο sel d'oseille δηλ. ὅλας τοῦ ὀξελικοῦ ὀξέος καὶ τὴν ἐκθέτουμε στὸν ἀπὸ βράζοντος ὕδατος ἢ στὸν ἥλιο ἢ ἐπὶ ζεστοῦ ἀντικειμένου. Περωνίτας διὰ τοῦ sel d'oseille ὁ ἀτμός τοῦ ὕδατος ἐξατμίζει τὸ ἔλας τὸ ὁποῖον παρασύρει τὴ σκουριά. Εὐθὺς ὅμως ὡς ἐξαφανισθῇ ἡ κηλὶς, εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεπλυθῇ πολὺ καλὰ μετὰ καθαρὸ νερὸ τὸ μέρος πού ἐβάλαμε τὸ sel d'oseille, διότι διαφορετικὰ τὰ ἀσπρόρουχα θὰ καί.

Οἱ κηλίδες σκουριάς προέρχονται συχνότατα ἀπὸ μαύρη μελάνη ἢ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ τοῦ ὕφρου ἀσπρόρουχου μετὰ σίδερο ὅχι γαλβανισμένο.

Οὐσιώδης παρατήρησις. Τὸ sel d'oseille εἶναι σφοδρὸν δηλητήριον. Μὴν κάνετε χρῆσιν αὐτοῦ, ὅταν ἔχετε πληγὲς στὰ χέρια. Προσοχὴ ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιά.

νατές. Τότε οἱ μέρες κυλοῦν ὅχι βαρεῖες καὶ ἡ ζωὴ γίνεται πιὸ εὐχάριστη.

Ἡ εὐθυμία εἶναι τὸ καλλίτερον καλλυντικὸν γιατὴ κάθε γυναίκα πρὸς ὅσον, ἀλλὰ πρὸ πάντων γιατὴ τὸ νεανικὸ εἶναι ἀπαραίτητο προσόν.

Κρέμα με μέλι.

Δόσις: 5 αὐγά, 1/2 κεσὲ μέλι, 4 κεσέδες καυτὸ γάλα, μία πρέζα κανέλλα σκόνη, μία πρέζα ὀξυς.

Ἐκτέλεσις: Κτύπησε τὰ αὐγά κρόκους καὶ ἀσπρά μαζί, ὅχι ὅμως τόσο πολὺ ὥστε νὰ ἀφίσουν. Πρόσθεσε τὰ ὑπόλοιπα ὀξυς, ἀνάκατεψε καλὰ καὶ ψῆσε τὸ σὲ μέτριο φούρνῳ μέσα σὲ ἀτομικὲς φόρμες. Οἱ φόρμες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ψησίματος πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ ταῖμ με νερό.

ΠΑΓΩΤΟ ΜΕ ΜΕΛΙ

Δόσις: 150 δράμια γάλα, 6 κρόκους αὐγῶν, 1 κεσὲ μέλι, 150 δράμια κρέμα γάλακτος.

Ἐκτέλεσις: Ζέστανε τὸ γάλα. Κτύπησε μαζί τὸ μέλι καὶ τὰ αὐγά, πρόσθεσε εἰς αὐτὰ τὸ καυτὸ γάλα. Μαγείρεψε τὸ μίγμα εἰς πολὺ χαμηλὴν φωτιά ἕως ὅτου ἀρχίσῃ νὰ πήξῃ. Βγάλε τὸ ἀπὸ τὴ φωτιά, πρόσθεσε τὴν κρέμα καὶ ὅταν ἡ κρέμα κρυώσῃ πάγωσέ το.

Παρατήρησις: Ἡ κρέμα κάνει τὸ παγωτὸ πολὺ εὐγευστο, ἐλλείψει ὅμως αὐτῆς ἀνατληρῶνται μετὰ 100 δράμια γάλα.

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΜΕ ΜΕΛΙ

Δόσις: 3/4 κεσὲ μέλι, 2/3 κεσὲ ζάχαρι, 1/2 κεσὲ γάλα, 3 κουταλιές σούπας χοιρινὸ λίπος (ἐλλείψει τούτου οἰονδήποτε ἄλλο λίπος), 2 κρόκους αὐγῶν, 4 φλιτζάνια ἀλεύρι, 1/2 κουτάλια γλυκοῦ ὀξυς, 1 κουτάλια γλυκοῦ σκόνῃ κανέλλα, 1/2 κεσὲ φιλοκαυμένη αμύγδαλα, 1/2 κουτάλια φαγητοῦ σόδα ἢ 2 κουταλιές γλυκοῦ.

Ἐκτέλεσις: Ἀνακάτεψε τὸ μέλι, τὴν ζάχαρι, τὸ γάλα καὶ τὸ λίπος καὶ φέρε τα εἰς τὸ σημείον τοῦ βρασμοῦ. Ἀφῆσε τὸ νὰ κρυώσῃ, πρόσθεσε τὸ κοκκινισμένον ἀλεύρι ἀνακατωμένο μετὰ τὴν κανέλλα καὶ τὴν σόδα. Πρόσθεσε τὰ ὑπόλοιπα ὀξυς, ἀπλῶς τὸ μίγμα εἰς λεπτὰ φύλλα ἐπάνω σὲ ἀλευρωμένη σάνδρα, κόψε εἰς τετράγωνα ἢ ἐπιμήκη κομμάτια καὶ ψῆσε τα εἰς τὸ ἀνάποδον μέρος τῆς λαμαρίνας.

Ζωὴ στὴν ἐξοχὴ.

Εἶναι μιά ἐποχὴ, πού ὅλοι μας λαχταροῦμε ν' ἀφήσουμε τὴν πόλιν μετὰ τὴν μαλακὴ ἀσφαλτοῦ τῶν λεωφόρων τῆς καὶ τὴν κατακαμένη σκόνῃ τῶν δρόμων τῆς.

Εἶναι ἐπὶ πᾶσι πῶς μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη θὰ νοσταλγοῦμε τὴ δροσιά κάποιου πεύκου, τὴν ἰσκιὰ ἐνὸς χωριοῦ χαμένου στὰ πλατάνια καὶ τὴν ἀνάσα μιάς ἀκρογιάλις.

Ἄν ἡ νοσταλγία μας αὐτὴ καὶ ἡ λαχτὰρα πραγματοποιηθῇ, ἂς ζήσουμε ἔστω καὶ γιὰ μερικές μέρες μιά ἀπλὴ ἀγροτικὴ ζοή. Ἀς μὴ θελήσουμε νὰ κοιθαλοῦμε μαζί μας τῆς κουραστικῆς πολυσύνθετης συνήθειες τῆς μεγαλούπολης. Ἀς ντυθοῦμε μ' ἕνα ἀπλό σκέτο φόρεμα, πού θὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ κυλιτοῦμε στὴ χλόη, ἴσως ν' ἀνεδοῦμε καὶ σὲ μιά συκιά γιατὴ δύο φρέσκα σῦκα. Ἀς πλησιάσουμε τὸν ἀγρότη χωρὶς ἐπιφύλαξι, ἂς τὸν χαροῦμε στὴ δουλειὰ του τὴ δημιουργικὴ κι' ἂς πάρουμε ἀπὸ τὴν πηγὴ του ἕνα ποτήρι ζεστὸ γάλα. Ἡ στενὴ ἐπαφὴ μετὰ τὴ φύσιν θὰ μᾶς δώσῃ τὴ δύναμιν γιατὴ νὰ γυρίσουμε στὴν πόλιν εὐθυμοὶ καὶ με φρέσκες δυνάμεις γιατὴ τὴν ἐργασίαν μας. Ἀς ζήσουμε κάμποσες μέρες φυσικὰ μέσα στὴ φύσιν. Εἶναι σὰν ἕνα φάρμακο ἀντιτοξικόν, ἀνανεωτικὸ τοῦ οργανισμοῦ μας.

Ο Κήσος

Το παραμυθάκι μας

Το Λελέκι και η Άλεπού

ΣΕΜΝΟΙ ΚΑΙ ΘΑΡΡΑΛΕΟΙ

Μιά μικρή σκαπάνισσα που πήγε να παραθερίση μαζί με τους γονείς της σε κάποιο χωριό στην Πελοπόννησο μου γράφει ωραίες παρατηρήσεις, από τη διαμονή της σ' εκείνο το χωριό.

Μαζί με τ' άλλα γράφει πως τα παιδιά είναι πολύ δειλά... Δεν ξέρω τι θέλει ακριβώς να πη μ' αυτή την έκφραση, μά περισσότερο μου φαίνεται πως ήθελε να πη... ντροπαλά. Γιατί εγώ ξέρω πως τα παιδιά στο χωριό είναι μεταξύ τους πολύ ζωηρά και στα παιχνίδια τους εξαιρετικά θαρραλέα.

Μά η καλή συναγωνίστρια θά παρεξήγησε τη στάσι τους. Τα παιδιά στο χωριό όταν βρεθούν κοντά σε παιδιά της πόλεως παθαίνουν ένα είδος συστολής, κάτι σαν ντροπή, γιατί φαντάζονται πως τα παιδιά της πόλεως είναι πιο έξυπνα, πως ξέρουν πολλά πράγματα που δεν τα ξέρουν αυτά και γενικά πως είναι πολύ ανώτερα από τα χωρικόπαιδα. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια, γιατί τα παιδιά του χωριού είναι εξ' ίσου έξυπνα όπως και της πόλεως και ακόμη είναι άγνα στην ψυχή τους και πολύ πιο γερά στο σώμα και στο πνεύμα. Άμα έρχονται στην πόλη είτε για να σπουδάσουν είτε για να μάθουν τέχνη προκόβουν και διακρίνονται πολύ γρήγορα. Ύστερα όλοι οι μεγάλοι ήρωες της Επανάστασής μας ήταν από χωριά. Ο Καραϊσκάκης, ο Κολοκοτρώνης, ο Κανάρης και οι άλλοι ήταν προτού να γίνουν ήρωες μικρά ντροπαλά χωριατόπουλα, αυτό όμως δεν τους εμπόδισε να δοξάσουν την πατρίδα τους. Ο Άρχηγός με ιδιαίτερη αγάπη περιβάλλει τα χωρικόπαιδα, γιατί ακριβώς έκτιμά τη σεμνότητά τους, αυτό δηλαδή που η συναγωνίστρια λέει δειλία. Η ντροπαλότητα και η σεμνότητα δεν είναι δειλία, είναι αρετή. Εγώ τουλάχιστον προτιμώ ένα παιδί σεμνό και ντροπαλό από ένα που έχει θρασύτητα και αναιδεια. Άλλο το ζήτημα όμως αν η ντροπή του και η σεμνότητά του έχει άφορμή την ήλιθιότητα και την κουταμάρα...

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Η κυρά-Άλεπού συναντήθηκε μία μέρα με το Λελέκι. Ο Λελέκας θέλοντας να κάνει τον έξυπνο κάλεσε την Άλεπού να της κάμη τραπέζι ενώ σκεπτόντανε: «Ωραία θά της το σκάσω!».

Την άλλη μέρα η Άλεπού πήγε στη φωλιά του Λελεκιού και το βρήκε μπρός σε μία στενόλαιμη στάμνα να την περιμένει.

— Έλα αγαπητή μου φίλη να φας το δλόπαχο αυτό γάλα που σου έτοιμασα.

Μά από το στενό λαιμό ήταν αδύνατο να φάγη τίποτε η Άλεπού, ενώ το Λελέκι έχωνε, τη μύτη του μέσα και ρουφούσε το ωραίο γάλα. Μόνον όταν έβγαζε τη μύτη του για να πάρη αναπνοή έφεταν μερικές σταγόνες κι' αυτές έγλυφε η πεινασμένη κυρά-Άλεπού.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες κι' η Άλεπού το κάλεσε για να του ανταποδώση το γεύμα.

Το Λελέκι πήγε υπερήφανο! Πώς αυτό τόσο έξυπνο θά μπορούσε να το γελάση η Άλεπού; Μά πόσο γελασμένο βρέθηκε. Αντίκρουσε την Άλεπού στη φωλιά της να το περιμένει. Είχε μπρός της ένα πλατύ και ρηχό δοχείο με γάλα.

— Είναι φρεσκότατο, φίλε μου, του

Ο Σκαπανεύς Γεώργιος Α. Παπαντωνίου, εκ Βυτίνης.

είπε, και δλόπαχο. Σου το προσφέρω με ευχαρίστηση.

Και ενώ η Άλεπού ρουφούσε με την γλώσσα της το γάλα ο Λελέκας μάταια προσπαθούσε να πιη δυο-τρεις σταγόνες, αυτές που κολλούσαν στη μακρυνά του μύτης.

Με τη σειρά του έφυγε λοιπόν και το Λελέκι νηστικό και πεινασμένο.

Θά το κάνει αυτό το βουιτό. Κι' ένα μόνο πράμα μπορεί να κάνει ένα τέτοιο βουιτό: η μέλισσα!

Συλλογίστηκε ακόμη πολλήν ώρα κι' είπε πάλι από μέσα της: Και το μόνο πράμα που ξέρω πως κάνει η μέλισσα είναι το μέλι.

Κι' αφού συλλογίστηκε έτσι σηκώθηκε κι' είπε: Κι' ο μόνος λόγος να κάνης εσύ μέλι είναι για να το φάω εγώ.

Και τότε άρχισε να σκαρφαλώνει στο δέντρο.

Σκαρφάλωνε και σκαρφάλωνε και σκαρφάλωνε κι' όσο σκαρφάλωνε τραγουδούσε ένα μικρό τραγουδάκι:

«Πολύ ψηλή βελανιδιά
μά έμένα τι με μέλει;
βζν! βζν! κάνουν οι μέλισσες
κι' εγώ φοφω για μέλι!».

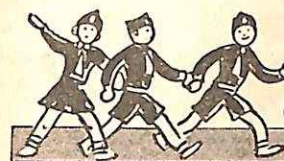
Κι' έπειτα σκαρφάλωσε ακόμα λίγο... κι' ακόμα λίγο...

Μά κράκι!
— Άχ, βοήθεια! φώναξε η Χιονάτη και γκρεμίστηκε.

«Αυτά όλα τα έπαθα, νομίζω, είπε τέλος, και με τρεις τούμπες τινάχτηκε με πολλή χάρη σε μία βατομουριά, αυτά όλα τα έπαθα, νομίζω, γιατί τρελλαίνομαι για μέλι».

Βοήθεια!

Φώναξε και σούρθηκε σιγά σιγά έξω από τη βατομουριά. Βούρτσισε

των σκαπανέων

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

“Ενα, δύο! “Ενα δυό!
Με κορμί λιγερό!
Πάμε εμπρός.
Θαρρετά και πιστά
το τιμόνι βαστά
ο Άρχηγός!

★

Στην καρδιά μας κρυφά
χαραγμένο βαθειά
τ' όνομά του.
Καμαρώνει αυτός
σαν πατέρας σωστός
τά παιδιά του.

★

Με χαρά στην ψυχή
λέμε μια προσευχή
κάθε εσπέρα.
Νάχης Θέ μας γερό
τόν καλό Άρχηγό,
τόν Πατέρα.

Έξυπνα και κουτά

Η μικρούλα Ίωάννα βλέπει τον αρχιμουσικό που κρατεί το χρόνο, ενώ παίζει ή μπάντα της φιλαρμονικής του Δήμου.

— Μαμά, φωνάζει, αυτούς τους γνέφει πως αν δεν παίζουν καλά θά τους δείρη;

Μεταξύ αδελφών:

Ο Μίμης: — Είδα απόψε στον ύπνο μου, πως πήγα στην Κηφισιά με αυτοκίνητο.

Ο Τάκης: — Και δεν μ' έπαιρνες και μένα; Καυμένη, σ' ένα κρεβάτι κοιμώμαστε!

Ο Θεός στην Νίνα:

— Παιδί μου, δεν κάνεις καλά να λές ψέματα; γιατί η αλήθεια, άργά ή γρήγορα, πάντ' ανακαλύπτεται και δεν την γλυτώνεις την τιμωρία...

Νίνα: — Ναί, το ξέρω θείε μου μά... κερδίζω καιρό!

Η Σκαπάνισσα Μαίρη Σούμπαση, εξ' Ελικας Μονεμβασίας.

Διασκευή από τ' αγγλικά

Ι.

“Όπως μάς παρουσιάζουν τη Χιονάτη και μερικές μέλισσες κι' η Ιστορία μας αρχίζει.

Μιά φορά κι' έναν καιρό, πάει πολύς καιρός τώρα, μία μικρή αρκούδισσα, που την έλεγαν «Χιονάτη», πάει σ' ένα μεγάλο δάσος.

Μιά μέρα, εκεί που έκανε περίπατο στο δάσος ή αρκούδισσα μας, έφτασε σ' ένα ανοιχτό μέρος και μπροστά της ύψωνονταν ολόμοναχη μία μεγάλη βελανιδιά. Κι' απ' την κορφή της βελανιδιάς ακούγονταν ένα δυνατό βουιτό βζν! βζν! βζν!

Η Χιονάτη κάθισε στη ρίζα της βελανιδιάς, έβαλε το κεφάλι της ανάμεσα στα πόδια της κι' άρχισε να συλλογάζεται:

Και πρώτα απ' όλα, είπε με το νου της, αυτό το βουιτό κάτι θά σημαίνει. Δεν ακούν ένα βουιτό έτσι, στα καλά καθούμενα, βζν! βζν! χωρίς να σημαίνει τίποτα. Για να υπάρχει ένα τέτοιο βουιτό, κάποιος

τ' άγκάθια από τη μύτη της κι' άρχισε πάλι να συλλογάζεται (καθώς βλέπετε ήταν μία αρκούδισσα που της άρεσε πολύ να συλλογάζεται).

Συλλογίστηκε λοιπόν και το πρώτο πράμα που ήρθε στο νου της, ήταν ο φίλος της ο Πετρής.

Τράβηξε λοιπόν να βρη το φίλο της, που ζούσε πίσω από μία

πράσινη πόρτα, στην άλλη άκρη του δάσους.

— Καλημέρα, Πετρή, είπε. Σου βρίσκεται άραγε κανένα μπαλόνι;

— Μπαλόνι;
— Ναί. Ίσα ίσα συλλογιζόμουν τώρα που έρχόμουν: Άράγε νάχη ο φίλος μου ο Πετρής κανένα μπαλόνι;

— Μά τι το θέλεις το μπαλόνι; ρώτησε ο Πετρής.

Η Χιονάτη έρριξε μία ματιά γύρω να δη μήν τύχη και τους άκουγε κανείς, έβαλε το πόδι της στο στόμα και μουρμούρισε πολύ σιγά: μέλι.

— Μά δεν παίρνεις μέλι με μπαλόνια! είπε ο Πετρής.

— Εγώ παίρνω! είπε η Χιονάτη. — Ωραία!

Χθές το βράδυ ο Πετρής ήταν καλεσμένος στο φίλο του του κ. Γουρουνάκη σε μία μεγάλη γιορτή στον κήπο, κι' εκεί ύπηρχαν ίσα ίσα μπαλόνια. Έτσι ο Πετρής έφερε στο σπίτι του ένα ωραίο γαλάζιο μπαλόνι.

Όταν το είδε η Χιονάτη, έβαλε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια της και

σκέφτηκε με μεγάλη προσοχή:

— Νά τί τρέχει, είπε, “Όταν πηγαίνης για μέλι μ' ένα μπαλόνι, ε ί π ε, το σπουδαιότερο είναι να μη σε καταλάβουν οι μέλισσες. Τώρα, αν πιάς με γαλάζιο μπαλόνι, μπορεί να σε πάρουν για ένα μικρό κομματάκι σούρανο και να μη σε προσέξουν.

Μά δε θά σε δούν κάτω από το μπαλόνι; ρώτησε ο Πετρής.

— Μπορεί να σε δούν και μπορεί να μη σε δούν, είπε η Χιονάτη. Δεν μπορείς ποτέ να ξέρης με τις μέλισσες.

Βγήκαν λοιπόν κι' οι δυο με το γαλάζιο μπαλόνι κι' ο Πετρής πήρε μαζί του και το τουφέκι του, ποιός ξέρει, μπορεί να χρειαστή, κι' η Χιονάτη έτρεξε σε μία λασπερή λακκούβα και κυλίστηκε και κυλίστηκε ως που έγινε κατάμαυρη.

(Άκολουθεί)

Για να μαθαίνετε

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Οι δυο κουφοί

«Ένας κουφός, που πήγαινε μία φορά περίπατο, βλέπει επίσης έναν κουφό να βαστάει όλα τα εργαλεία που χρειάζονται για το ψάρεμα. Και του φώναξε με όλη του τη δύναμη.

— Αϊ Νικόλα, στο ψάρεμα πώς; Ο άλλος γύρισε, τον κοίταξε και του απάντησε:

— «Όχι, στο ψάρεμα πάω. Κι' ο πρώτος: — Κρίμα! Κι' εγώ νόμιζα πως πάω στο ψάρεμα.

Ορφανός...

Ο Δάσκαλος: «Όταν πεθαίνει ο αυτοκράτωρ τι γίνεται ο πρωτότοκος υιός του;

Ο μαθητής: «Ορφανός, κύριε.

Ελλείπει τρίτη

— Μαμά! μαμά! σήμερα πήρα το δεύτερο βαθμό στον διαγωνισμό της έκθεσας.

— Μπράβο Λιλίκα μου, πόσες διαγωνισθήκατε; — Δέκα είμαστε στην τάξη. Μά σήμερα έλειψαν... όχτω!

Οι ξένοι...

Το παράπονο του Τάκη στη μαμά του:

— «Όποιος ξένος κι' αν έλθει πάντα θα του πηξεί να πάρει και δεύτερη κουταλιά γλυκό. Έμένα δεν το λες ποτέ!

Όχι

Ο γιατρός: Νά ιδω τη γλώσσα σου παιδί μου.

Ο Τοτός: «Όχι, κύριε, δεν μπορώ.

Ο γιατρός: Γιατί;

Ο Τοτός: Γιατί χθές που έβγαλα τη γλώσσα μου στον κύριο Κώστα, έφαγα ξύλο από τη μαμά.

Κρύο ψητό

Στο έστιατόριο:

— Παιδί, έχεις κρύο ψητό;

— Μάλιστα, κύριε, τώρα ψήνεται.

Οριζοντίως:

1) Μεγάλη χριστιανική έορτη — Ποταμός της Σιθρίας.

2) Στενός σύνδεσμος φίλων, που έχουν μεγάλο θάρρος μεταξύ τους.

3) Πρωτόγονον φωτιστικόν μέσον — Οργανον αίσθησως.

4) Το υπάρχον — Ασθένεια των παιδιών — Σύμφωνον.

5) Ο κλυδωνισμός του πλοίου ένεκα τρικυμίας — Τροφή ζώων.

6) Αριθμητικόν — Είναι τα ρόδα, τα ία κλπ.

7) Ουράνιον σώμα — Τα φοροούν οι κληρικοί.

8) Νότα — Ψώνια (άρχ., γεν. πληθ.) — Οστις.

9) Μέσα (άρχ.) — Όμοιος ως έκτασις (δοτ.).

10) Παράλιος πόλις της Ανατολικής Θράκης, επί της Προποντίδος.

11) Πόλις της Τουρκίας εις την Κιλικίαν — Δεν είναι σοφά.

Καθέτως:

1) Ποταμός της Ιταλίας — Απ' εύθειας, (... άποτελέσματα).

2) Μεγάλη έορτη της χριστιανωσύνης (δημ.).

3) Δικός σου — Χρονική υποδιαίρεσις.

4) Σύμφωνον — Τελεία, ολοκληρωτική (... έκλειψις) — Υποθετικόν.

5) Φωτεινή γραμμή — Κράτος επί της Εύρώπης και Ασίας.

6) Δερματίνη ταινία — Δικτυωτόν πλέγμα χρησιμοποιούμενον διά την περίδεσιν της γυναικείας κόμης.

7) Έκράτει την γήν εις τους ώμους του — Αναπαυτικά (έπιθετον).

8) Απαγορευτικόν — Αυτοκρατορία της Ν. Ασίας — Ο όποιος.

9) Επύρρημα ποσοτικόν — Όμοιο σ' έκτασι.

10) Ο προοριζόμενος διά μίαν θέσιν, ο αναμένων να πραγματοποιήσει κάτι.

11) Κάτοικος κράτους της Β. Α. Ευρώπης (θελ.) — Τα διάγοντα βίον άκόλαστον.

Βέλος

+ **** 1η σειρά: Μιά

* + *** των Κυκλάδων,

** + ** 2α σειρά: Ποτα-

* + *** μός της Ιταλίας,

+ **** 3η σειρά: Άρ-

χαία φοινικική ό-

χυρά πόλις, 4η σειρά: Άρ-

χαία Θεά, 5η σειρά: Υπερ-

φυσικής δυνάμεως ήρωας

της έλληνικής μυθολογίας.

Οι σταυροί καθέτως: Ά-

δελφή του Λαζάρου.

Α. Γ. ΒΑΤΙΑΝ Σ

Άκροστιχίς

Τά άρχικά των κάτωθι

ζητουμένων λέξεων άποτε-

λούν παράλιον πόλιν της

Εύρώπης.

1) Ευαγγελιστής, 2)

Πρωτεύουσα κράτους της

Ν. Α. Ευρώπης, 3) Τροφή

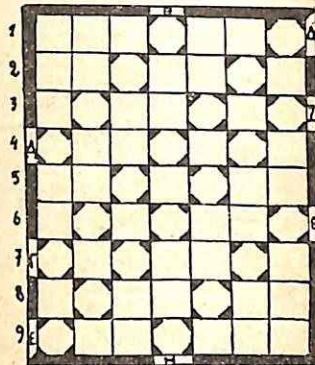
των ζώων, 4) Κράτος της

Β. Ευρώπης, 5) Κατά την

μυθολογίαν υπεβάσταζε την

γήν, 6) Η πατρίς της Σαπ-

Δικτυωτόν

Οριζοντίως:

1) Πόλις της Ρουμανίας

και νέα συνοικία των Άθη-

νών.

2) Σπουδαιότατον όργανον

του σώματός μας (πληθ.

θυντ.).

3) Φύονται συνήθως εις

τάς όχθας λιμνών και ποτα-

μών.

4) Τσιμπίδα για τα κάρ-

θουνα (πληθ.).

5) Είδος χονδροϋ χνου-

δωτου πολυτελοϋς ύφασμα-

τος, τό όποιον χρησιμοποι-

είται κυρίως εις την ταπε-

τσαριαν έπιπλων.

6) Εϋρίσκονται στα περι-

τοιχίσματα των οικопέδων

και στα παράθυρα ώρισμέ-

νων κτιρίων.

7) Φρουτά, των όποιων

πέρασε ήδη ή έποχή.

8) Η φωνή ήμέρου ζώου,

έξαιρετικώς χρησίμου εις

τόν άνθρωπον.

9) Έτσι λέγεται τό σπά-

σιμο εις τά κόκκαλα.

Διαγωνίως:

Α — Β: Πρόθεσις.

Γ — Δ: Πόλις της Νοτίου

Ελλάδος.

Ε — Ζ: Μία από τάς ώ-

ραιότερας νήσους της Ελ-

λάδος.

Η — Θ: Μία από τάς ή-

πειρους.

Β. Κ. ΚΟΥΛΗΣ

Μαγικόν γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμ-

ματος εις έκάστην των κά-

τωθι λέξεων, δι' ένός άλ-

λου, πάντοτε του αυτού, να

σηματισθοϋν, χωρίς ανα-

γραμματισμόν, άλλαι τό-

σαι λέξεις: Σάμος, Δάσος,

Νέγρος, Σίμων, Πάδος, ά-

γρός.

ΝΙΝΑ ΚΩΤΤΗ

Διασκεδάσεις

Το νόμισμα

Βάζετε στο τραπέζι ένα νόμισμα, τό σκεπάζετε μ' ένα καπέλλο και δίνετε την υπόσχεσι ότι θα τό πάρετε χωρίς ν' άγγίξετε τό κάλυμμα του. Χτυπάτε τρεις φορές τό χέρι σας με ύφος μυστηριώδες και λέτε με πεποίθησι: «Τό θαϋμα έγινε, έλάτε να δήτε!»

Όλοι φυσικά σπεύδουν να εξακριβώσουν αν αυτό είναι αλήθεια. Μόλις όμως σηκώση κάποιος τό καπέλλο, σεις άρπάζετε τό νόμισμα και λέτε ότι κρατήσατε την υπόσχεσί σας: Έπήρατε τό νόμισμα, αλλά δεν άγγίξατε τό καπέλλο, άφού άλλος τό σήκωσε.

Οι αριθμοί

Στή σειρά των μαγικών αριθμών προστίθεται και ένα νέος, που τον άνεκάλυψεν ο φίλος μας κ. Ι. Μαρκομανωλάκης. Είναι ο αριθμός: 37037037 που πολλαπλασιαζόμενος επί 12, δίδει τό γινόμενον:

444444444.

Ο ίδιος αριθμός πολλαπλασιαζόμενος επί 27 δίδει γινόμενον: 999999999.

Μπορείτε να πεισθήτε έκτελούντες τάς πράξεις.

Ποικίλη άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της 1ης λέξεως, τό δεύτερον της 2ας λέξεως, τό τρίτον της 3ης κ.ο.κ. άποτελοϋν νήσον του Αιγαίου.

1) Νήσος του Άν. Αιγαίου, 2) Αρχαίος βασιλεύς της Περσίας, 3) Συνηθισμένο γυναικείο όνομα, 4) Χάρις εις αυτόν υπάρχει ζωή επί της γής, 5) Μικρόν πρόβατον.

Ι. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταγραμματισμός

Είναι πόλις της Ελλάδος μ' αν άλλάξης ένα γράμμα εύθως σκευός της τραπέζης θα προβάλλη έν τώ άμα.

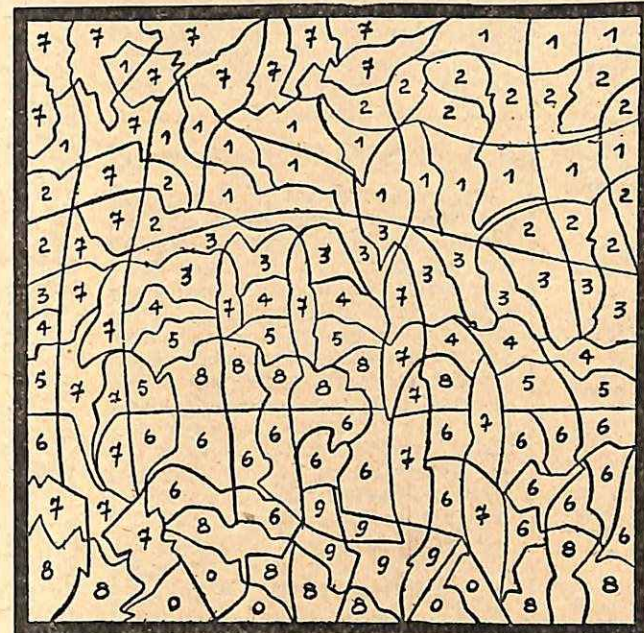
ΕΛ. Π. ΡΑΠΤΟΥ

Άναγραμματισμός

Μικρό είμαι νησάκι άλλ' ένδοξο πολύ ανάποδα αν με βάλης, μαυρίζω στη στιγμή.

ΜΙΧ. ΚΟΡΜΑΛΗΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώσατε ένα διαφανές χαρτί επάνω στο σχέδιο, και οδηγούμενοι από τους αριθμούς χρωματίσατε τά μέρη της εικόνας ως έξής:

Όπου υπάρχει:

1 με κόκκινο άνοικτό, 2 με γαλάζιο άνοικτό, 3 με μπλε άνοικτό, 4 με βιολετί άνοικτό, 5 με βιολετί, 6 με πράσινο - μπλε, 7 με πράσινο - μπλε άνοικτό, 8 με κίτρινο πράσινο, 9 με καφέ άνοικτό.

Όπου υπάρχει 0, θα μείνη λευκό.

Άκροστιχίς

Τά άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτε-

λούν κράτος της Αμερικής.

1) Πολιτικός των αρχαίων Αθηνών, 2) Κράτος της Β. Α. Ευρώπης, 3) Ποταμός της Ασίας, 4) Πόλις της Β. Ελλάδος, 5) Ποταμός της Αφρικής, 6) Νήσος του Αιγαίου, 7) Κράτος της Ασίας, 8) Πόλις της Ιταλίας, 9) Πόλις της Κρή-

της.

Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΣ

Μαγική εικών

χωρίς εικόνα

— Πέπη, Τάκη, έλάτε να

φάμε!

— Μά τί Άννούσα;

— Σας είπα!

Α. Δ. ΚΑΡΥΩΤΟΥ

Ερώτησις

— Τί είναι εκείνο τό όποιον μας δίδουν χωρίς να μας έρωτήσουν και άφού μας τό δώσουν, είμεθα ύποχρεωμένοι να τό έχωμεν και όταν άκόμη δεν μας άρέση;

Ναι ή όχι;

1) Τό φίδι είναι ωτόκον. Ναι ή όχι;

2) Ο ναός της Αγίας Σοφίας χρησιμοποιείται σήμερα ως τζαμί. Ναι ή όχι;

3) Ο άνθρωπος κανονικώς έχει 34 δόντια. Ναι ή όχι;

4) Ο λόρδος Βύρων είχε κανένα σωματικόν ελάττωμα. Ναι ή όχι; Και ποιά;

5) Τό γυαλί γίνεται από άμμο. Ναι ή όχι;

6) Τά γλομπάκια του ηλεκτρικού έχουν μέσα άέρα. Ναι ή όχι;

7) Έχει δόντια ή φάλανα. Ναι ή όχι;

8) Τό χειμώνα ο ήλιος είναι πιο κοντά στη γή. Ναι ή όχι;

9) Τά μισά της χιλιάδας είναι πεντακόσια. Ναι ή όχι;

ΑΙ λύσεις του 46ου φύλλου εις τό έπόμενο.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Χαρά μιá φορά...

— Χάρηκε, Γιάννη, ή θειά σου μόλις σέ είδε;

— Πολύ! Μόλις με είδε, φώναξε: Έσού μας έλειπες τώρα!

Τό τηλεγράφημα

Η μαμά: Τί έκανες Πέτράκη; Δεν έβαλες στο τηλεγράφημα ύπογραφή!

Ο Πετράκης: Τί χρειάζεται μαμά; Μήπως ο θείος δεν γνωρίζει τό γραφικό μου χαρακτήρα;

Μη τά μπερδέψη

— Νά, πάρε δύο δίφραγκα. Με τό ένα θα πάρης ένα φραντζολάκι και με τό άλλο ένα αυγό.

Η μικρή υπηρέτρια: Με ποιά θα πάρω τό φραντζολάκι και με ποιά τ' αυγό;

Μία λύσις...

Στά βαφτίσια της κουκλας δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν οι γονείς με τό νουνό για τό όνομα του μωρου. Ο Τοτός όμως που έκανε τον παπα, ήταν βιαστικός και ρωτούσε ολοένα τ' όνομα. Ο νουνός τότε θύμωσε και του είπε:

— Παπα μου, σταμάτα μια στιγμή, σταμάτα...

Κι' ο Τοτός άμέσως:

— Βαφτίζεται ή κουκλα του Θεού Σταμάτα...

Αξίωσις...

Η μαμά θυμωμένη:

— Παλιόπαιδο! Άκοϋς εκεί να πέσης στις λάσπες και να λερώσης την καινούργια σου μπλουζά!

Ο Μάκης έκπληκτος:

— Μά τί ήθελες να κάμω; Πρόφταινα να τη βγάλω;

Άνακουφίστηκε!

Ο φοβητσιάρης Νίκος πρόκειται να κάμη μιá μικρή έγχειρήσι και την άποφύγει.

Μία μέρα λέγει σ' ένα φίλο του:

— Άχ, άνακουφίστηκα! Πήγα σήμερα στο γιατρό τον κ. Κ.

— Μά ο κ. Κ. δεν είν' έδω...

— Γι' αυτό άκριβώς άνακουφίστηκα, όταν μου είπαν πως λείπει σέ ταξίδι...

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης διέθεσε διὰ τὸ Μνημεῖον τῆς Ἡρωϊκῆς ἀνεμοπόρου Νίκης Περσάκη τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν. Ἐπίσης ὁ παρὰ τῷ κ. Πρωθυπουργῷ Ὑ. Φυτπουργὸς κ. Μπουρμπουλῆς διέθεσε τὸ ποσὸν τῶν 300 δραχμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ι. Μεταξᾶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἐνωσιν Βιομηχάνων Σύρου καὶ τὸν Πρόεδρον πετρελαϊκῶν Σαλαμίνος τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Πρὸς
τὴν Ἐνωσιν Βιομηχάνων Σύρου

Φίλοι Κύριοι,
Μετ' εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ Ἐνωσις Βιομηχάνων Σύρου ἐξοφάλλει ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 165.000 καὶ ὅσα συγχάριον θερμότητα διὰ τὴν εὐγενὴ καὶ πατριωτικὴν σας ταύτην χειρονομίαν.

Αἱ πολλὰ καὶ καὶ τόσον αὐθόρμητοι χειρονομία τοῦ Βιομηχανικοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν ταύτην Ὀργάνωσιν μὲν συγκινοῦν ἰδιαίτερος, διότι ἀποδεικνύουν τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν, μὲ τὸν ὁποῖον παρακολουθεῖ οὗτος τὸν ἀγῶνα τῆς Ε.Ο.Ν., χάριν τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Γενεᾶς, ἔργον τοῦ ὁποῖον ἐθεωρήθη ὡς πρωταρχικὸν καὶ θεμελιώδες ἀπὸ τοῦ Νέου Κράτος

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Πρόεδρον
Συνεργασίας Πετρελαϊκῶν Σαλαμίνος
κ. Τρικαλίτην

Φίλε κ. Τρικαλίτη,
Πολλὰς φορές πολλὰ μπορεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς γιὰ τὸ παιδί. Γιὰ τὸ παιδί τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος, πού πρέπει νὰ ἀναζητῇ καὶ νὰ ζυμῶθῃ μὲς στὸ καινούργιον περιβάλλον πού δημιουργήθηκε γύρω του καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ τὸν ὁλοκαύστη ἀέρα τῆς 4ης Αὐγούστου, νὰ ζήσῃ μὲ καινούργια ἰδανικά καὶ νὰ ξαναζωντανέψῃ ὅλον τὸν κόμον τῶν προγόνων του καὶ τὴν Ἱστορίαν τῆς Πατρίδος μας.

Ὅλοι προσφέρουμε ὅτι μποροῦμε στὴ προσπάθειαν αὐτὴ γιὰτὶ βλέπομε στὴν ἀδολὴ αὐτὴ παιδικὴ ψυχὴ νὰ ὀρθώνεται ἡ Πατρίδα μας.

Τοῦτο τὸνοιῶσαν ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ προσπαθοῦν ἀνάλογα ὁ καθένας νὰ τὸ βοηθήσουν καὶ νὰ τὸ ἀνεβάσουν ψηλά. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς μὲ μεγαλὴ μου χαρὰ βλέπω ὅτι εἶσθε καὶ σεις, αὐτοὶ τοῦλάχιστον ἀποδεικνύετε ἡ προσφορὰ σας αὐτὴ.

Μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ βενζινοπλοίου σας γιὰ τὸν ἐκπαιδευτικὸ πλοῦ τῶν Φαλαγγιτῶν μας στὰ νησιά τῆς Πατρίδος μας θὰ γίνετε ἀφορμὴ, ὥστε οἱ Φαλαγγίται μας νὰ πάρουν γερά τὸ βάπτισμα τῆς θάλασσας καὶ νὰ γνωρίσουν τὰ νησιά μας καὶ ὅχι μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ θὰ τοὺς δοθῇ ἀκόμη ἡ πρόποσις μόρφωσης καὶ ὠθησὶς γιὰ τὴν ἀγάπην στὸ Ναυτικὸ καὶ σεις σὺν Ναυτικὸς ξέρετε τὴ σημασίαν πού ἔχει τοῦτο γιὰ τὸν τόπο μας.

Φίλε μου γιὰ τὴν εὐγενικὰ αὐτὴ προσφορὰ σας, ἡ ὁποία μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, ἐκφράζω τὰ συγχρητῆριά μου καὶ τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικός Ἐπιθεωρητὴς Ε.Ο.Ν.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Βάσει τοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν Α. Ε. τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Πρακτικῶν τῶν Ἐπιτροπῶν Βραβεύσεως τῶν ἐκθεμάτων τῆς Α' Πανελληνίου Ἐκθέσεως Ε.Ο.Ν., ἀνεμνήθησαν καὶ κάτωθι βραβεῖα: α) Ἐξαιρετικὸς ἔπαινος εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Ρεθύμνης διὰ τὸ σύνολον τῆς ἐργασίας, ἣν παρρυσίασε. β) Ἐπαινος εἰς Περιφ. Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Ὁλέων Πρωτεύουσας. Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Θεσσαλονίκης καὶ Στέγην Φαλαγγίτισσας, Περιφ. Διοίκησιν Ἀρρένων καὶ Ὁλέων Εὐθείας, Περιφ. Διοί-

κῆσιν Ὁλέων Ἀττικοβοιωτίας, Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Λαρίσης, Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Κιλκίς, Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν (διὰ τὰ πλῆνα). γ) Εἰδικὸς ἔπαινος εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Ὁλέων Πρωτεύουσας διὰ τὰς ἐπιδειχθείσας ἐργασίας Σκαπανιστῶν. δ) Τὸ χρυσοῦν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον τῶν 5.000

Η Ε. Ο. Ν. ΔΙΑ ΤΗΝ «ΕΛΛΗΝ»

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Νεολαίας κατέφθασαν ἀθρόα ἐμβάσματα ἀπὸ μέλη Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγίτισσας καὶ ἀπὸ σχηματισμοὺς Ἀρρένων καὶ θηλέων τὸσον τῆς πρωτεύουσας ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, συνοδευόμενα ἀπὸ ἐνθουσιώδεις ἐπιστολάς, διὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τορπιλλισθέντος εὐδρόμου μας «Ἑλλη». Εἰς τοὺς ὑποτομείς ὑπῆρξεν ἀθρόα ἡ προσέλευσις μελῶν, τὰ ὁποῖα προσέφεραν ἐν μέσῳ ἐνθουσιῶδων πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ, ἐκ τοῦ ὑστερήματός των χρήματα. Τὰ ἀποσταλέντα ἐμβάσματα θὰ θέσῃ ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ.

Ἐξ ἄλλου, ἐξ ὧν τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος καταφθάνουν εἰς τὸ πολιτικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ τηλεγραφήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται ὅτι ἠνοιχθήσαν ἔρνοι εἰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς νέου μεγαλειτέρου καὶ ἰσχυροτέρου σκάφους διὰ τὸ Πολεμικὸν Ναυτικὸν μας.

(πέντε χιλιάδων) δρχ. εἰς τὴν ὁμάδα κατασκευῆς ἀνεμοπόρου τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας. ε) Τὸ ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 3.000 (τριῶν χιλιάδων) δρχ. εἰς τὸ Σκυριανὸ σπῖτι (Περιφ. Διοίκησιν Ἀρρένων Εὐθείας). στ) Τὸ χαλκὸν μετάλλιον καὶ χρηματικὸν ἔπαθλον 2.000 (δύο χιλιάδων) δρχ. εἰς τὸ κέντημα τῆς Φαλαγγίτισσας Ἀθηνᾶς Βούλγαρη ἐξ Ἀμαρίου τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ρεθύμνης καὶ ζ) Τὰ δέκα χρηματικὰ ἔπαθλα ἐκ 1.000 (χιλιάδων) δρχ. εἰς τοὺς κατωτέρω: 1) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῶν Ταγματῶν Ἐργασίας Ἀντιπαρακλῶν διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα τέσσαρα μοντέλα ἀεροπλάνων. 2) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Πρωτεύουσας Ἀρτεμὶν Τρογκάνη (Ἀμαλίου) δι' ἔργον χειροτεχνίας. 3) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀγίας Κοσμάκου Κ. (χωρίον Κανανιστῶν Δήμος Φαρῶν) τὸν κατασκευαστὰν τοῦ ἐκ ξύλου γαλκῆς τέχνης καντι. 4) Εἰς τὸν Φαλαγγίτην τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας τῆς Ὑποδιοικήσιν Πειραιῶς Βαρβαρέσων, διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέν κότερον. 5) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ἰωνανίων (Μετσόων) τὴν ἐργαστῆσαν τὸ ἔργον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126) 17-0 (ἡ κατάστασις ἐστὶν ἀνώνυμος). 6) Εἰς τὰς τρεῖς ἐργαζομένας Φαλαγγίτισσας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ἀργολιδοκορινθίας, διὰ τὴν ὑφανσιν τοῦ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν δωρηθέντος τάπητος. 7) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ἀττικοβοιωτίας διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 566) 7-0 κεντητὸ φόρεμα.

Ἐπαγγ. Σχολὴ Κερατέας (κατάστασις ἐστὶν ἀνώνυμος). 8) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Τρικκάλων Δάλα Μαρῖαν διὰ τὴν ὑφανσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 354) 35-0 τάπητος. 9) Εἰς τὴν ὁμάδα Σκαπανιστῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Θεσσαλονίκης διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 495) 15-0 κεντητὸ σκούρο μαζηλάρι. 10) Εἰς τὴν Φαλαγγίτισσιν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Εὐθείας διὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 47) 11-0 κεντητὸ τραπεζομάντηλον (κατάστασις ἐστὶν ἀνώνυμος). 11) Δεκάξ ἔπαινοι εἰς τοὺς κατωτέρω: 1) Μανδολίνον τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Κοζάνης (Τσιουκαρδῶν Νικ.). 2) Μαζηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Κιλκίς (Ἀγγελ. Κουμαρίδου). 3) Κουβέρτα ὑφαντὴ Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Φθιωτοφωκίδος (Βασίλ. Κασῶν). 4) Μηχανὴ Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας (Βέλλης Ἰωάννης). 5) Ξυλόλυτον Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτεύουσας (Βασιλείου 34η Φάλαγγ). 6) Τραπεζομάντηλον τοῦλινον Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Κυκλάδων (Βιοτεχνικὴ Σχολὴ Τήνου) ἀριθ. 224) 23-0. 7) Δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ροδόπης (Βαρβάρα Περράκου). 8) Μαζηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ρεθύμνης ἀριθ. 327) 31-0. 9) Τρεῖς δίσκοι ἐπαργυροῖ Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀρτης (Γεωργ. Κ. Νικαῖος). 10) Τραπεζομάντηλα ἀπὸ δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Χίου (Μαρ. Σαρινιπούλου). 11) Μαζηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ἀρκαδίας Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Τριπόλεως ἀριθ. 597) 5-0. 12) Δαντέλλα Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Χανίων (Μαρ. Γεωργιάκη). 13) Σάκκος Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Ἡρακλείου (Ν. Φουκάκη). 14) Τραπεζομάντηλον Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Λακωνίας (Μαρ. Παπαγιαννίου). 15) Τραπεζομάντηλα Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Κοζάνης (Γκιουλέκα Νίκη). 16) Μαζηλάρι Περιφ. Διοικήσεως Ὁλέων Εὐθείας (Σκύρος).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς συγγραψὴν βιβλίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Σκοπὸς τοῦ βιβλίου.

Διὰ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ σκοπεῖται, ὅπως καταδειχθῇ ἀναγνέστον ἡ μέχρι τοῦδε ἐξέλιξις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἡ συνέχεια, ἡ ἐνότης καὶ ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ ἰδιότης τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ δύνανται τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἀλλὰ καὶ τὸ εὐρύτερον Ἑλληνικὸν κοινὸν νὰ διδασκῶν τὰ σημαντικότερα γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐν συνεχείᾳ καὶ συγχρόνως φρονιματισθὼν ἐκ τῶν ἀρίστων παραδειγμάτων τῶν προγόνων μας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἀνθρωπίνης ἐκδηλώσεως.

Τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον, ἀλλὰ οὐτε πάλιν τόσο συνοπτικόν, ὥστε νὰ περιορίζονται ἡ συνθλίβονται τὰ γεγονότα. Ἡ ἔκτασις αὐτοῦ πρέπει νὰ κυμαίνεται μετὰ 400 μέχρι 500 σελίδων συνήθους σχήματος διδακτικοῦ βιβλίου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία θὰ ἐκτίθεται ἐν συνεχείᾳ καὶ δέον νὰ καταβληθῇ προσπάθεια πρὸς διαφύλαξιν ὁριζήσεων αὐτῆς ἐποχῶν, κατὰ τὰς ὁποίας λόγῳ τῆς ἐθνικῆς κατακτῆσεως, φαίνεται διακοπὴ τῆς συνέχειας τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔθνους μας (Ρωμαϊκρατία - Τουρκοκρατία).

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅλον ἐν γένει ἔργον, δέον νὰ εἶναι ἀπληροῦν ἐπιρροῶν ἐθνικῶν ἱστορικῶν βιβλίων. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ βιβλίου πρέπει ἀπαραίτητως νὰ ἀναφέρονται αἱ ἀρχικαὶ πηγαὶ τῶν ἀναγραφόμενων γεγονότων.

Ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου θὰ εἶναι δημοτικὴ, τὸ δὲ ὅρος αὐτοῦ λογοτεχνικὸν καὶ ζωηρόν, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ νὰ καθίσταται ἐπαγωγὸς καὶ νὰ προκαλῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν.

Ὡς πρὸς τὴν κατάταξιν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν γεγονότων ἀφίνεται πλήρης ἐλευθερία εἰς τοὺς συγγραφείς. Τὸ βιβλίον πρέπει νὰ διαίρηται εἰς τρεῖς περιόδους, ὡς ἑξῆς: 1) Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

146 π. Χ. 2) Ἀπὸ τοῦ 146 π. Χ. μέχρι τοῦ 1453. 3) Ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ βιβλίον θὰ βραβευθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς κάτωθι:

Α'	Βραβεῖον διὰ δραχμῶν	500	χιλιδῶν
Β'	»	100	»
Γ'	»	50	»

Τὰ ὑπὸ κρίσιν ἔργα δέον νὰ ὑποβληθοῦν ταχυδρομικῶς καὶ ἐπὶ συστάσει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας (Γενικὴ Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδευσεως) μέχρι τῆς 30ης Αὐγούστου 1941. Ἡμέρα ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς ὁρίζεται ἡ 7η Νοεμβρίου 1941 ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ταῦτα δέον νὰ ὑποβληθοῦν δακτυλογραφημένα καὶ εἰς πενταπλοῦν.

Οἱ συγγραφεῖς δέον νὰ ἀναγράφωσι τὸ ὄνοματεπώνυμον αὐτῶν εἰς τὰ ἔργα των. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα ἐκάστου ἔργου θὰ ἀναγράφεται ρητὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ συγγραφέως, δι' ἐπιστολῆς δὲ ἐπὶ συστάσει θὰ ἀποσταλῇ πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. (Κεντρικὴν Διοίκησιν) Γενικὴν Διευθύνσιν Συντονισμοῦ Ἐκπαιδευσεως, τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ συγγραφέως καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ἔργου ρητόν.

Τὸ ρητὸν τοῦτο δέον ν' ἀναγράφεται καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ φακέλλου ἀποστολῆς. Οἱ συγγραφεῖς δέον νὰ εἶναι Ἕλληνες τὸ γένος.

Ἡ κριτικὴ τῶν ἔργων Ἐπιτροπεία θὰ ἀποτελεῖται: 1) Ἀπὸ τὴν Α. Ε. τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως, Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν, ὡς Πρόεδρον, 2) Ἀπὸ τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπιτροπὴν Ἐθνικῆς Ὀργάνωσις Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρον Κανελλόπουλον, 3) Ἀπὸ τὸν κ. Νικόλαον Κουμάρην, Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴν τοῦ Ἰλίου Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. 4) Ἀπὸ τὸν κ. Εὐάγγελον Σταμάτην Διευθυντὴν Γενικῆς Διευθύνσεως Συντονισμοῦ Ἐκπαιδευτικῆς Ε.Ο.Ν. 5) Ἀπὸ τὸν κ. Κωνσταντίνον Γεωργιουλὴν Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Β' Ἐκπαιδευτικῆς Περιφέρειας Πειραιῶς. 6) Τὸν κ. Θεόδωρον Κοτρώνην Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν Β' Ἐκπαιδευτικῆς Περιφέρειας.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν βραβευθησομένων ἔργων παρατινῶνται πᾶσις ἀξιώσεως ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἔργων των, ἡ ἄλλη τυχὼν σχετικὴ ἀπαιτήσεως, ἐκχωρομένων τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἅμα τῇ ἐκδόσει τῆς ἀποφάσεως τῆς κριτικῆς Ἐπιτροπῆς.

Πλείονας πληροφορίας δύνανται νὰ ζητῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. (Κεντρικὴ Διοίκησις, Γενικὴ Διεύθυνσις Συντονισμοῦ Ἐκπαιδευσεως) κατὰ τὰς ἐλευθερίας ὡρας ἐπισκέψεως τῶν Γραφείων, ἐνθὰ θὰ λάβωσιν γνώσιν λεπτομερεστέρων ὁδηγιῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς Γενικάς κατασκευαστικὰς γραμμάς, ἃς δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν συγγραφὴν τοῦ προκηρυχθέντος ἔργου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς Ε.Ο.Ν.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ Δ. Α. Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

Ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν πλὴν τῶν ὑπὸ τῶν ἱατρῶν τῆς δυνάμεως τῆς ὁργανωθισσόμενης διαλέξεων ἀνὰ τὰς Ὑποδιοικήσεις, στρέφει τὴν προσπάθειαν τοῦ διαφωτιστικοῦ τῆς προγράμματος πρὸς τὰς διαφόρους σχολὰς ἐν αἷς ἐκπαιδεύονται τὰ στελέχη ἐκείνα τὰ ὁποῖα προορίζονται διὰ τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα τῆς χώρας καὶ τὰς Σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐκπαιδεύονται οἱ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Φαλαγγίται διαφόρων Κρατικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Ἐν συνενοῇς ἐπίσης μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ» κ. Τσαμπούλα, ὅστις εἶναι καὶ Συνεργιστὴς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀρχόντων τῶν ἡμερῶν ἀνὰ τοὺς ἀθλήτας τῆς Δ. Α. Σ. εἰδικὰ ἐργαστηριακὰ ἐξετάσεις καὶ σωματομετρήσεις δι' εἰδικῶν μηχανημάτων τοῦ δὲ ἀνω Καθηγητοῦ τῶν ὁποίων θὰ ἐξακριβωθῇ ἡ θωρακικὴ ἱκανότης. Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἀρχαίται ἐπίσης ἡ ἐκπαιδεύσις τοῦ τμήματος τῶν τραυματιοφορέων καὶ τῶν τῆς παθητικῆς ἀεραμύνσεως τοιούτων εἰς τὸν

Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν καὶ εἰς τὰς αἰθούσας διδασκαλίας τῆς Δ. Α. Σ.

Τελευταίως ἐξ ἄλλου ἤρξινεν ἱατρικὴ ἐξέτασις παρὰ τοῦ ἱατροῦ τῆς Δ. Α. Σ. εἰς τὸν «Εὐαγγελισμόν» τῶν διὰ τὸ Στρατόπεδον προοριζομένων Φαλαγγιτῶν τοὺς ὁποίους καὶ θὰ συνοδεύουν ἐκεῖ δύο ἱατροὶ τῆς Δ. Α. Σ. Α.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐσημειώθη εἰς τὴν Ὑ. Θ. Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν παραμονὴν τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς ἡμέρας ὅλες οἱ Σκαπανισσὲς εἰχαν συγκεντρωθῇ εἰς τοὺς Ὑποτομείς ὅπου ἐπεδίδοντο μετὰ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὸν στολισμὸν τῶν Ὑποτομῶν.

Τὴν αὐτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τοὺς Ὑποτομείς τῆς Ὑ. Θ. Ν. ἤρξινεν τὴν 2αν Αὐγούστου ὅπου ἑκάθε χώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἠλία, στήν Κηφισιά, μὴ λειτουργία ὑπὲρ μακροχρονιότητος τοῦ μεγάλου τῆς Κυβερνήσεως Ἐπιθεωρητοῦ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβησαν εἰς τὸ Στάδιον ὅλοι οἱ Ὑποτομείς τῆς Ὑ. Θ. Ν. διὰ νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ παρέλασιν, ἥτις δι' ἡμέρας θριαμβευτικῆς. Ὁλόκληρον τὸ Στάδιον ἀντήχουσε ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγῶ.

Αἱ ἑορταὶ τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τοὺς Ὑποτομείς τῆς Ὑ. Θ. Ν. ἤρξινεν τὴν 2αν Αὐγούστου ὅπου ἑκάθε χώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Προφήτου Ἠλία, στήν Κηφισιά, μὴ λειτουργία ὑπὲρ μακροχρονιότητος τοῦ μεγάλου τῆς Κυβερνήσεως Ἐπιθεωρητοῦ. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβησαν εἰς τὸ Στάδιον ὅλοι οἱ Ὑποτομείς τῆς Ὑ. Θ. Ν. διὰ νὰ λάβωσιν μέρος εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ παρέλασιν, ἥτις δι' ἡμέρας θριαμβευτικῆς. Ὁλόκληρον τὸ Στάδιον ἀντήχουσε ἀπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγῶ.

Τὴν πρώτην τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ χώρα διὰ τοῦ 4ου ὑποτομῆος μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχηγῶ ὅπου αἱ νεαραὶ Φαλαγγίτισσαι καὶ τοὶ ἑψάσαν τὸν ὅμιλον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τοῦ εὐχρηστῶν καλῇ χρονίᾳ, προσφέροντας εἰς αὐτὸν ἄνθη. Μετὰ παρήλασαν πρὸ τοῦ Ἀρχηγῶ εἰς τὸν Πλάτανον τῆς Κηφισίας, καὶ τὸ ἀπόγευμα ὅλοι οἱ Ὑποτομείς τῆς Ὑ. Θ. Ν. παρηκολούθησαν τὴν μεγαλειώδη ἑορτὴν τοῦ Σταδίου ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ ἑσπέραις τῆς ἰδίας ἡμέρας, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανισσαι τοῦ Ἀγίου Θωμᾶ συγκεντρώθησαν εἰς τὸ κέντρον Παράδεισου ἵνα ἑορτάσουν τὴν μεγάλην ἐπέτειον. Τὴν ἐν λόγω ἑορτῇ ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ὑ. Θ. Ν. Ἀρχηγῶ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΣΕΡΡΑΙ.— Την Μεγάλη αυτή Ήμέρα, την ημέρα που η Πατρίδα μας ξαναβρήκε τον δικό της δρόμο, σύμψας ο Σερραϊκός λαός εώρτασε με εξαιρετικό ένθουσιασμό και άπαιτουμένη μεγαλοπρέπεια. Τον μεγαλύτερον δὲ τόνον δὲν μπορούσε νὰ δώσει, παρὰ μόνον τὸ Δημιουργημὰ τῆς, ἡ Νεολαία. Ἡ πόλις ζήτησε μὲ τὸν ὅμιον τῆς Μεγάλῃς Μέρας, ἐνῶ ἡ μπλε στολή, τὸ ξανθὸν ἀνταναμὲν τῆς Σπαρτιατικῆς γενεᾶς ἤρχισε νὰ περιφέρηται δίδοντας ἐορτάσιμη ὄψιν στὴν ἱστορικὴ πόλιν. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἠκολούθησε παρέλασις. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν προὐκάλεσεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ παρέλασις ἀθλητριῶν, ποδηλατριῶν καὶ νοσοκόμων. Τὸ ἀπόγευμα τὸ γηπέδον ἐπληρώθη μέχρις ἀσφυξίας γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐορτὴν τῆς Νεολαίας μας. Ἐπάνω εἰς καλλιτεχνικώτατον βράχον (ἀναπαράστασις Ὀλύμπου) παρήλασαν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπὸ θαυμασμὸν κατεχόμενον κοινὸν, ἡ Ἀρχαία Ἑλλάς, ἡ Βυζαντινὴ, ἡ Τυρκοκρατούμενη, γιὰ νὰ ξεπροβάλλῃ πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Ἑλλάς τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ Πρόδρομος τοῦ Γ' Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Συγκινητικώτατὴ ἦτο ἡ τέλεσις γάμων τριῶν πτωχῶν κοριτσιῶν τῇ προκοδομένη τῇς Ε. Ο. Ν. Ἐπικολοῦντες χοροὶ μὲ τοπικὰς ἐνδυμασίας καὶ τέλος μετὰ τὴν λαμπροδοξίαν καὶ τὴν πυροτεχνήματα ἐσκορπίσθη τὸ πλήθος, ἀναπέμποντας πρὸς τὸν Κύριον εὐχαριστίας γιὰ τὴν παντοεινὴν ὁμόνοιαν καὶ εὐρίνην τῆς Πατρίδος μας.

ΔΡΑΜΑ.— Τὴν 2αν Αὐγούστου ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Δράμας συνοδευόμενος ὑπὸ τὸν ἀναπληρωτὸν Διοικητὴν Ὑποδιοικήσεως Δράμας ἐπεθεώρησε τὰς Φαλαγγὰς Δοξάτου καὶ Χωριστῆς.

Τὴν 3ην Αὐγούστου παραμονὴν τῆς ἱστορικῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου τμήματα φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 Φαλαγγῶν Ὑποδιοικήσεως Δράμας κατέβησαν ἀπὸ τὸν Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ τοῦ Μακεδονομάχου.

Τὸ ἑσπέρας ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας συνεκεντρώθη εἰς τὴν πλατείαν τῆς 4ης Αὐγούστου ὅπου παρῆλθον οὗτοι ἐκφωνηθέντες λόγους ὑπὸ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἐπαγγελματιῶν καὶ ἐργατῶν καὶ προσέβη εἰς παντοίας ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ λαοφιλεστάτου συμφιλίωτοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β' καὶ τοῦ Ἀνομοφωτοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Τὴν Ἁγίαν ἡμέραν τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ φιλαρμονικὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως Δράμας μετὰ σαλπικιτῶν καὶ τυμπανιστῶν περιήλθε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως παιανίζουσα τὸ ἑωθινόν.

Τὴν 9ην π. μ. ἅπασα ἡ δύναμις Ε. Ο. Ν. Ὑποδιοικήσεως Δράμας συνεκεντρώθη εἰς τὸ Στάδιον «Δόξης», ὅπου ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Συναγωνιστοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος καὶ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Δράμας. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἡμερησίων Διαταγῶν οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ἐξέσπασαν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως μας, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου.

Ἀκολούθως ἅπασα ἡ δύναμις μετ' ἐπὶ κεφαλῇ τὴν φιλαρμονικὴν παρετάχθη κατ' ἀντιζύγιαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τοὺς ἐπισημοὺς.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας τὰ τμήματα Ε. Ο. Ν. μετ' ἐπὶ κεφαλῇ τὴν φιλαρμονικὴν παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισημῶν γενόμενα ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τοῦ παρακολουθούντος τὴν παρέλασιν πλήθους.

Τὴν 7.30 π. μ. ἐγένετο ἡ λαμπροδοξία τῆς Ε. Ο. Ν. κατ' ἣν παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως φαλαγγίται καὶ σκαπανεῖς τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 φαλαγγῶν Ὑποδιοικήσεως Δράμας, ἄδοντας πατριωτικὰ ἄσματα καὶ ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ.

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Τὴν 10.30 π. μ. τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ Ὑποδιοικήσεως Δράμας καὶ φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ἀδελφωμένοι μετ' οὓς ἐργάτας καὶ τοὺς ἀγρότας παρεκάθησαν εἰς κοινὰς τραπέζας ὅπου ἔφαγαν καὶ δισακέδασαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου προβαίνοντες ἐκαστοτε εἰς ἐκδηλώσεις πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἡμέραν ἅπαντα τὰ καταστήματα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐσημαιοτολίσθησαν καὶ τὸ ἑσπέρας ἐφωταγωγήθησαν.

Ὁ τόνος τὸν ὁποῖον ἔδωκαν εἰς τὴν ἐορτὴν οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ὑπῆρξεν ὁλως ἐξαιρετικὸς.

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐγένοντο αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις εἰς τοὺς σχηματισμοὺς καὶ τὰ τμήματα Ε. Ο. Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Φαλαγγίται τοῦ Ἀνεξαρτήτου Τάγματος Σιδηροπόρου ἐξέβησαν εἰς τὸν Συναγισμόν Ὀροπέδιον, ὅπου ἔτυχον ὁδοφύλλου ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ σχηματισμοῦ Ὀροπέδιου.

Τὴν 14ην Ἰουλίου ὁ Νομάρχης Δράμας κ. Κ. Δήμας, ὡς Γενικός Ἐπόπτης Ε. Ο. Ν. Δράμας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Δράμας καὶ Ἐπιτελῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐπισκέφθη τὸν Σχηματισμὸν Κοινότητος Καλλιθέας ἐνθα παρέστη εἰς τὰ ἑγκαίνια τοῦ στρατοπέδου Ε. Ο. Ν. Θηλέων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν τμημάτων Ε. Ο. Ν. Καλλιθέας ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε. Ο. Ν. Δράμας ὁμίλησε περὶ τῶν ὑποχρεώσεων μελῶν Ε. Ο. Ν. ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ συστήσει πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν.

ΓΡΕΒΕΝΑ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐωρτάσθηκε φέτος εἰς τὰ Γρεβενὰ ἡ τετάρτη ἐπέτειος τῆς ἱστορικῆς ἡμέρας τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, Ἀρρένων καὶ Θηλέων, συνετέλεσεν ὥστε νὰ δοθῇ πανηγυρικὴ χροιά εἰς τὸν ἐορτασμὸν καὶ νὰ τυνώσῃ τὸ πατριωτικὸν φρόνημα τῶν κατοικούντων τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς γωνίας τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Νέου Κράτους.

Ἐντύπωσιν ἐπροκάλεσεν ἡ λαμπρὰ ἀναπαράστασις τῶν τριῶν ἐποχῶν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν φαλαγγιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΡΤΑ.— Ἡ συμβολὴ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρτῆς εἰς τὸν μεγαλειώδη ἐορτασμὸν τῆς 4ης Ἐπετείου τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπῆρξε μεγίστη.

Τὴν 9 1/2 π. μ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης χίλιοι ὀκτακόσιοι Φαλαγγίται καὶ Φαλαγγίτισσαι μετὰ παραδειγματικὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν, ἡγουμένους τῶν τυμπανιστῶν καὶ σαλπικιτῶν, διήλθον τὴν κεντρικὴν λεωφόρον τῆς πόλεως καὶ παρετάχθησαν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ κατὰ μῆκος τῆς πύλης τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου ἀπέδωσαν τιμὰς πρὸς τὰς ἐπισήμους. Παρήλασαν τὴν 11ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου καὶ λοιπῶν ἐπισημῶν ἐνθουσιάζοντες ἀθλητικὴν παρὰσταν καὶ ἀφογόνον πειθαρχίαν ὑπὸ τὰ ραβδαία χειροκροτήματα καὶ τὰς ἀκράτητους ζητωκραυγὰς τοῦ παρακολουθούντος ἀπείρου πλήθους τοῦ λαοῦ τῆς Ἀρτῆς.

Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν ἑσπερινὴν διασκεδάσιν συμμετέσχον πλεόν τιν 1.500 Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιστῶν, οἱ ὁποῖοι συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐνθουσιάζον πανηγυρίαν ἀπηγγέλησαν ποιήματα ἔθνικοῦ καὶ ἀγροτικοῦ περιεχομένου, ἐτραγουδήθησαν κλέφτικα τραγούδια, ἐβάλλησαν ἄσματα καὶ ἐχορεύθησαν ἑλληνικοὶ χοροί. Ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν συνασκηδόντων σωμάτων καὶ τῆς λαϊκῆς τάξεως πρὸς τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀνὰ πᾶσαν σιγὴν διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων, ὑπῆρξε συγκινητικὴ. Συνέβαλε πολὺ εἰς τὸν

ἐνθουσιασμὸν ἐορτασμὸν ὁ κ. Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπόπτης διὰ τοῦ ἐνθουσιώδους τρόπου τοῦ καὶ τῆς συγχρῆς ἐπαφῆς τοῦ μετὰ τῶν διασκηδόντων σωμάτων καὶ λαϊκῶν ομάδων. Μετ' οὓς ἴδιον ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη καὶ παρ' ὅλων τῶν σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου ἡ ἱστορικὴ Ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.— Ὅλες οἱ Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπανίσσες τοῦ Νομοῦ Λαρίσης γεμίσαν ἐνθουσιασμὸν ἔλαβον μέρος τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡμέρας τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀναγεννήσεως.

Ἦδη κατ' ὅλον τὸν προηγούμενον μῆνα ἐγένοντο προεργασίαι διὰ τὴν ὁσον τὸ δυνατόν τελειότεραν ἐμφάνισιν τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτὴν δι' ὅλους μας ἡμέραν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡ κίνησις καὶ αἱ προετοιμασίαι ἐνετάθησαν. Συγκεντρώσεις ἐγένοντο σχεδὸν καθημερινὰς διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν μελῶν εἰς ὠραιότατους χορούς καὶ ρυθμικὰς ἀσκήσεις πού θὰ ἐξετελοῦντο τὴν 4ην Αὐγούστου. Ἐπίσης διὰ κατὰλλήλων ὁμιλιῶν καλλιεργήθη ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα τὸ γεμᾶτο ἐνθουσιασμὸν ἐπὶ τῇ ἀναμονῇ τῆς μεγάλης ἡμέρας.

Εἶναι ἐξαιρετικῆς σημασίας τὸ γεγονός ὅτι καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐπιτυγχάνεται τόσο μεγάλη ἐπαφὴ τῶν μελῶν εἰς τὴν ὁργάνωσιν χωρὶς νὰ ἐπέρχεται οὐδεμία χαλαρότης εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προγραμμάτων.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία ἐπισκέφθη ὅλα τὰ ἐργοστάσια ὅπου ἐγίνε ἐνθουσιώδεις δεκτὴ τὸσον ἀπὸ τῆς ἐργαζομένης συναγωγῆς ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. πού βρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην τῶν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν τὸν μέριμναν πρὸς τοὺς ἐργαζομένους. Στὴν ἔδρα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως τῆς Λαρίσης γιωρτάσθηκε μὲ μεγαλύτερη λαμπρότητα.

Τὸ πρῶτὸ τῆς 4ης Αὐγούστου μετὰ τὴν δοξολογίαν πρῶτες οἱ Σκαπανίσσες καὶ μετὰ οἱ Φαλαγγίτισσες παρήλασαν μετ' ἐκ τῶν τοὺς ῥήμα πρὸς τὸν συγκεντρωμένον πλῆθος πού ἐχειροκροτοῦσε μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν χαρούμενην, γερὰ καὶ ἐνθουσιώδη νεολαία.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλον τὸν τόνον τῆς γιορταστικῆς ἡμέρας τὸν ἔδωσαν οἱ Φαλαγγίτισσες. Ντυμένες μετ' ὠραιότατα καὶ ὁμοιομορφῶν φορέματα ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισιν τῶν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Β' Σωμάτων Στρατοῦ, ὅπου ὁ λαὸς τῆς Λαρίσης σὲ μὴ πρωτοφανὴ κοσμοσυρροὴ εὐρίσκει γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν γιορτῇ. Ἐχόρεψαν μετ' ἀφάστῃ χάρι τὸ μπᾶλο καὶ κατόπιν εἰς τὸ κέντρον τῆς πλατείας ἐξετέλεσαν ὠραιότατες ἀσκήσεις ρυθμικῆς. Μετ' οὐκ ἐλάττω ὑπόκρισιν ἤρχισαν νὰ ἐκτελοῦν σχηματισμοὺς, σταυροὺς κλπ. Κατόπιν ἐσχημάτισαν τὰ γράμματα Ε. Ο. Ν., ἔβαλαν τὸν ὅμιον τῆς Νεολαίας καὶ τέλος ἐσχημάτισαν σὲ τρία σημεῖα τὸν ἀριθμὸν 4 καὶ ἔβαλαν τὸν ὅμιον τῆς 4ης Αὐγούστου. Παρήλασαν κατόπιν πρὸ τῶν ἐπισημῶν καὶ ἀνεχώρησαν ἐνῶ τὸ πλῆθος τῆς ἐχειροκροτοῦσε ζωνρὰ.

Ὁμοῖο πρόγραμμα ἐφηρμοσθὲν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὑποδιοικήσεις καὶ σχηματισμοὺς κατ' ὅσον ἀπὸ τὸ στρατοπέδον ἀκομὴ εἶχαν δοθῇ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ὑποδιοικήσεων βαθμοφόρους σαφεῖς ὁδηγίαι καὶ πρόγραμμα γιὰ τὴν λαμπροτέραν ἐμφάνισιν τῆς Νεολαίας εἰς ὁλόκληρον τὸν Νομό. Ἐπίσης ἐγένοντο καὶ φωταγωγιῆς τῶν γραφείων, ἐτοιχοκολλήθησαν πανθὺ μετὰστάσεις ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἔδωσαν ζωνρὸν τόνον καὶ γιορτάσιμη ὄψιν στὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ὁλόκληρος ὁ Νομὸς Ἀργολιδοκορινθίας ἐν πρωτοφανεῖ συναγερμῷ ἐώρτασεν ἐφέτος τὴν ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸ κλείσιμο μίας ἱστορικῆς τετραετίας ἀναδημιουργίας καὶ ἀναγεννήσεως

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τῆς Πατρίδος μας Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Εἰς ὅλην τὴν ἐορτὴν πρωτοστάτησε καὶ ἔδωκε τὸν τόνον καὶ τὴν πνοὴν ἡ Ε. Ο. Ν. τοῦ Νομοῦ μας τὸσον εἰς τὰς πόλεις ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία. Παντοῦ ἀπὸ τῶν παραμονῶν τῆς Μεγάλης μας Ἡμέρας οἱ Σχηματισμοὶ ἀνέλαβον τὴν ἐπὶ τὸ πανηγυρικώτερον διακόσμησιν τῶν γραφείων, λευχῶν καὶ ὁδῶν. Σημαῖαι ὑφώθησαν παντοῦ, φωτογραφίαι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἀντίδες ἐστήθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ σταυροδρόμιον, τερασταὶ ἐπιγραφαὶ μὲ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς πανθὶ ἀνηρτήθησαν, προκηρύξεις, προγράμματα δισκορπίσθησαν κατ' ὅλην τὴν περιφέρειαν καλοῦσαι τὸν λαόν νὰ συμμετέσχῃ εἰς τὴν Μεγάλην ἐορτήν, αἱ δὲ Μουσικαὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἐκάλουν εἰς Συναγερμὸν καὶ παντοῦ ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἤρχισαν αἱ ἐκτελέσεις τῶν προγραμμάτων.

Εἰς Ναύπλιον ἀπὸ τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν Φαλαγγῶν 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων ἐγένοντο στέμψις τοῦ ἀνδριάντος Καποδιστρίου, ἐπίδειξις ἀσκήσεων ὑπὸ Λόγου ὀπλοφορούντων Σκαπανέων, παιγνιδίων, πλαστικῶν χορῶν καὶ ἀσκήσεων ὑπὸ φαλαγγιστῶν καὶ κατὰσέσεις πυρκαϊᾶς στὴν ὁποίαν συμμετέσχον τυφεκοφόροι, ὕδραντλιαί, συνεργαὶ τραυματιοφορέων, νοσοκόμων κλπ. διὰ νὰ δειξοῦν τὴν ζῶην καὶ συντελούμενην ἐκπαίδευσιν ἐν τῇ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸ Ἄργος ἐγένετο κατασκήνωσις ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου μετ' ἐνθουσιᾶν παρὰσταν τὴν ἐιρηνικὴν ἐπανόστασιν τῆς νύχτας 3-4 Αὐγούστου 1936.

Τὸ ἐξημέρωμα τῆς 4ης Αὐγούστου ἀνήγγειλαν αἱ φιλαρμονικαὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνακρίνοντες ὡς ἑωθινὸν τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Τὴν 10ην π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐψάλη μεγαλοπρεπῆς δοξολογία εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. ὁ Μεράρχος μετ' ὅλων τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς ἐνταῦθα φρουρᾶς, ὁ Δήμαρχος μετὰ τὸν Συμβούλιον τοῦ, οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ Θηλέων κ. Λεμπέση καὶ Ἀρρένων κ. Μουτούσης μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν τῶν, ἅπασαι αἱ δικαστικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς πόλεως.

Τὰς τιμὰς ἀπέδωσαν αἱ Φάλαγγες παρατεταμέναι κατ' ἀντιζύγιαν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐξῶτι τοῦ Ναοῦ. Κατὰ τὸ Πολυχρόνιον ἀντήχησαν διάτρον ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, τοῦ Βασιλέως καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ροζάκης μέλος τῆς Ἐθνικῆς Ἐταιρίας. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπικολούθησε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀφάνταστος παρέλασις εἰς πλατείαν Καποδιστρίου πρὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν., Μεράρχου καὶ Μητροπολίτου. Παρήλασαν αἱ Φάλαγγες 64 Ἀρρένων καὶ Θηλέων, αἵτινες ἐκτός τοῦ ὠραίου παραστήματος τῶν καὶ τάξεως παρουσίασαν ἐφέτος καὶ ἐξέπληξαν τὸ κοινὸν ὁλόκληρον καὶ πλῆρην ὀρχήστραν ἀποτελούμενην ἀπὸ φαλαγγιστῶν, χάρις εἰς τὰς ἀκόινους προσπαθείας τῆς κ. Διοικητικῆς, τμήμα Σκαπανέων μετ' αὐλοῦ καὶ λόχους τυφεκοφόρων ἐπίσης παρήλασαν ὅλα τὰ Σωματεῖα τῆς πόλεως.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς πλατείαν Συντάγματος, ἐνθα ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐμπνευσμέναι Ἡμερησίαι Διαταγαὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων καὶ ἐγένετο ἀπονομὴ ἐπάθλου εἰς μικρὸν Σκαπανέα δι' ἡρωϊκὴν τὸν πρῶτον σῶσαντα ἐκ βεβαίον κινδύνου πνιγμοῦ ἕτερον Σκαπανέα. Ἐπικολούθησε δεξιῶσις εἰς τὴν Λέσχην Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων.

Τὸ ἀπόγευμα ἐγένετο κολυμβητικὸν ἀγῶνες καὶ ἐπιδείξεις ἐν τῇ Λέσχῃ Ε. Ο. Ν. Θηλέων χειροτεχνήματων ἔργων καὶ οἰκοκυκλικῆς. Τὸ ἑσπέρας ἐν τῇ παραλίᾳ ἐδόθη ὑπὸ τῆς Λαϊκῆς Ἐπιτροπῆς μέγα δείπνον εἰς ὃ παρεκάθησαν ἄνω τῶν δύο χιλιῶν ἀτόμων. Ἐκάθησαν πολυχρόνως πυροτεχνήματα καὶ φανταχτερὰ μετ' ἐπιγραφᾶς «Ζήτω ἡ 4η Αὐγού-

στου», ὑπὸ δὲ τῶν Φαλαγγιτῶν ἐγένετο λαμπροδοξία περιελθόντων τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ φαλλόντων τὸν ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Οἱ Λαϊκοὶ χοροὶ καὶ τὸ γλέντι ἐξηκολούθησαν μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὥρῶν τοιοῦτοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Περιφερ. Διοικητοῦ καὶ ἀξιωματῶν τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀπὸ μεγαφῶνων ὠμιλησῶν τῆς νυκτερινᾶς ὥρας τόνισαν τὴν σημασίαν τῆς ἐορτῆς καὶ τὴν εἰσοδὸν μας εἰς τὴν νέαν τετραετίαν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Μουτούσης καὶ ὁ Συνγωνιστὴς κ. Πιστάκης.

Τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἐπεσκέφθη ὁ κ. Διοικητὴς τοὺς ἐορτάζοντας εἰς τὰς κωμοπόλεις Κοφινίου, Δαλμανάρας καὶ πόλιν Ἄργους πρὸς οὓς ὠμίλησεν ἐξάρας τὸ ἔργον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ συγκίνησε τὴν θλίβεραν πρὸ αὐγουστιανὴν μετ' ἀναδημιουργικῆν τοιαύτην τῆς 4 Αὐγούστου 1936 καὶ ἐντεθῆεν.

Αἱ ἐκδηλώσεις ὑπῆρξαν παντοῦ πρωτοφανεῖς καὶ ἀνεπαισθηστοί.

Ὁ λαὸς τὸσον τῶν πόλεων ὅσον καὶ τῆς υπαίθρου μετὰ παρὰλήρημα ψυχικὸ διεθέλωσε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν πίστιν τοῦ καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Διαιουργόν τῆς 4ης Αὐγούστου, μὰς δὲ ἐξ ὅλων τῶν φωνῶν ἐπικράτει, ἡ ὁποία ἔδινε ἀπὸ τὰ κατὰσθα τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ. «Νᾶ μᾶς ζήσης Μπάριμα Γιάννη, Ζήτω ἡ 4η Αὐγούστου, Μέρες νὰ πάρῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ μᾶς».

ΚΡΗΤΗ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Μεγαλοπρεπῶς ἤρχισε ἐορταζομένη ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Ρεθύμνης ἡ 4η ἐπέτειος τῆς Ἐθνοσωτηρίας 4ης Αὐγούστου. Οὕτω τὴν πρωίαν τῆς προπαραβούσης Παρασκευῆς (2 Αὐγούστου) ἐγένοντο προεργαστικαὶ συγκεντρώσεις τῶν φαλαγγῶν εἰς ἅς ἀνελεύθη ἡ σημασία τῆς ἐορτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Τὸ ἀπόγευμα περὶ ὥραν 6 π. μ. Φαλαγγίτισσαι περιήλθον τὴν πόλιν διανεμόμεσαι προκηρύξεις τῆς Ε. Ο. Ν. Ρεθύμνης. Τὴν ἴδιαν ὥραν ἐγένοντο οἱ προκηρυκτικοὶ ἀγῶνες ποδηλασίας Φαλαγγιστῶν, οὓς παρῆλθον οἱ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ μετ' ὅλων τῶν βαθμοφόρων τῆς καὶ πολλῶν Φαλαγγιστῶν.

Τὴν 8 π. μ. ἐγένετο ἡ πανεργ

Neopaidia

